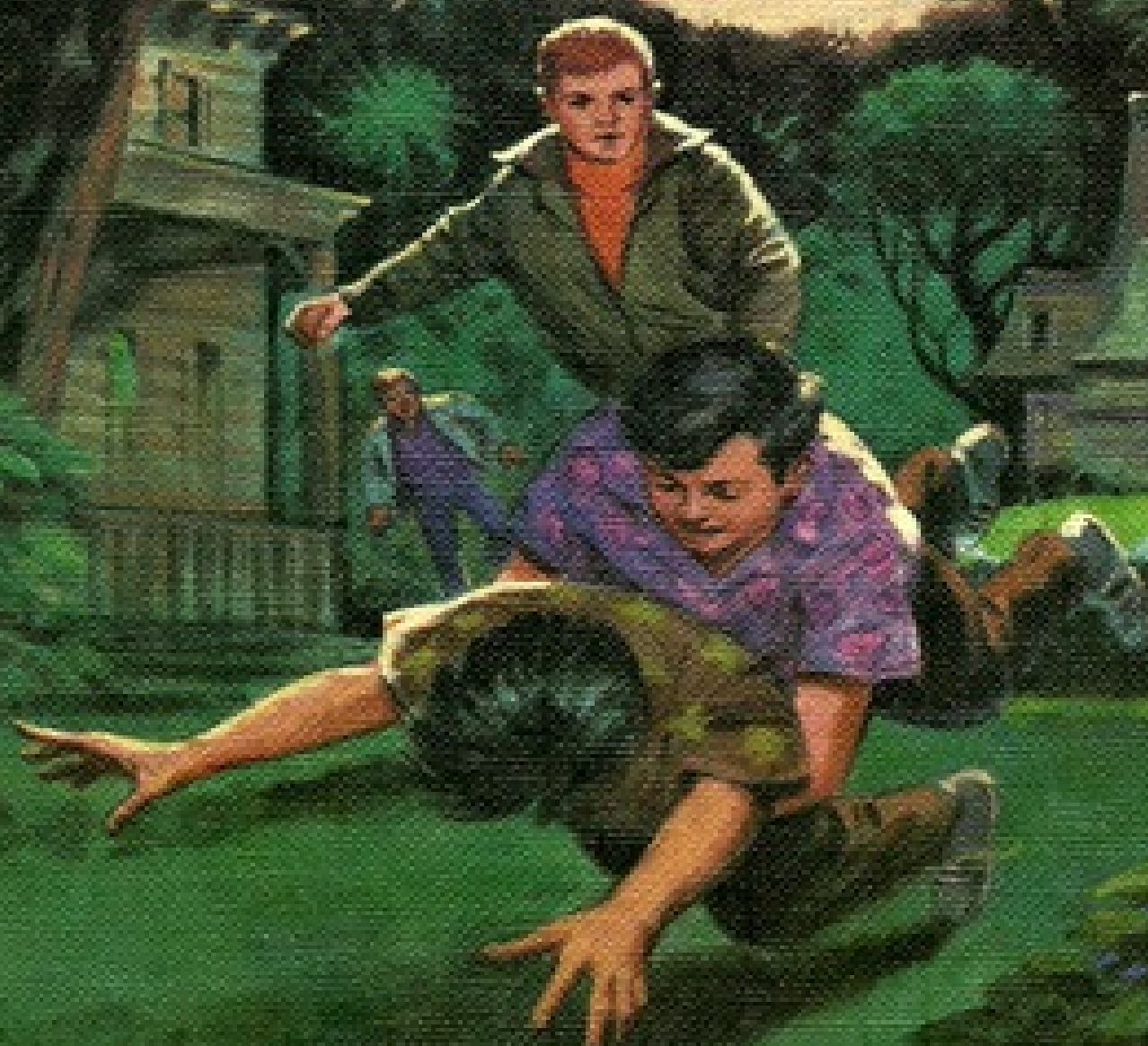

ALFRED HITCHCOCK and
The Three Investigators in
The MYSTERY of the
DEADLY DOUBLE

ALFRED HITCHCOCK and
The Three Investigators in
The MYSTERY of the
DEADLY DOUBLE

Vụ Bí Ẩn Sự Trùng Lặp Tai Họa

Alfred Hitchcock

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

BỨC THÔNGIỆP KINH DỊ CỦA ALFRED HITCHCOCK

1. BẢO ĐỘNG GIẢ

2. BỊ BẮT CỐC

3. SAI LẦM TAI HẠI

4. LẦN THEO DẤU VẾT BỌN BẮT CỐC

5. GIẢI THOÁT

6. HANNIBAL TÌM THẤY DẤU VẾT

7. BẠN HAY THÙ

8. Ở CHỖ DJANGA

9. HANNIBAL KIÊN QUYẾT

10. HANNIBAL LỖ LÀ

11. IAN KHÔN

12. HẾT ĐƯỜNG TÌM

13. ĐỔI MẶT NHAU

14. MỘT PHÁT HIỆN BẤT NGỜ

15. KẺ THÙ GẶP RẮC RỐI

16. CHÚ Ý! NGUY HIỂM!

17. PETER TỔ CÁO

18. THÊM MỘT KẺ THÙ NỮA

19. CƯỜI NGƯỜI HÔM TRƯỚC HÔM SAU NGƯỜI CƯỜI

20. KẾ HOẠCH CHẠY TRỐN

21. GIÚP VỚI!

BỨC THÔNGIỆP KINH DỊ CỦA ALFRED HITCHCOCK

Thông báo gửi các bạn yêu thích bí ẩn.

Khi đọc câu chuyện phiêu lưu mới này của Ba Thám Tử Trẻ, các bạn hãy chuẩn bị tinh thần đối phó với những điều mà chính tôi còn thấy rùng rợn. Chỉ nghĩ đến thôi, tôi cũng ớn lạnh. Sao! Chẳng lẽ lại có thể có hơn... Không! Tôi không thể viết ra những từ khủng khiếp ấy nổi. Tốt hơn là để tôi nói cách khác về tấn bi kịch ấy.

Các bạn của ta đang đi hội chợ, rồi chuyển đi chơi lại biến thành cơn ác mộng. Ba Thám Tử cố tìm ra chìa khóa của một vụ án quỷ quyệt, và lại bị nguy hiểm và thảm họa đe dọa từ khắp mọi phía.

Bọn bắt cóc! Những bức thông điệp khó hiểu! Vụ âm mưu quốc tế! Những chỉ dẫn giấu ngay trước mặt ba thám tử! Những sai lầm chết người! Dấu vết phức tạp của một cậu bé đang chạy trốn! Một kẻ thù gần như thâm nhập được vào bộ tham mưu bí mật của ba thám tử! Văn phòng thám tử xem bị lung lay.

Ba bạn buộc phải dùng mọi phương cách. Phải, Hannibal Jones, anh bạn mập thông minh của ta, trở thành đích của bọn tội phạm và không còn khả năng lãnh đạo nhóm như thường lệ. Peter Crench, thường không dững cảm lắm, buộc phải từ bỏ cái tật hay phân vân và phải liều lĩnh hơn. Còn Bob Andy, nhà nghiên cứu, có dịp chứng tỏ mình không những chăm chỉ mà còn rất thông minh.

Tận đáy chiếc xe lăn giấu sâu trong Thiên Đường Đồ Cỏ, cách biên giới Mêhicô không xa, ba thám tử buộc phải giao tranh quyết liệt, cuộc chiến kết thúc bằng... Nhưng mà không, tôi không đủ can đảm nói cho các bạn biết về cái điều bắt đầu là nguồn gốc của cuộc phiêu lưu này. Khủng khiếp quá!

Tôi để các bạn tự phát hiện lấy.

Mời các bạn tiến tới... nếu thấy mình đủ can đảm!

Alfred Hitchcock

1. BÁO ĐỘNG GIẢ

- Không ai được động đây! Peter Crench la lên.

Bob Andy và Hannibal Jones đứng sững tại chỗ.

Ba bạn đang ở trong bộ tham mưu bí mật của nhóm thám tử do chính ba bạn thành lập. Bộ tham mưu

giấu trong chiếc xe lán cũ, chôn dưới đồng bàn ghế và đồ và phê thải của Thiên Đường Đồ Cổ, nhưng dù lồi vào có bí mật, vẫn có thể có kẻ tình cờ phát hiện ra.

Hannibal và Bob liếc nhìn quanh văn phòng nhỏ, đồng thời lắng tai nghe. Phải chăng Peter đã nghe thấy tiếng động khả nghi?

- Có gì vậy, hả Peter? Bob thì thầm.

Peter trừng mắt nhìn hai bạn.

- Mình bị mất cắp khúc bánh mì kẹp thịt! Peter thông báo.

Bob há miệng chưng hửng.

- Cái gì? Vì một miếng bánh mì kẹp thịt mà cậu...?

- Có kẻ lấy cắp bánh mì của cậu hả? Hannibal hỏi lại như không tin.

Thám tử phó phá lên cười.

- Mình đùa thôi, Peter giải thích. Nhưng khi đang đói bụng, thì bánh mì kẹp thịt quan trọng lắm đó.

- Cậu đùa không hay tí nào - Hannibal nghiêm khắc đáp. Không có gì nguy hiểm bằng báo động giả. Cậu có biết chuyện thằng bé cứ kêu "chó sói!" khi không có gì không. Khi nó thật sự bị chó sói, thì không ai đến cứu nó. Loại trò đùa thể này...

Thám tử trưởng hay có khuynh hướng lên giọng dạy đời khi nói chuyện. Đôi khi các bạn phải chỉnh Hannibal lại.

- Nói gì thì nói, nhưng không thấy khúc bánh mì của mình đâu. Peter ngắt lời. Mình dám chắc cậu đã không cưỡng lại nổi cám dỗ khi ở một mình trong xưởng, trong khi Bob và mình đang ở ngoài. Mình dám cá chính cậu đã ngốn mất khúc bánh mì của mình.

Hannibal đỏ mặt.

- Làm gì có! Hannibal phản nộ la lên.

Do hơi tròn trịa, Hannibal không chịu nổi khi bị nghi ngờ ăn nhiều quá.

- Nếu không phải cậu, thì là kẻ khác, Peter nói.

- Hay cậu bỏ quên trong xưởng, Bob gợi ý.

- Dù nó có ở đâu đi nữa, thì cứ để nó chờ ở đó - Hannibal tự tin tuyên bố. Ta chưa quyết định ngày mai sẽ đi chơi đâu. Sắp tựu trường rồi, ta không còn nhiều thời gian để tìm một sinh hoạt nào đó vui

vui đâu. Mà do không thấy ai cần đến dịch vụ của thám tử và do ta đã làm việc suốt mùa hè ở kho bãi của chú Titus, mình đề nghị ta đi một chuyến cho đáng. Và do ta đã thuộc lòng khu Disneyland, mình có ý kiến là đi Núi Thần. Mình chưa bao giờ đến đó.

- Mình cũng chưa đến - Peter nói. Đó là gì vậy?

- Là một trong những khu công viên giải trí lớn nhất và hay nhất thế giới! Bob hăng hái nói. Có thể không thơ mộng bằng Disneyland, nhưng cũng có bốn đường xe chạy ngoằn ngoèo, có cầu trượt xuống nước, có vòng quay cao một cây số và khoảng ba chục trò giải trí khác nữa. Tất cả với giá chỉ có một vé vào cửa. Trả tiền vào cửa, rồi muốn đi đâu thì đi, bao nhiêu lần cũng được.

- Có vẻ hay đấy. Peter nói.

- Vậy thì quyết nhé, Hannibal kết luận. Và để cho sang, ta sẽ đi bằng xe Rolls. Mình đã gọi điện cho chú Warrington, xe sẵn sàng rồi.

- Tuyệt! Bob cười nói. Khi bọn mình xuống xe, mọi người sẽ nghĩ bọn mình là triệu phú. Các cậu cứ tưởng tượng mặt mọi người đi.

- Hy vọng mình còn sống để được nhìn thấy - Peter nhận xét. Mình đã nói là mình sắp chết đói đến nơi rồi. Nếu các cậu không ăn mất khúc bánh mì kẹp thịt của mình, thì các cậu giấu đâu rồi!

- Bọn mình không giấu, Peter à! Bob đáp.

- Mình xin nhắc lại là không ai đụng đến bánh mì của cậu. Thám tử trưởng nói thêm. Có lẽ cậu đã mang vào xưởng. Ta sẽ kiểm tra ngay.

Nói xong, Hannibal mở nắp cửa sập đẩy cái lỗ dưới sàn xe lán cho phép vào Đường Hàm số hai, là lối vào chính của bộ tham mưu. Đường hàm là cái ống kim loại chạy dưới xe lán và đóng đồ linh tinh xung quanh nó. Peter, cao lớn nhất, phải nằm sập xuống để bò trong đường ống, sau lưng là Hannibal. Thám tử trưởng đang hỗn hển bò. Bob, nhỏ nhất, đi sau cùng.

Ba bạn chui ra cái gọi là xưởng, một góc Thiên Đường Đồ Cỗ, có mái nghiêng rộng hai mét, tựa vào tường bên ngoài. Hàng núi đồ phế thải che giấu xưởng khỏi ánh mắt của người lạ. Trong xưởng có máy in của Ba Thám Tử Trẻ và các công cụ để sửa chữa các thiết bị. Cái ghế, vài cái thùng cũ và bàn thợ, xưởng chỉ có vậy. Bob tìm thấy mẫu giấy nâu đáng lẽ chứa bữa ăn trưa của Peter trên bàn thợ.

- Thấy chưa, cậu bỏ quên đây mà, - Bob nói.

- Đúng, nhưng ai ăn mất rồi? Peter vừa nói vừa vò cái bao giấy bị rách và trống không.

- Chắc chắn là chính cậu đã ăn, rồi lại quên mất, Hannibal giả thiết.

- Mình à? Quên một khúc bánh mì jambon à! Peter phản đối.

- Hay là chuột. Bob xem xét bao giấy bị rách. Chuột thì gì cũng ăn hết.

- Chuột hả? Ở Thiên Đường Đồ Cỗ hả? Chuột, mà thím Mathilda không biết hả? Không bao giờ có chuyện đó. Peter phản đối.

- Làm sao thím diệt được hết chuột sinh sôi nảy nở trong một nơi như thế này. - Hannibal cười nói. Mặc dù thím hết sức nỗ lực.

Thím Mathilda là một phụ nữ cứng rắn và quả quyết, cai trị Thiên Đường Đồ Cỗ bằng một bàn tay sắt. Titus Jones, chồng bà, dành phần lớn thời gian để tìm mua những thứ để bán lại. Hannibal bị mất cha mẹ lúc còn nhỏ xíu và không còn nhớ mình đến nhà chú thím lúc nào.

- Nhắc đến thím Mathilda, Hannibal nói tiếp, ta hãy đi xin thím bữa ăn trưa đi.

Rồi cậu bước về nhà. Khi đi ngang trước cổng chính, Hannibal dừng lại:

- Này, các cậu có thấy chiếc xe kia không?

Peter và Bob nhìn theo hướng chỉ. Một chiếc Mercedes xanh lá cây đang đậu đối diện cổng mở. Nhưng không thấy ai bước xuống.

- Lúc mình thấy nó, thì nó đang chạy, Hannibal nói. Nó chạy rất chậm, rồi dừng lại.

- Thì sao! Luật đâu có cấm dừng xe lại, - Peter đáp. Có thể là khách của chú Titus.

- Có thể, Hannibal thừa nhận. Nhưng không thấy ai bước xuống xe. Mà mình đã thấy xe này lúc sáng rồi. Nó cũng chạy rất chậm.

- Mình cũng đã thấy nó rồi, Bob nói thêm. Lúc mình đạp xe đến, xe đang ở con đường phía sau kho bãi.

- Có lẽ là xe của bọn đã lấy cắp khúc bánh mì. Peter kết luận.

- Bọn thuộc băng quốc tế chuyên ăn trộm bánh mì kẹp thịt - Bob nói mỉa.

- Cứ nói đến khúc bánh mì kẹp thịt đó hoài, nghe chán lắm rồi! Hannibal bực mình kêu.

Thám tử trưởng vẫn nhìn chiếc Mercedes bất động sau cổng.

- Mình rất muốn biết tại sao xe lại ở chỗ này.

Bob mỉm cười:

- Chắc bác tài đang rình chờ cơ hội để ăn cắp một khúc bánh mì jambon thứ nhì.

- Không phải, nhưng chắc chắn xe đang chờ một cái gì đó, Hannibal đáp. Ta ra xem thử đi.

Hannibal hay nghi ngờ những sự kiện bình thường, những chuyện lạ lạ, thông thường cậu không làm. Đã lâu rồi, Peter và Bob không còn dám hoài nghi về sự tinh ý của sếp.

- Peter, Hannibal ra lệnh, cậu sẽ đi qua cổng chính, mà không để người ta để ý. Còn Bob và mình sẽ ra qua Cửa Đỏ, và đi vòng qua Thiên Đường. Bob đi bên trái, mình đi bên phải. Như vậy, ta sẽ quan sát được chiếc Mercedes từ khắp mọi phía.

Peter gật đầu đồng ý và nhìn theo hai bạn đang bước ra cánh cửa mật, đục trong hàng rào bọc phía sau kho bãi đồ linh tinh. Sau khi đi vòng qua một vài đồng đồ phế thải, Peter ra đến cổng chính, liếc nhìn ra ngoài.

Chiếc Mercedes vẫn còn đó, có hai người ngồi bên trong. Peter vội thụt đầu trở vào.

Núp sau tường, Peter nằm úp xuống đất, rồi bò về phía cổng, để quan sát mà không bị thấy.

- Cậu bị mất cái gì à? Cậu có cần tôi giúp tìm không?

Peter khó khăn nuốt nước bọt. Một người đàn ông vạm vỡ, da rám nắng. mặt bộ đồ vét mỏng, đang đứng đó nhìn xuống Peter, ngay lối vào kho bãi đồ linh tinh. Cảnh tượng Peter đang bò có vẻ làm ông rất thích thú. Còn Peter thì không biết phải có thái độ như thế nào nữa.

- Cháu... cháu... cháu... Peter cà lăm. Cháu bị mất trái banh. Cháu đang tìm banh.

- Phía bên này không có trái banh nào, - người đàn ông nghiêm trang nói.

- Vậy thì chắc nó lăn đi hướng kia, - Peter vừa áp úng vừa đứng dậy.

- Thật không may, người đàn ông vào bình luận vừa đưa tấm danh thiếp. Vậy có thể cậu giúp được tôi. Đường như chúng tôi bị lạc đường.

Khi đó, Peter để ý thấy cửa xe chiếc Mercedes xanh mở và bên trong chỉ còn một người. Kẻ lạ mặt hất đầu chỉ xe.

- Chúng tôi chạy vòng vòng mấy tiếng rồi, - ông nói. Dở quá. Chúng tôi tìm tu viện cũ.

Người đàn ông có giọng Anh khá lạ. Hóa ra chỉ là khách du lịch thôi. Quý tha ma bắt Hannibal và tính hay để ý nghi ngờ của cậu ấy!

- Tu viện Tây Ban Nha à? Cũng dễ tìm thôi, Peter nói và chỉ đường cho người đàn ông lạ.

- Cảm ơn. Cậu tử tế quá.

Người đàn ông trở lên xe, xe nổ máy chạy đi.

Hannibal và Bob chạy đến. Thám tử trưởng nhìn chiếc Mercedes chạy mất.

- Du khách thôi, sếp ạ, chứ không có gì đâu, - Peter bình luận kể lại những gì vừa mới xảy ra. Khách du lịch có giọng Anh lạ lắm.

- Họ bị lạc đường hả? Hannibal thất vọng nói. Chỉ vậy thôi à?

- Chẳng có gì. Không cần tiến hành điều tra, - Peter nhận xét

- Người ngoại quốc đi lạc trong khu này không có gì là lạ, Hannibal thừa nhận. Tuy nhiên...

- Tuy nhiên, đó chính là điều vừa mới xảy ra, Babal ơi, - Peter bực mình la lên.

- Bọn mình còn phải chuẩn bị cho chuyến đi nữa. - Bob nói thêm.

- Ăn trước đã, Peter kết luận. Mình đói lắm rồi!

Hannibal và Bob nhìn thấy một chậu đầy bánh tennis cũ. Hai bạn chụp lấy nhiều bánh, ném vào Peter, khiến cậu bỏ chạy và cười.

2. BỊ BẮT CỐC

Sáng hôm sau, Bob thức dậy sớm, và sau khi thay đồ, chạy nhanh xuống bếp để ăn sáng. Ba của Bob bỏ tờ báo đang đọc xuống, mỉm cười nhìn con trai.

- Sáng nay có cuộc điều tra quan trọng à? Ông hỏi.

- Không có, hôm nay thì không. Tụi con định đi Núi Thần bằng chiếc xe Rolls vàng của bác Warrington.

Ông Andy huýt sáo tỏ vẻ khâm phục.

- Các con đi chơi sướng quá! Không hiểu khi nào trở thành người lớn, các con có còn được vui vẻ như vậy nữa không?

- Chắc chắn rồi, bởi vì Hannibal sẽ trở thành người lớn cùng lúc với tụi con.

- Lý lẽ hay đấy - ông Andy cười và chịu thua.

- Có thể tụi con sẽ về hơi trễ, nhưng sẽ cố gắng về kịp bữa ăn tối. Bob vừa nói vừa chạy ra cửa.

Bob nhảy lên xe đạp, chạy nhanh qua những con đường đầy nắng của Rocky, về Thiên Đường Đồ Cổ. Cách cổng hai bước, Peter đang đứng trên bậc thềm nhà chòi dùng làm văn phòng, chiêm ngưỡng một cảnh tượng tuyệt đẹp.

Một chiếc Rolls Royce khá cổ xưa đang đậu đó, với bộ đèn pha to tướng và capô dài đen bóng láng như cây đàn Piano hòa nhạc. Xe đen đã sang trọng rồi, nhưng tất cả những bộ phận trang trí bên ngoài, kể cả về xe đều mạ vàng.

- Mặc dù đã quen chiếc xe này rồi, nhưng cháu cứ quên mất là nó đẹp đến mức nào. Bob nói.

Một người đàn ông cao gầy, mặc y phục tài xế, đang dùng khăn đánh bóng các bộ phận vàng. Đó là Warrington.

- Tôi cũng thế, thưa cậu Bob, nhất là khi tôi phải lái một chiếc xe khác. Bác tài tán thành.

Hannibal đã dành được quyền thỉnh thoảng sử dụng chiếc xe Rolls sang trọng, qua cuộc thi trên báo. Sau đó một thân chủ đã lo liệu sao cho Ba Thám Tử Trẻ vẫn được quyền dùng mỗi khi cần xe. Xe thuộc một hãng cho thuê xe và chỉ có Warrington là lái xe này. Nên ông đã trở thành thân thiết với "Cậu Hannibal, cậu Peter và cậu Bob", ông cư xử kính cẩn như thể ba cậu là những ông tỷ phú già. Nhưng có lúc, mắt ông vẫn sáng long lanh tinh nghịch, như ngày hôm nay chẳng hạn.

- Chắc là một cuộc điều tra quan trọng, phải không, thưa cậu Bob? Ông hỏi.

- Dạ không có, chú Warrington à. Tụi cháu chỉ đến Núi Thần, và tụi cháu nghĩ là đi xe Rolls thì sẽ vui hơn.

- Vậy là một chuyến đi chơi à? Hay quá! Chú Warrington nói. Ba Thám Tử Trẻ xứng đáng được giải trí một chút. Trong khi còn chờ cậu Hannibal, tôi sẽ đi đổ xăng cho đầy và nhân tiện báo cho hãng thuê về đích đi của ta.

Bác tài ngồi vào lay lái và xe Rolls chạy đi. Bob quay nhanh sang Peter hỏi:

- Ủa, còn "cậu Hannibal" đâu?

- Ở bộ tham mưu. Đang suy gẫm. Về gì hả? Không chịu nói cho mình biết.

Sau khi bò trong Đường Hàm số Hai, hai cậu đẩy cửa sập vào xe lán. Hannibal đang ngồi ở bàn làm việc, bày đầy những tờ bướm quảng cáo.

- Chú Warrington đến rồi, Babal ơi - Bob hăng hái thông báo. Đi chưa?

- Khoan đã, Bob.

Thám tử trưởng mập vẫn tiếp tục đọc trong suốt một phút rồi ngả lưng ra ghế nét mặt hết sức hài lòng.

- Xong - Hannibal thông báo. Ta đã sẵn sàng.

- Sẵn sàng làm cái gì? Peter hơi lo hỏi.

- Sẵn sàng đi. Mình đã kiểm bản đồ khu Núi Thần, và mình đã thiết lập lộ trình tốt nhất để được hưởng số điểm chơi tối đa trong khoảng thời gian tối thiểu. Mình đã dự kiến khả năng được hưởng cùng một điểm vui chơi hai lần liên tiếp nếu thấy chỗ đó vui; và mình cũng đã xem xét trường hợp gặp những nơi xếp hàng quá dài, những rắc rối kỹ thuật hay sự cố thời tiết bất ngờ không cho phép ta.

Peter rên lên một liếng.

- Này, Babal ơi, nếu bọn mình cứ đi theo thứ tự, bắt đầu từ cửa vào, bên trái hay bên phải tùy ý, thì có đơn giản hơn không!

- Cứ đi đại ấy, Bob nói cho rõ hơn.

- Đi đại à! Hannibal phẫn nộ. Nhưng như vậy sẽ hoàn toàn phi lý!

- Bọn mình đi chơi, chứ đâu phải đi hợp lý hóa đâu, Peter nhận xét.

- Nếu không thích kế hoạch của mình, thì đâu ai bắt các cậu chấp nhận nó. Hannibal giận nói.

Sau khi hồi liếc nhìn lộ trình mới vẽ, Hannibal vút vào sọt rác. Peter và Bob reo mừng. Cuối cùng Hannibal mỉm cười. Ba cậu chui qua cửa sập, trở ra ngoài sân.

- Đi Núi Thần, bác tài ơi! Hannibal ra lệnh.

- Vâng, thưa cậu. - Warrington mỉm cười đáp.

Khu giải trí Núi Thần nằm ở phía đông Rocky, phía sau núi. Xe Rolls bắt đầu leo lên dốc núi nằm dài theo Thái Bình Dương. Xe chạy được một lúc trên con đường khô bụi, thì bác tài mở miệng.

- Thưa các cậu, nếu tôi hiểu rõ, thì các cậu đang không tiến hành vụ điều tra nào à?

- Rất tiếc là không, Hannibal đáp. Sao chú lại hỏi thế?

- Bởi vì, nếu tôi không lầm, thì có xe đang chạy theo ta.

- Chạy theo? Ba thám tử đồng thanh kêu và quay lại.

- Ai theo vậy chú Warrington? Bob hỏi. Cháu có thấy ai đâu.

- Hiện chiếc xe ấy đã khuất ở khúc quẹo. Warrington nói. Nhưng tôi đã để ý xe từ lúc ta ra khỏi Thiên Đường Đồ Cổ và xe không rời ta từ đó. Đó là chiếc Mercedes màu xanh lá cây.

- Mercedes xanh lá à? Chú có chắc không? Hannibal hỏi.

- Tài xế chuyên nghiệp không thể làm được, thưa cậu. Nó kia, đang tiến đến kia.

Ba Thám Tử Trẻ dán mắt vào kính hậu. Không sai. Chiếc xe Mercedes xanh lá cây đang đi theo, và thậm chí đang tăng tốc.

- Cũng chiếc hôm qua. - Peter kêu.

- Vậy là những người này không phải là du khách bị lạc đường, mình đã nghĩ đúng. Hannibal đắc thắng nhận xét.

- Sao lần này cậu không chịu sai dùm? Peter lo lắng phản đối. Vậy họ là ai? Họ muốn gì?

- Mình không biết, và mình không muốn biết vội.

- Chắc là cũng sắp biết thôi - Bob nói. Bây giờ họ rượt theo mình thật rồi.

- Chú Warrington ơi - Hannibal la lên. Chú có cách nào bỏ họ được không?

- Tôi sẽ cố gắng, thưa cậu - Warrington thản nhiên nói.

Chiếc xe Rolls tuân theo người lái phóng thật nhanh. Vực thẳm chạy dọc theo con đường núi chật hẹp. Warrington bám lay lái lướt sát vách đá, lượn sát bờ vực thẳm.

Chiếc Mercedes xanh lá cây tăng tốc. Ở mỗi khúc quẹo, tiếng lốp của hai chiếc xe kêu rít ở miệng vực thẳm. Trên khúc đường thẳng thì chiếc xe Rolls vàng cũ nhưng còn mạnh có thể bỏ xa xe đuổi theo, nhưng do có nhiều khúc quẹo, chiếc Mercedes nhỏ hơn và mới hơn, giành chắc phần thắng hơn. Chiếc xe xanh đang tiến đến càng gần.

- Họ bắt kịp rồi! Peter hoảng sợ la lên.

Warrington vẫn bình tĩnh.

- Tăng tốc nữa sẽ rất nguy hiểm, do địa hình thế này, bác tài nhận xét. Nhưng có thể...

Ông nghiêng người ra phía trước, cố nhìn xa. Chiếc Rolls vừa mới qua một khúc quẹo khuỷu tay và tạm thời, chiếc Mercedes xanh bị khuất mất phía sau. Warrington thắng đột ngột; xe bị trượt, nghiêng xém lật xuống vực thẳm bên phải, nhưng lấy lại được thăng bằng, băng qua đường, rẽ xuống con đường đất bên trái. Warrington tăng tốc trở lại, lái chiếc Rolls chạy đến một bụi cây sồi dày.

Phía trên cao, chiếc Mercedes chạy vù qua.

- Thắng rồi! Bob và Peter reo lên.

- Tạm thời thôi. Warrington nói. Họ sẽ nhanh chóng phát hiện rằng ta rời bỏ con đường. Không nên phí thời gian.

Warrington lại đạp tăng tốc và chiếc Rolls chạy theo con đường đất, nhưng không bao lâu.

- Rất tiếc, các cậu à, Warrington nói và thắng lại một lần nữa.
Con đường dừng trước một vách đá.

- Quay đầu xe! Hannibal ra lệnh. Nhanh, có thể bọn chúng chưa phát hiện mất chúng ta.

Warrington cực nhọc quay đầu xe và leo trở lên dốc.

Chiếc Mercedes đang trở lui tìm chiếc Rolls và xem tông vào nó. Warrington tránh được cú va trong đường tơ kẽ tóc, cho xe chạy sang một bên. Xe tắt máy. Warrington không kịp cho nổ máy trở lại. Hai gã đàn ông nhảy ra khỏi xe Mercedes, tay hươu súng.

- Bước ra! Nhanh! Một tên gằm lên.

Ba Thám Tử Trẻ chưa bao giờ thấy tên này, nhưng Peter nhận ra tên kia: đó chính là "du khách bị lạc đường" hôm qua.

Warrington và Ba Thám Tử Trẻ tuân lệnh.

- Không hiểu các người đang chơi trò gì, nhưng... bác tài bắt đầu nói.

- Im! Gã đàn ông thứ nhất kêu.

Gã thứ nhì tóm Hannibal đang chùng hững, nhét giẻ vào miệng cậu, chụp cái bao to trên đầu cậu rồi lôi cậu về chiếc Mercedes, trong khi tên đồng lõa hươu súng trước mặt những người còn lại.

- Nếu muốn sống, và đặc biệt là nếu muốn gặp lại bạn, thì ĐỪNG ĐI THEO CHÚNG TÔI! Gã đàn ông quay lui, chui vào xe Mercedes. Xe chạy về hướng đường lớn - mang Hannibal đi mất...

3. SAI LẦM TAI HẠI

Peter chạy về xe Rolls.

- Theo bọn chúng! Peter la lên.

- Không được, Bob và chú Warrington đáp.

- Nhưng phải cứu Babal chứ! Peter không hiểu nổi.

- Đúng vậy. Warrington nói và đặt tay trên vai Peter. Chính vì vậy mà không được đi theo bọn chúng. Khi có bất cóc quan trọng nhất là phải báo nhanh cho cảnh sát.

- Nếu theo chúng, thì sẽ gây nguy hiểm cho tính mạng của Babal. Bob nói thêm. Nhưng khi biết bọn bất cóc đi theo hướng nào, bọn mình sẽ báo động được. Bọn chúng không biết xe bọn mình có điện thoại và tưởng chúng thừa thời gian chạy nhanh. Nhanh lên, bọn mình hãy trèo núi trong khi chú Warrington gọi điện thoại cho cảnh sát trưởng Reynolds.

Warrington nhanh chóng lên xe để gọi cho cảnh sát trưởng Reynolds, trong khi Bob và Peter tiến hành trèo lên sườn núi. Vài giây sau, hai cậu đã đến được chỏm, hồn hể nhìn xuống và thấy chỗ đường đất gập đường lớn.

- Thấy rồi! Bob thông báo.

- Bọn chúng không muốn gây chú ý.

- Nếu nhanh, cảnh sát trưởng sẽ tóm được bọn chúng khi đến nơi. Đi, nhanh!

Nửa chạy nửa trượt, hai cậu xuống dốc núi. Warrington đang thông báo cho cảnh sát nhận dạng hai gã đàn ông và số xe Mercedes.

- Bác nói cảnh sát trưởng rằng bọn chúng đang đi về hướng nam, về phía Rocky. Peter căn dặn. Có thể cảnh sát sẽ chặn được bọn chúng.

Warrington truyền lại lời nhắn. Sau khi nghe trả lời, bác tài nói:

- Vâng, thưa ông, chúng tôi sẽ chờ ở đây cho đến khi ông đến.

Warrington gác máy xuống, nhìn hai thám tử.

- Tại sao bọn chúng lại bất cóc cậu Hannibal? Các cậu thật sự không biết bọn chúng là ai à?

- Tụi cháu mới gặp bọn chúng lần đầu tiên hôm qua, Bob nói.

Cả ba bắt lực nhìn nhau.

Bị bịt miệng, bịt mắt, Hannibal cảm thấy hết sức khổ sở trong cái bao vải. Chiếc Mercedes đang chạy chậm, đang đi xuống, có lẽ đi theo con đường lớn dẫn về Rocky. Những người này muốn gì ở Hannibal? Bọn chúng là ai? Từ đâu đến? Bọn chúng có giọng nói rất lạ... Hannibal bắt đầu ngọ nguậy trên ghế và cảm thấy nòng súng ấn mạnh vào sườn mình. Rõ ràng có một người đang ngồi cạnh mình.

- Ngồi yên. Gã đàn ông ra lệnh.

Hannibal cố nói chuyện, nhưng miếng giẻ nhét trong miệng chỉ cho phép cậu phát ra những tiếng gừ gừ khẽ.

- Im đi, gã đàn ông nói tiếp. Ngoan đi.

Hắn phá lên cười, gã lái xe cũng cười theo.

Hannibal vẫn tiếp tục gừ gừ và giãy dụa như con cá bị mắc cạn.

- Ngồi im! Chẳng lẽ mày muốn cha mày bị mất đi đũa con trai một sao?

Trong cái bao, Hannibal lặng người. Cha của mình à? Nhưng Hannibal đâu có cha. Cậu đã mất cha khi còn rất nhỏ. Hannibal cố giải thích tình hình cho bọn bắt cóc.

- Uur... uurur...

Gã đàn ông cười:

- Nó cứng đầu không kém gì bố nó, đúng không Fred? Gã đàn ông cười. Tao đoán thằng nhỏ này cũng ra vẻ ta đây lắm, khi có dịp...

- Có khi phải làm cho nó yên đi, Walt à. - gã lái xe nói.

- Nếu nó vẫn không chịu im. Tao không muốn vác một thằng mập như thế này lên vai chút nào.

- Được, nhưng ta còn phải đi xa lắm. Và nó phải tỉnh táo để đối mặt với vĩ nhân.

Gã ngồi cạnh Hannibal lại cười.

- Tưởng tượng bộ mặt của Sir Roger khi được thông báo ta đã tóm được thằng Ian và lão phải đổi cung cách ăn nói!

Hannibal vẫn bị nhốt trong cái bao, tựa lưng vào ghế. Sir Roger? Ian? Hannibal đột ngột hiểu ra chuyện xảy đến với mình: bọn này đã làm Hannibal với người khác. Với con trai của một người quan trọng! Và người ta đã bắt cậu không phải để đòi tiền chuộc, mà là để gây sức ép. Mục tiêu: làm cho Sir Roger "thay đổi cung cách ăn nói". Nhưng bọn chúng đã lầm người.

- Uurur....

Lần này không có phản ứng nào. Xe Mercedes đang chạy trên địa hình bằng phẳng, nhưng đột ngột quẹo gắt đến nỗi Hannibal bị văng vào cửa xe. Hannibal nghe tiếng còi xe cảnh sát, càng lúc càng gần. Hannibal nín thở. Nhưng rồi tiếng còi hụ xa dần.

- Thoát! Walt nói.

- Mà nghĩ cảnh sát tìm mình hả? Fred, tài xế hỏi.

- Chắc chắn. Chạy về hướng núi mà. Không hiểu ai báo cảnh sát mà nhanh như thế?

Hannibal đã hiểu sự việc. Hannibal biết xe Rolls có điện thoại. Hai bạn của Hannibal đã báo cảnh sát ngay lập tức. Nhưng có lẽ bọn bắt cóc đã rẽ vào con đường nhỏ. Làm sao cảnh sát tìm ra bọn chúng bây giờ? Càng lúc càng cấp bách phải giải thích với những kẻ bắt mình rằng bọn chúng đã làm.

- Sự cố nhỏ thôi, Wall à. Fred nói. Hy vọng đó là lần cuối cùng. Tao không muốn để bị tóm đâu.

Trong bao, Hannibal đột ngột cảm thấy lạnh người. Hannibal biết rằng sẽ có thêm một sự cố thứ nhì, khi hai gã đàn ông nhận ra mình đã làm nạn nhân. Nhưng làm sao nói với bọn chúng, khi có miếng giẻ trong miệng. Mà có nên nói không? Bọn chúng sẽ quyết định thế nào khi biết mình lầm? Bọn chúng cần một thằng Ian nào đó, để sử dụng chống lại bố cậu ấy. Nhưng còn Hannibal Jones?

Sau khi chạy nhanh xuống con đường, chiếc xe cảnh sát và xe cảnh sát trưởng dừng lại trong đám mây bụi đường.

Cảnh sát trưởng Reynolds chạy đến chỗ Warrington và hai thám tử, đang đứng gần xe Rolls.

- Chú có gặp bọn chúng không ạ? Bob hỏi.

- Chú có bắt được bọn chúng không? Peter hỏi.

Cảnh sát trưởng Reynolds lắc đầu.

- Chúng tôi đã chặn đường ở ngã tư đầu tiên rồi chạy nhanh đến đây. Chúng tôi không gặp bọn chúng, và bọn chúng không đến chỗ chặn.

- Có lẽ bọn chúng chạy qua trước khi chúng tôi cho đặt hàng rào chặn, viên cảnh sát trưởng kia nói. Sau đó, có lẽ chúng rẽ vào con đường nhỏ. Nhưng chắc chúng không xa lắm đâu, và người của chúng tôi đang lùng bọn chúng.

- Do đây không phải là thành phố nữa, mà là đồng quê, cảnh sát trưởng giải thích, nên anh cảnh sát trưởng này không hợp tác làm việc với tôi. Chúng tôi đã thông báo cho cảnh sát Los Angeles.

- Tạm thời, ta sẽ tìm dấu vết ở đây. - cảnh sát trưởng kia nói.

- Sợ chú sẽ không tìm thấy gì, thưa chú. Bob buồn bã nói. Bọn bắt cóc hầu như không đặt chân xuống đất...

Bob nói đúng. Nhóm cảnh sát lùg sục dưới đất mà không thấy gì.

- Thôi. Về đồn, - Reynolds ra lệnh. Phải báo với FBI.

- Ít nhất, nhờ cú điện thoại của các cậu, ta đã có được lợi thế: cuộc tìm kiếm đã bắt đầu ngay sau vụ bắt cóc.

- Dạ phải, Bob thừa nhận, nhưng tìm một chiếc xe cũng khó, phải không ạ?

- Tùy. Mọi con đường thuộc hạt này đều bị chặn. Không hiểu bọn chúng sẽ ra bằng cách nào.

Peter và Bob lặng lẽ trở lên xe.

Warrington lái xe về Rocky, chạy theo Reynolds. Hai thám tử nhìn nhau: hai cậu cùng nghĩ đến một điều.

Có lẽ bọn bắt cóc đã dự kiến trước rằng đường sẽ bị chặn và đã lên sẵn kế hoạch đối phó.

4. LÀN THEO DẤU VẾT BỌN BẮT CỐC

Chiếc Mercedes dừng lại.

Bị nhốt trong bao. Hannibal đã không ghi nhận được lộ trình xe chạy: quá nhiều khúc quẹo và đường vòng. Bây giờ, Hannibal đang lắng tai, hy vọng nghe một tiếng động quen thuộc, để biết mình đang ở đâu. Hoài công. Tất cả đều im lặng. Không nghe tiếng xe cộ chạy, không nghe tiếng người nói chuyện, không có tiếng sóng vỗ vào đá...

- Lôi nó ra! Fred ngồi trên ghế trước kêu.

Cửa xe mở ra. Hai cổ tay xô Hannibal về phía trước. Dưới chân, Hannibal cảm thấy nền đất cứng, cùng lá, cỏ.

- Lấy bao ra cho nó nhìn.

Ánh sáng mặt trời, tuy bị lọc qua đỉnh cây, làm chói mắt Hannibal. Cậu phải nhắm mở mắt nhiều lần mới quen. Walt, gã đàn ông tóc xoăn đã nói chuyện với Peter và trong suốt chuyến đi là người canh giữ Hannibal, cười luôn giẻ bọt miệng cho Hannibal.

- Bây giờ không được quậy, nếu không thì. .. hấn nói.

Hấn hươ súng để chứng tỏ hấn nói nghiêm túc.

Hannibal gật đầu, nhưng không nói gì. Từ lúc hiểu ra rằng mình có thể bị những nguy hiểm lớn hơn, nếu bọn bắt cóc nhận ra sai lầm, thì Hannibal hy vọng mình sẽ không bị tháo giề nhét miệng. Chắc người mà bọn chúng tìm là người Anh, chứ không phải người Mỹ, và cũng nói giọng Anh như bọn chúng. Nếu Hannibal mở miệng nói chuyện, thì bọn chúng sẽ hiểu mình đã làm người... trừ phi Hannibal cố bắt chước giọng nói của bọn chúng. Được, nhưng mạo hiểm. Hannibal chưa bao giờ nghe Ian thật nói chuyện và sai lầm nhỏ nhất sẽ làm lộ Hannibal.

Walt nhìn tù nhân một hồi rồi quay sang lên lái xe nói:

- Fred, mày lấy hành lý ra khỏi xe đi.

Hannibal thở nhẹ nhàng hơn. Tạm thời, cậu không có gì phải lo sợ. Cậu nhìn quanh mình. Một con đường đất, khóm cây sồi, rừng cây bụi. Không có điểm nào làm dấu được. Quang cảnh quanh Rocky không đa dạng lắm.

- Bước lên đi! Tên lái xe ra lệnh.

Hắn cao và gầy hơn Walt. Tóc màu sẫm, hai con mắt nhỏ biến mất dưới những nếp nhăn. Cũng giống như Fred, da hắn rám nắng. Rõ ràng cả hai đến từ một nước có nhiều nắng.

Cả đoàn bước trên cỏ khoảng năm mươi centimét, rồi quẹo về hướng núi. Hannibal không thấy con đường mòn nào giữa đám bụi cỏ khô.

- Mày bước trước đi Fred, Walt nói. Chính mày phải quyết định tốc độ đi, vì mày xách hành lý mà.

Tên lái xe gật đầu, đặt hai vali xuống đất, đẩy những cành cây khô che khuất con đường mòn chật hẹp. Rồi hắn lại xách hành lý, tìm đường, biến mất vào rừng cây bụi.

- Đến mày! Walt ra lệnh.

Hannibal cũng đẩy cành cây, bước tới. Đột nhiên, mấy cành cây tuột khỏi tay, và cậu phải nâng tay lên cao để bảo vệ mặt khỏi bị gai đâm. Cùng lúc, Hannibal nhảy ra phía sau và ngã dài ngang con đường mòn. Walt tóm cổ áo, kéo Hannibal đứng dậy.

- Coi chừng nhé. Tao dễ nổi cáu lắm! Gã đàn ông vừa nói vừa đẩy Hannibal tới.

Hannibal nuốt nước bọt và bước nhanh lên. Walt cầm súng đi theo sát phía sau. Bụi cây khép lại phía sau lưng, không để lại dấu vết người đi qua. Bước nhanh theo lên lái xe, Hannibal không nhìn thấy rễ cây, mắc chân vào đó, ngã lăn một lần nữa. Hannibal nằm đó một hai giây để thở, nhưng đứng dậy kịp trước khi Walt đến.

Bọn bắt cóc bước trong rừng bụi cây rậm rạp, như rất rành đường. Hannibal ngã thêm hai lần nữa trước khi đến đích: đó là một khe vực sâu trong vách núi, được bóng núi che khuất.

Dưới chân vách đá, có cái chòi xây bằng đá. Bọn bắt cóc mở khóa cửa ra, đẩy Hannibal vào trong, đóng cửa lại.

Một mình trong nhà chòi, Hannibal nghe tiếng khóa cửa bên ngoài.

Tại đồn cảnh sát, Bob, Peter, chú Titus và thím Mathilda đang ngồi trên băng gỗ cạnh tường.

- Phải chi bọn mình mang theo tín hiệu khẩn cấp! Peter than phiền.

- Cậu quên là đang sửa mà. Bob đáp. Nhưng thế nào Hannibal cũng tìm ra cách khác để liên lạc với ta.

Thím Mathilda nhìn cảnh sát trưởng không thiện cảm.

- Sao? Bộ ta sẽ tán dóc cả ngày à! Thím hỏi. Tôi không nghĩ bọn chúng sẽ tự động đến đây trình diện và xin lỗi đâu.

Cảnh sát trưởng Reynolds lắc đầu.

- Thừa bà Jones, cả thành phố và vùng lân cận đã bị chặn đường. Chạy lảng xăng cũng không giúp ích đâu. Trong trường hợp bắt cóc, điều quan trọng là phải phối hợp lực lượng. Cảnh sát Californie, Nevada, Oregon và Arizona đã được báo động. FBI cũng được thông báo. Cảnh sát Mehico cũng vậy. Số xe Mercedes đã được thông tin cho toàn bộ cảnh sát và sở quản lý xe.

- Một nhóm chuyên gia phòng thí nghiệm đã quay về địa điểm bắt cóc, một viên cảnh sát nói thêm. Chúng tôi không thể làm gì thêm được, nếu không có dấu vết gì.

- Tôi nghĩ ông có thể tự tay ra giúp nhân viên mình, thím Mathilda nói.

- Giữ một bộ phận tổng chỉ huy trung tâm để chỉ đạo cuộc tìm kiếm, ngay khi có dấu vết nào, thì có ích hơn. - cảnh sát trưởng đáp.

Hai người cảnh sát rời khỏi phòng, thím Mathilda trừng mắt nhìn theo. Nhóm chuyên gia trở về tay không, khiến tâm trạng của thím Mathilda càng xấu thêm. Không ai biết bọn bắt cóc và nạn nhân có thể ở đâu.

- Không hiểu bọn chúng muốn gì ở thằng Babal của ta! Thím Mathilda gầm lên. Này, các cháu có chắc rằng đây không phải một vụ điều tra vớ vẩn của các cháu chứ?

- Dạ chắc, thưa thím, Bob trả lời. Tụi cháu chỉ có ý định lên Núi Thần chơi thôi.

- Ta mà tóm được một tên! thím Mathilda kêu lên.

Bob và Peter không nên được nụ cười. Nếu lỡ rơi vào tay thím Mathilda, thì bọn cướp sẽ biết! Nhưng nụ cười nhanh chóng tan biến: hiện bọn chúng không hề bị nguy hiểm.

- Phải chi mình biết tìm chỗ nào! Bob thở dài. Chắc chắn Hannibal sẽ tìm cách báo tin về.

- Chưa chắc, - Peter bắt bẻ. Bọn chúng có vẻ khôn lắm.

- Để xem - ông Reynolds mới trở vào văn phòng nói. Trục thẳng đã tìm thấy chiếc Mercedes dừng trên đường Rattlesnake cũ, cách thành phố năm cây.

- Ta đi! Viên cảnh sát thứ nhì cũng vừa trở về thốt lên. Sắp tóm chúng được rồi đây.

Ở lại một mình trong nhà chòi, lúc đầu Hannibal đứng gần sát cánh cửa bị khóa. Hannibal lắng tai và cố gắng nghe xem bọn bắt cóc đang nói gì với nhau bên ngoài, và tự hỏi bao lâu nữa thì bọn chúng sẽ nhận ra sai lầm. Hannibal nghe rõ giọng nói của bọn chúng, nhưng chỉ ghi nhận được thỉnh thoảng vài từ. Rõ ràng là chúng đang nói về một chuyến đi xa và về một người đi vắng. Đột nhiên, Hannibal hiểu ra rằng bọn chúng đang chờ một người. Một ai đó cần phải đến và một điều gì đó phải xảy ra.

Ai là người sẽ đến tìm bọn chúng trong khu vực hẻo lánh này? Để làm gì?

Hannibal cố căng tai nghe, nhưng hoài công. Hannibal cảm thấy bụng thắt lại. Lỡ kẻ sắp đến biết rõ lan hơn bọn bắt cóc? Hannibal phải tìm cách thoát nhanh.

Hannibal xem xét nhà chòi. Chỉ có một phòng. Không có bàn ghế, không có tủ. Chỉ có một cửa, khóa từ bên ngoài. Một cửa sổ duy nhất có song sắt, dường như nhà chòi dùng để chứa đồ quý hoặc nguy hiểm. Có thể là thuốc nổ, để làm nổ đá, hay dụng cụ của kỹ sư địa chất dùng để tìm kiếm mỏ dầu.

Nhưng bây giờ không còn thuốc nổ hay dụng cụ gì có thể giúp ích cho Hannibal.

Tường dày ít nhất hai mươi centimét và còn rất tốt. Thám tử trưởng xem xét sàn nhà.

Sàn là những tấm ván rộng bào không kỹ, kiên cố và chắc, nhưng mềm. Khi Hannibal tì hết sức mình, mấy tấm ván cong xuống. Ván không đặt trực tiếp trên đất, mà đặt trên những rầm tựa. Nên dưới đó có khoảng trống.

Hannibal bò khắp căn phòng. Gần tường đáy, Hannibal tìm thấy một tấm ván hơi lỏng. Khi tì một chân ở một đầu, Hannibal nhấc đầu kia lên được bằng tay. Lần này, thám tử trưởng thậm lấy làm mừng rằng mình không gầy.

Khi đỡ hết tấm ván lên, Hannibal phát hiện một cái lỗ đen, Hannibal tháo được một tấm ván khác nữa, mà không gây tiếng động. Sau đó, thám tử trưởng chui vào lỗ, rồi bò thám hiểm tầng hầm. Nền đất dốc, nên Hannibal chỉ di chuyển được dưới một nửa nhà. Như vậy cũng đủ để Hannibal nhận thấy rằng nhà xây trên móng đá, chỉ có vài lỗ thông quá nhỏ để Hannibal có thể chui lọt.

Vậy là không có lối thoát nào. Hannibal quay trở lên tầng trên.

Xe cảnh sát dừng cách chiếc Mercedes vài mét, trên đường Rattlesnake. Cảnh sát lục soát xe thật kỹ.

- Không có gì hết, ông Reynolds nhận xét. Không có gì để biết được sau đó bọn chúng đi đâu.
- Chẳng lẽ bọn chúng bốc hơi mất! Thím Mathilda thốt lên.

Bob, Peter và chú Titus xem xét vùng đất quanh chiếc xe bỏ lại bên bờ đất cỏ.

- Không thấy thông điệp nào của Hannibal hết, Bob buồn rầu nói.
- Dấu chân cũng không thấy đâu, chú Titus nói thêm.
- Mất tích hoàn toàn, cảnh sát trưởng Reynolds kết luận và nhìn vùng đất cỏ bụi phủ đầy núi, bọn chúng có thể dẫn Hannibal đi bất cứ hướng nào.
- Dạ không có đâu, thưa chú cảnh sát trưởng, Peter nói. Cháu nghĩ bọn chúng không xa.

5. GIẢI THOÁT

- Peter, cậu tìm thấy dấu vết à? Cảnh sát trưởng Reynolds hỏi.

Peter đang đứng cạnh chiếc Mercedes và nhìn lớp bụi đường. Peter ngồi chồm hỏm xuống, lướt nhẹ bàn tay trên nền đất.

- Chú xem này, Peter nói và chỉ khoảng trống dưới chân. Cả đường chỗ này là phủ cát. Thấy rõ vết bánh xe của chiếc Mercedes, nhưng không thấy dấu bánh xe hay dấu giày nào khác. Hôm nay, không có chiếc xe nào chạy ngang qua đây. Bọn bắt cóc cũng không đi tiếp bằng xe. Và cũng không đi bộ nữa, ít nhất là đi theo đường này.

Đến lượt cảnh sát trưởng xem xét nền đất và gật đầu.

- Khô, bụi và không có dấu vết.
- Có nghĩa là bọn chúng vẫn còn quanh đây, Bob nhận xét.

- Đúng - Peter nói và ra về ta đây quan trọng giống như chính Hannibal. Bọn chúng không băng qua đường, không đi theo con đường: vậy bọn chúng đi về hướng núi qua rừng cây bụi.

- Chú ý - cảnh sát trưởng Reynolds nói, dọc đường có cỏ. Có thể bọn chúng bước trên cỏ.

- Có thể - cảnh sát trưởng kia nói và quay sang hai người lính. Billings, Rodriguez, hai anh đi theo cỏ theo hai hướng, xem cỏ mọc đến đâu và có thấy dấu chân xuất hiện lại trên đường hay không. Còn ta sẽ phân tán ra, tìm dấu đi trong rừng cây bụi. Mọi người hãy chú ý khi bước đi.

- Tìm tất cả những gì trông giống như dấu chấm hỏi - Bob nói thêm. Hoặc là đồng sỏi, hay cành cây gãy một cách bất thường. Tụi cháu thường hay để lại bức thông điệp như thế khi phải chia nhau ra trong một cuộc điều tra.

Cảnh sát phân tán ra và tiến hành xem xét ven đường, phía bên rừng cây bụi đi về hướng núi. Chẳng bao lâu Billings và Rodriguez thông báo rằng cỏ mọc không xa hơn bao nhiêu, và qua khỏi đó cũng không thấy dấu chân. Một người phát hiện một đồng sỏi. Phải chăng đó là dấu vết của Hannibal để lại? Không, đồng sỏi phủ đầy bùn khô và dính vào nhau: chúng có ở đó từ lâu rồi. Một người cảnh sát khác tìm thấy cành cây gãy chỉ vào một lùm cây khá dày. Nhưng lục khắp xung quanh, cũng không thấy lỗi mòn nào.

- Sếp ơi! Một viên cảnh sát gọi. Xem này!

Anh chỉ một vật nhỏ trắng bị móc ở dưới lùm cây, thật thấp. Bob và Peter chạy đến.

- Đường như... Bob bắt đầu nói.

- Danh thiếp của bọn mình! Peter kết thúc câu.

Peter cúi xuống lượm lên.

- Đúng là danh thiếp của nhóm tụi cháu. Có lẽ Hannibal nhét vào đây, thừa dịp bọn cướp nhìn chỗ khác.

- Đẹp đồng này, cảnh sát trưởng ra lệnh.

Nhóm cảnh sát tìm đường vào rừng cây bụi và nhanh chóng tìm thấy lỗi mòn giấu kín.

- Đúng là lỗi đi rồi, cảnh sát trưởng Reynolds thừa nhận. Và có người đã đi qua cách đây không lâu. Xem mấy cành cây gãy, mấy bụi cỏ bị giẫm nát này!

Mọi người vội vàng bước vào lỗi mòn.

- Đây! Bob la lên.

Bob chỉ một chỗ đường như rừng cây bụi bị một khối to tướng giẫm qua. Có lẽ một người không nhẹ

cân lăm đã ngã nằm xuống đó. Và phía bên cạnh, trên một viên sỏi, có một dấu chấm hỏi nhỏ xíu vẽ bằng phấn trắng.

- Đây là phần của Hannibal. Babal không quên mang phần theo!

- Nhanh lên, nhanh lên! Chú Titus van xin. Chắc là gần đây thôi, dưới chân núi...

Chú Titus ngưng nói, há miệng. Chú vừa mới nghe một tiếng gì đó. Chẳng bao lâu mọi người đều nghe tiếng động cơ lớn dần. Thím Mathilda chỉ bầu trời:

- Trục thăng!

- Có phải trục thăng của ta không? Cảnh sát trưởng hét lên để át tiếng động cơ.

Trục thăng đang bay qua đám cảnh sát khoảng một trăm mét, đâm thẳng về hướng núi.

- Không phải, cảnh sát trưởng Reynolds nói. Chắc là của bọn chúng. Có lẽ bọn chúng định mang Hannibal đi bằng cách đó.

Mọi ánh mắt vẫn dán vào trục thăng cho đến lúc nó biến mất phía sau lùm cây rậm trên núi. Rồi không nghe nó nữa.

- Vậy mà anh nói bọn bắt lương ấy không thể rời khỏi hạt này được! Thím Mathilda giận dữ la lên.

- Cứ tiến tới, cảnh sát trưởng rầu rĩ nói. Có lẽ bọn chúng ở đâu đó trước ta, trên con đường mòn này.

- Vấn đề là bọn mình có đến kịp trước khi trục thăng mang bọn chúng và Hannibal đi hay không, Peter nhận xét.

Ở dưới đáy khe vực, hai lên bắt cóc thấy trục thăng đáp xuống trong một đám mây bụi. Luồng khí xoáy do cánh quạt gây nên làm rối tóc và thổi phồng quần áo hai tên cướp. Để máy chạy chậm, phi công nhảy ra khỏi buồng lái. Trùm kín mít trong bộ áo liền quần, phi công bước ra với hai tên bắt cóc.

- Đúng giờ quá! Walt bình luận.

- Chúng tôi tóm được nó rồi! Fred mỉm cười nói thêm.

Viên phi công không cười.

- Cảnh sát đây lúc nhúc nơi con đường các anh bỏ xe Mercedes lại. Đường như có một số cảnh sát đang đi ngược theo con đường mòn nữa kia.

- Làm cách nào họ tìm ra ta nhanh như thế? Walt hỏi.

- Tại thằng nhóc mắc dịch! Fred la lên. Nó ngã mấy lần. Chắc là nó để lại dấu vết chỉ đường cho họ.

Walt phá lên cười.

- Nhắm nhò gì? Phải mất ít nhất nửa tiếng mới đến chỗ này được. Lúc ấy ta đang bay đua cùng chim én rồi.

- Đúng, vậy thì không nên rề rà nữa - phi công đáp. Vụ này quá hệ trọng cho nước ta. Không được sai lầm. Các anh đi tìm cho tôi thằng bé đi.

- Đi đây, đi đây, Walt nói.

- Nó đâu rồi?

- Trong nhà chòi.

- Tốt. Phi công nói. Nhanh đi.

Ba người đi đến cuối khe vực. Wall xoay chìa trong ổ khóa.

- Nào, đứng dậy đi! Walt la lên. Bước ra!

- Nó đâu thể ra được, bởi vì không có nó trong đó nữa. - Fred nhận xét.

Thật vậy, nhà chòi tối tăm hoàn toàn vắng vẻ.

- Các anh đã để cho nó thoát! Phi công hét lên.

- Không thể thoát được: không có ngã nào ra cả. Walt nói.

Mọi người chung hững nhìn khoảng trống xung quanh.

- Có thể không có lối thoát, Fred cầu nhàu, nhưng cũng không có chỗ nào để trốn. Vậy mà nó không còn đây nữa.

- Không nên hoảng hốt. Walt ra lệnh. Nếu nó ra khỏi nhà chòi được, thì nó không ra khỏi khe vực được. Chỉ có một con đường duy nhất, mà ta không hề rời mắt khỏi con đường đó. Do nó không thể đi vòng qua ta được, có nghĩa nó đang trốn phía sau nhà chòi. Ta hãy ra đó tìm nó.

Ba tên bắt cóc phóng ra phía sau và phân tán nhau đi tìm Hannibal.

Hồn hên, hai thám tử trẻ, cảnh sát, thám Mathilda và chú Titus vừa mới đến được khe vực dài hẹp đâm vào núi. Hai mươi phút đã trôi qua từ lúc trực thăng bay qua. Mọi người nhìn khe vực, nhưng không hy vọng lắm.

- Trực thăng kia! Bob la lên.

Thật vậy, trực thăng đang ở đó, bên trong khe vực, cánh quạt quay chậm. Đúng lúc đó phi công nhảy lên ghế và tăng ga để cất cánh.

- Nhanh! Peter la lên.

Mọi người đổ xô đến trực thăng. Hai gã đàn ông vừa mới xuất hiện, tay cầm va li và chạy đến trực thăng.

- Bọn chúng ngoài tầm, cảnh sát trưởng Reynolds nói.

- Đứng! Đứng lại! Cảnh sát đây! - Viên cảnh sát trưởng la và chạy ra.

Nhưng bọn bắt cóc đang leo lên trực thăng. Mọi người bắt lực nhìn theo trực thăng đang cất cánh trong đám mây bụi. Trực thăng bay lượn tại chỗ một hồi, rồi bay sát vách khe vực biến mất về hướng nam.

Tất cả nhìn bầu trời và không biết nói gì.

- Bọn chúng... đi rồi, chú Titus không tin nói.

- Trở về xe, cảnh sát trưởng ra lệnh. Thông báo bằng đài rằng trực thăng đang đi về hướng nam.

Tất cả người của ông quay lui.

- Khoan đã, chú ơi. Bob nói. Cháu không thấy Babal trên trực thăng. Chỉ có mình phi công và hai tên bắt cóc.

- Có thể khi thấy ta, bọn chúng sợ và bỏ chạy. Peter nói thêm, nhưng bỏ lại Babal trong nhà chòi kia.

Reynolds bước đến nhà chòi trước, ông mở cửa ra và mọi người bước vào. Không có ai trong căn phòng nhỏ độc nhất.

- Babal không có đây. Peter rên.

- Chắc là Babal đang ở trong trực thăng rồi. - Bob kết luận - Ta để trễ quá.

- Đâu có trễ, Bob! Một giọng nói vang lên không biết từ đâu. Mọi người đến thật đúng lúc.

Hai tấm ván sàn nhà nhấc lên từ cuối nhà chòi và Hannibal rất tự mãn chui lên.

- Hannibal! Nhiều giọng nói đồng thanh reo lên.

- Tất nhiên - thám tử trưởng đáp, chứ còn có thể là ai khác đâu?

6. HANNIBAL TÌM THẤY DẤU VẾT

- ... Thế là không có lối thoát nào - Hannibal nói tiếp với đám phóng viên đứng đầy dòn cảnh sát. Nhưng tôi nghĩ bụng mình có thể giả vờ như đã trốn thoát rồi, thế là thành công. Tất nhiên là bọn chúng sẽ tìm ra tôi nếu có thời gian.

- Thằng bé này thông minh đấy - một phóng viên nhận xét.

- Hannibal Jones rất thông minh, cảnh sát trưởng Reynolds nói rõ. Và bạn cậu ấy, hai thám tử trẻ tuổi kia, cũng thông minh không kém. Ba cậu này giúp chúng tôi rất nhiều.

- Đây có thể là một bài báo rất hay. - Một phóng viên nói và ra hiệu cho người phụ tá nhiếp ảnh bắt tay vào việc - Nhanh lên Joe ơi, ta sẽ đăng trên số xuất bản mới nhất ngày nay.

Trong khi các phóng viên phỏng vấn mình, Hannibal xem một album ảnh của tất cả những tên từng có tiền án với cảnh sát Rocky. Đồng thời, Hannibal cung cấp nhận dạng của bọn bắt cóc cho một họa sĩ sẽ vẽ lại chân dung của hai kẻ bị tình nghi.

- Thế bọn chúng không nói cho cậu biết bọn chúng muốn gì à? Phóng viên hỏi.

- Đó là chuyện của cảnh sát, - ông Reynolds ngắt lời, nhưng tôi có thể trả lời cho các anh như thế này: ông Titus Jones không phải là người giàu có, ông không biết tại sao Hannibal bị bắt cóc. Chúng tôi hy vọng bắt được bọn bắt lương và đồng thời hiểu được động cơ của bọn chúng.

Hơi thất vọng, đám phóng viên ra đi cùng phụ tá nhiếp ảnh. Hannibal không tìm thấy ảnh của hai gã đàn ông trong album và không hài lòng với hai bức chân dung mới phác họa.

- Chú Reynolds ơi, chú có tin mới à? Peter hỏi. Chú vừa mới nói rằng chú hy vọng tóm được bọn kia nhanh chóng.

- Đó là điều tôi nói với phóng viên. Ông Reynolds trả lời. Trong các vụ bắt cóc, không nên để cho giới báo chí biết những chuyện diễn ra thật sự.

- Chính vì vậy mà chú không cho họ biết rằng cháu thấy vụ này rất lạ à? Hannibal hỏi.

- Phải. Bọn bắt cóc càng ít được hay tin về những gì chúng ta biết, thì ta càng có nhiều cơ may hơn.

- Cháu hiểu, Hannibal dăm chiêu trả lời. Cháu nghĩ bọn chúng đã làm cháu với con trai của một nhân vật cao cấp ở xứ bọn chúng. Đây là chuyện trả thù chính trị, hay thậm chí một hành động khiêu chiến. Cái mà bọn chúng muốn là một con tin.

- Có thể - cảnh sát trưởng thừa nhận - nhưng bây giờ cậu không còn gì phải lo nữa: chúng tôi sẽ lo vụ này. Đang cho truy lùng chiếc trực thăng. Sẽ cho phổ biến chân dung phác họa... Chỉ có điều, trong vài ngày các cậu hãy cảnh giác. Từ đây đến vài ngày nữa ta sẽ tóm được bọn chúng. Bây giờ tôi sẽ lấy xe đưa các cậu về, vì ông bà Jones đã về trước rồi.

Ba Thám Tử Trẻ rời khỏi đồn cảnh sát. Trên lề đường, Hannibal nhú mào nhìn đồng hồ. Xe cảnh sát lâu đến.

- Trễ rồi, nhưng ở kho bãi đồ linh tinh vẫn còn người làm, - Hannibal nói khẽ, như đang nói với chính mình. Hay ta nhờ xe đưa ta đến....

- Đến đâu? Peter hỏi.

Rồi Peter nuốt nước miếng nói thêm:

- Mà không, đừng nói. Mình không muốn biết.

- Ê, Babal ơi! Chú Warrington đến kìa! Bob kêu.

Chiếc Rolls mạ vàng đậu cách đó không xa và bác tài đang đứng cạnh đó. Ba Thám Tử Trẻ chạy ra đó.

- Chú Warrington vẫn ở đây à? Hannibal ngạc nhiên hỏi.

- Cậu chưa cho tôi về, cậu Hannibal à, bác tài trả lời. Tôi muốn biết chắc rằng cậu bình an vô sự. Mà cũng chưa bốn giờ, nên tôi nghĩ bụng có thể cậu cần tôi chở đi đâu đó.

- Chú đến thật đúng lúc, thám tử trưởng trả lời.

Hannibal chạy ra xe cảnh sát đang đến, giải thích với người lái rằng mình đã tìm được xe khác và vui mừng trở về chiếc Rolls.

- Lên xe! Thám tử trưởng ra lệnh.

Ba cậu chui vào xe và Warrington, vẫn trịnh trọng như mọi khi, ngồi vào tay lái.

- Các cậu cần đi đâu ạ?

- Tất nhiên là đến khe vực gần Rattlesnake.

- Ôi! Không! Peter rên - cảnh sát trưởng đã dặn cậu phải thận trọng mà.

- Ta sẽ thận trọng, Hannibal mỉm cười khẳng định. Chú chạy đi, chú Warrington.

Mặt trời vẫn còn cao trên bầu trời khi chiếc Rolls đậu trước lối vào của con đường mòn bí mật. Warrington khóa xe lại và hai mươi lăm phút sau, cả nhóm đến cửa khe vực, nơi Hannibal đã bị giam giữ.

- Do mình đã biết rõ nhà chòi và không tìm thấy gì, thì Peter và chú Warrington sẽ lục soát trong đó, Hannibal quyết định. Bob và mình sẽ xem xét chỗ trực thăng hạ cánh.

- Nên tìm cái gì? Bob hỏi.

- Mọi thứ. Hannibal giải thích. Một dấu vết nào đó về tên tuổi bọn bắt cóc, hoặc nguồn gốc, mục đích, nơi đến của bọn chúng.

Trong khi mặt trời đang từ từ lặn xuống, làm cho khe vực chìm trong bóng tối. Peter và Warrington lục soát nhà chòi, mà không có kết quả. Trên bãi đáp, Hannibal và Bob cũng không may mắn hơn. Rồi Hannibal nhớ lại rằng bọn bắt cóc đi tìm mình ở phía sau nhà chòi. Cả nhóm ra đó tìm kiếm, đi từ nhà chòi hướng ra phía sau khe vực. Mọi người đang thất vọng thì đột nhiên Hannibal cúi xuống lượm một cái gì đó. Tất cả chạy đến thám tử trưởng.

- Cái gì đó? Bob hỏi.

- Mình không biết. Hannibal trả lời từ từ. Xem này.

Vật nhỏ bé đang sáng long lanh trong tay Hannibal dưới ánh mặt trời lặn, là một chiếc ngà voi tí hon, kẹp trong một mạng sợi vàng và gắn vào cái vòng bằng vàng. Rõ ràng đó là ngà thật.

- Bông tai hả? Peter hỏi.

- Cái bùa? Bob gợi ý.

- Dù có là gì đi nữa, đây là một món đồ mỹ nghệ làm thủ công, bởi một người nghiệp dư. Hannibal nhận xét. Không phải là tác phẩm của một người chuyên môn, mà cũng không phải loại vật mà ta thường hay tìm thấy trong khe vực.

- Cậu nghĩ là của một tên bắt cóc làm rơi hả? Peter hỏi.

Warrington cầm chiếc ngà voi xem xét một hồi.

- Bây giờ thì tôi nhớ ra rồi, giọng nói của hai vị kia nghe rất giống tiếng Anh ở các thuộc địa cũ của Anh Quốc, và chiếc ngà này trông giống như một món đồ của thổ dân Châu Phi làm. Vậy rất có thể là của một tên bắt cóc làm mất.

- Vậy ta sẽ có thể tìm ra nguồn gốc bọn chúng. Hannibal vui mừng nói.

- Khoan đã! Peter la lên. Mình nhớ cảnh sát sẽ lo vụ này mà.

- Lần này, bọn mình không sánh nổi với cảnh sát đâu. Bob nói thêm.

- Đồng ý - Hannibal thừa nhận. Đúng là việc rượt bắt bọn bắt cóc là việc của cảnh sát. Nhưng mình nghĩ rằng hiện ở Rocky có một bạn đang bị nguy hiểm và ta phải bảo vệ bạn ấy.

- Mình biết thế nào cậu cũng tìm ra cách để xen vào chuyện này mà - Peter thở dài.

- Hơn nữa, bạn ấy không biết mình đang bị nguy hiểm. Ít nhất ta cũng phải báo tin cho bạn ấy. Hannibal cương quyết kết luận. Warrington, xin chú vui lòng chở tụi cháu về nhà.

- Vâng, thưa cậu Hannibal. Bác tài nói.

Trên đường trở về Rattlesnake trong hoàng hôn, Peter nhíu mày nói:

- Làm thế nào tìm ra cậu kia?

- Mình không biết. Hannibal vẫn bình tĩnh đáp. Trước khi tìm, ta phải tìm thông tin về cậu ấy. Tối nay mình sẽ tìm hiểu. Hẹn sáng mai gặp lại ở bộ tham mưu.

7. BẠN HAY THÙ

- Peter, con đừng ăn nhanh thế! Bà Crentch la.

- Xin lỗi mẹ. Con hơi vội.

Ông Crentch ngược đầu lên khỏi tờ báo.

- Hy vọng không phải vụ bắt cóc bạn Hannibal của con chứ! Ông Crentch nghiêm trang nói. Chuyện này không phải là trò chơi trẻ con đâu nhé.

- Con biết, ba ơi. Tụi con sẽ tránh bọn bắt cóc người ấy như tránh cọp.

- Cũng lạ là lại có chuyện người ta làm Hannibal Jones, bà Crentch mỉm cười nói. Mẹ cứ nghĩ Hannibal là độc nhất vô nhị...

Peter ăn sáng xong, nhảy lên xe đạp. Trời vẫn còn mát khi Peter dừng trước hàng rào gỗ bao quanh

Thiên Đường Đồ Cổ. Hàng rào được các họa sĩ Rocky trang trí toàn bộ và có vẽ tranh vụ hỏa hoạn lớn ở San Francisco năm 1906. Peter tháo con mắt của con chó nhỏ trên bức tranh - mắt con chó là mắt gỗ - và thò ngón tay nâng cái chốt, kéo ba tấm ván hàng rào ra, rồi vào được Thiên Đường Đồ Cổ bằng ngã sau, được gọi là Cánh Cửa Đỏ.

Khi băng qua kho bãi đồ linh linh, Peter nhìn thấy Hannibal đang làm việc ở xưởng. Thám tử trưởng đã bày đủ thứ dụng cụ bộ phận thiết bị trên bàn thợ.

- Thiết bị tín hiệu khẩn cấp của ta cần được sửa chữa gấp. Hannibal nhận xét. Trong khi chờ Bob đến, cậu giúp mình một tay đi.

- Còn chuyện tìm kiếm của cậu tối hôm qua thì sao? Peter vừa hỏi vừa cúi xuống nhìn các thiết bị mà Hannibal đã tự chế cho hãng thám tử. Cậu có biết thêm được gì về Ian không?

- Khá nhiều. Hannibal hài lòng về chính mình thừa nhận. Nhờ tất cả những gì mình đã tìm được, việc tìm ra Ian Carew sẽ hết sức dễ dàng.

- Kể mình nghe đi! Peter thích thú nói.

- Chờ Bob đến đã, Hannibal trả lời, làm ngơ trước sự tò mò của thám tử phó. Mình không thích nói nhiều lần.

Peter xém nổi điên lên, nhưng để làm gì? Hannibal đã tiếp tục làm việc trở lại. Khi hai cậu kiểm tra và làm sạch tất cả các bộ phận thiết bị thì Bob chạy đến. Bob đi ngã Cửa Xanh: hai tấm ván lưu động ở mặt trước hàng rào. Bob đã đạp xe rất nhanh và đang thở hổn hển.

- Xin lỗi, mình đến trễ. Bob nói. Mẹ nhờ mình làm một đồng việc. Sao rồi Babal, kế hoạch của bọn mình thế nào? Cậu có tin gì của cảnh sát trưởng Reynolds không?

- Có, Hannibal trả lời. Mình có gọi cho chú Reynolds lúc sáng. Cảnh sát đã tìm thấy chiếc trực thăng, nó bị bỏ lại trong một cánh đồng, gần Ventura.

- Ủa, đó là hướng bắc mà! Bọn chúng đâm thẳng về hướng nam để đánh lừa hả.

- Đúng. Cũng khá hợp lý bởi vì bọn chúng biết mình đã bị lộ. Trong trực thăng không có dấu vết gì. Trực thăng được thuê và thanh toán bằng thư. Khi đến phi trường, phi công đã mặc sẵn bộ áo liền quần và đeo kính, nên không ai mô tả được nhận dạng của phi công. Bằng lái máy bay đương nhiên là giả, tên và địa chỉ không có thật.

- Hay quá, ta biết được thêm nhiều quá nhỉ. Peter nói mỉa.

- Thế còn bọn bắt cóc? Bob hỏi.

- Không có gì hết. Dấu vân tay tìm thấy trong xe và trong trực thăng hoàn toàn lạ đối với FBI. Tất nhiên là chiếc Mercedes cũng là xe thuê.

- Tóm lại là số không, Peter nhận xét.

- Không hẳn vậy. Hannibal mỉm cười đáp. Như đã nói, mình bỏ suốt buổi tối để tìm kiếm, nghiên cứu và mình nghĩ chúng ta có thể...

Đúng lúc đó, một giọng nói khỏe mạnh vang lên phía sau lưng thám tử trưởng.

Thím Mathilda đang chống nạnh đứng ngay ở cửa vào xưởng.

- À, Hannibal đây rồi. Đường như cách đây hai ngày, cháu có hứa là sẽ dọn dẹp cái kho nhỏ, đúng không?

- Cháu xin lỗi, thím Mathilda à. Hannibal cúi đầu nói.

- Thím biết rõ điều đang xảy ra. Đây là tuần lễ nghỉ hè cuối cùng, nên các cháu cứ chạy nhảy vui chơi và ăn hết những gì tìm thấy được. Tủ lạnh y như bị một bầy châu chấu tàn phá.

- Nhưng cháu... cháu đâu có lấy gì... Hannibal cà lăm.

- Không dám đâu! Hèn gì cứ một ngày là cháu lên được một kí lô. Lao động một chút sẽ rất có ích cho cháu.

Peter và Bob đồng thanh phản đối:

- Nhưng thưa thím, tội cháu...

- Thím không biết các cháu bận cái gì, nhưng phải hoãn lại đi. Hai cháu có thể bắt đầu dọn dẹp xưởng, trong khi Hannibal làm cho xong việc còn dở dang. Nào, tích cực lên đi các cháu!

Hannibal thở dài.

- Các cậu ráp máy lại đi. Mình sắp xong rồi.

- Xong nhanh hay không, tùy cháu định ăn nhẹ thêm bao nhiêu lần nữa... thím Mathilda mĩa mai nói.

Bob và Peter buồn bã tuân lệnh, trong khi sắp ra đi, bước phía trước thím Mathilda nghiêm trang. Bob và Peter nôn nóng muốn biết điều mà Hannibal sắp thông báo, nhưng phải ráp máy lại. Đây là công việc tế nhị không phù hợp với Peter lắm. Nhưng với sự giúp đỡ của Bob, khéo tay hơn, công việc nhanh chóng làm xong. Sau đó hai bên dọn dẹp xưởng sửa chữa.

Hannibal vẫn chưa về, Bob và Peter quyết định vào bộ tham mưu chờ sắp. Hai bạn sắp chui vào cái ống dẫn lên xe lán, thì giọng của thám tử trưởng vang lên.

- Đứng yên đó!

Mặt mày đỏ gay và mồ hôi tràn trề. Hannibal vừa mới về tới xưởng, Bob và Peter đứng dậy ngay.

- Sao, tối hôm qua cậu tìm ra cái gì? Peter hỏi.

- Thì mình bắt đầu...

- Hannibal ơi!...

Lại thím Mathilda réo nữa. Thím đang đứng gần văn phòng.

- Nữa! Peter kêu.

- Trốn đi, Bob đề nghị.

- Cũng vô ích thôi. Hannibal thở dài.

- Babal nói đúng. Peter nói. Thím Mathilda chính là FBI, Scotland Yard và Cảnh sát Canada cộng lại thành một người duy nhất. Thím có thể truy lùng ra bất kỳ một ai dưới đáy biển.

Ba bạn bước ra khỏi xưởng, đi qua những núi đồ linh tinh về phía bên kia Thiên Đường Đồ Cổ. Đột nhiên Bob chỉ hai người đang đứng cạnh thím Mathilda, trước cửa văn phòng.

- Babal ơi, có khách!

- Máy người này có phải là bọn bắt cóc không đó? Peter lo lắng hỏi.

- Không đâu, Bob trả lời. Có một người da đen.

- Da đen hả? Hannibal lập lại. Đương nhiên. Vậy là hợp lý thôi. Đi.

- Hợp lý à? Ý cậu muốn nói gì? Peter thắc mắc.

Nhưng Hannibal đã tiến lên rồi, Peter và Bob bắt kịp Hannibal gần văn phòng. Thím Mathilda đa nghi nhìn Ba Thám Tử Trẻ.

- Hai anh này muốn nói chuyện với các cháu, thím thông báo. Nghe nói muốn thuê dịch vụ của các cháu. Hy vọng không phải các cháu bày ra trò này để khỏi phải làm việc tuần lễ còn lại.

- Không có đâu, thưa chị, một trong hai người nói. Chúng tôi muốn giao một việc điều tra nhỏ cho các cháu.

Người mới nói cao lớn, tóc vàng và nước da rám nắng y như bọn bắt cóc, và cũng có giọng Anh lạ...

- Hy vọng là nhỏ thôi! Thím Mathilda tuyên bố. Tuần sau là các cháu tựu trường rồi đó.

Nói xong, thím bỏ vào văn phòng, để ba thám tử ở lại với người lạ. Hannibal nhìn một vòng, rồi ra hiệu cho hai người đàn ông đi theo mình và hai thám tử phó đến xưởng.

Khi ra đến đó, Hannibal nói:

- Có phải là về vụ bắt cóc không? Hannibal nóng lòng hỏi. Các chú là ai vậy?

- Tôi tên là Gordon MacKenzie, người tóc vàng nói. Còn đây là Adam Ndula. Ông nói thêm và chỉ người da đen. Chúng tôi đến gặp các cậu về vụ bắt cóc.

- Chúng tôi cần thám tử giỏi địa phương, Adam Ndula nói rõ. Và chúng tôi có thể cho cậu biết tại sao cậu bị bắt cóc và mục tiêu thật của bọn bắt cóc.

- Tụi cháu rất vui lòng được trợ giúp các chú. Hannibal đáp. Nhưng tụi cháu đã biết nguyên nhân tại sao cháu bị bắt cóc và mục tiêu của bọn đã bắt cóc cháu.

- A! Vậy hả? Bọn mình đã biết điều này rồi à? Peter ngạc nhiên kêu.

- Biết chứ, Peter à. Thám tử trưởng tự mãn nói. Mình bị bắt cóc vì mình rất giống một cậu bé tên là Ian Carew. Ian là con trai của Sir Roger Carew, Thủ tướng Nanda, Nanda là một thuộc địa nhỏ của Anh ở Nam Phi. Nước này sắp giành được độc lập và sẽ được cai trị bởi đa số người da đen và thiểu số người da trắng sinh trưởng tại chỗ. Nhưng có một đảng bất hợp pháp, Liên minh Nanda da đen, không đồng ý. Đảng này muốn trục xuất khỏi nước tất cả những người da trắng. Phần mình, bọn cực đoan da trắng thuộc Đảng Dân Tộc thì muốn có một chính phủ chỉ gồm người da trắng và quân đội để hầu như biến người da đen thành nô lệ.

- Sao cậu biết được tất cả những chuyện này hả Babal? Bob khâm phục hỏi.

- Và có liên quan gì đến vụ bắt cóc? Peter hỏi thêm.

- Tất cả đều có liên quan - thám tử trưởng nói ngắn gọn. Bọn bắt cóc là bọn cực đoan da trắng, định bắt Ian Carew làm con tin và buộc Sir Roger phải thay đổi kế hoạch, để cho Nanda thuộc một chính phủ da trắng. Chú MacKenzie và chú Nanda đây thuộc đảng trung hòa của Sir Roger, và hai chú đến để cứu Ian.

Im lặng một hồi lâu.

- Cậu biết nhiều thật. Adam Ndula nói. Thậm chí có thể nói cậu biết quá nhiều.

Tay ông đang hươ một khẩu súng to tướng.

Mắt của người da đen sáng rực lên. Và ông chĩa súng thẳng vào người Hannibal.

- Nếu cậu biết nhiều như thế - ông nói tiếp, có nghĩa là cậu làm việc cho bọn bắt cóc. Cậu là gián điệp.

- Bình tĩnh nào Adam ơi - MacKenzie nói bằng một giọng thản nhiên, nhưng ánh mắt cũng hung dữ như Ndula. Nào, cậu bé, cậu sẽ trả lời sao đây? Làm sao cậu biết được nhiều thế?

- Đơn giản thôi, thưa chú - Hannibal trang nghiêm đáp. Cháu không phải là gián điệp, nhưng cháu cũng không phải là thằng ngu. Nếu cháu làm việc cho bọn bắt cóc, thì chắc chắn cháu không dại dột gì mà để cho các chú thấy là cháu đã biết hết chuyện.

- Nói tiếp đi. Ndula nói, vẫn không rời mắt khỏi Hannibal.

- Hãy giải thích cho chúng tôi nghe tại sao lại “đơn giản thôi” - MacKenzie nói thêm.

- Trước hết - Hannibal bắt đầu nói, cháu đã lắng nghe bọn bắt cóc cháu nói chuyện với nhau. Bọn chúng có giọng nói rất lạ, và rõ ràng bọn chúng lầm nghĩ cháu là một cậu bé tên Ian nào đó, con trai của một nhân vật quan trọng tên là Sir Roger. Sau khi cháu trốn thoát được, tụi cháu đã quay trở lại chỗ cháu bị nhốt, và cháu đã tìm thấy cái này.

Hannibal cho xem chiếc ngà voi nhỏ bọc vàng.

- Bác tài của tụi cháu cho tụi cháu biết rằng vật này xuất xứ từ châu Phi, cũng như giọng nói lạ lùng của bọn bắt cóc.

MacKenzie cầm chiếc ngà voi nhỏ, đưa cho Ndula khiến ông gật đầu.

- Ngoài ra, ở Rocky có thư viện rất phong phú - Hannibal nói tiếp, và cháu không mất nhiều thời gian để tìm ra rằng thủ tướng của Nanda, thuộc địa Anh, là một người tên Sir Roger Carew. Rõ ràng bọn bắt cóc là kẻ thù của Sir Roger và bọn chúng muốn dùng Ian để chống lại ông ấy. Còn các chú, thì các chú nói chuyện cùng với cái giọng đó, các chú làm việc chung với nhau, nhưng lại khác màu da: dễ dàng suy ra rằng các chú thuộc đảng của Sir Roger Carew.

- Phải, đơn giản quá! Peter kêu.

- Đúng, khi cậu Jones giải thích, thì mới đơn giản - MacKenzie mỉm cười thừa nhận. Adam, anh đã hết hoài nghi chưa?

- Hết rồi. Người da đen trả lời và nhét súng trở vào bao đeo dưới nách. Mấy cậu này có vẻ lương thiện.

- Lương thiện và lành lợi - MacKenzie nói thêm, đó chính là điều mà cậu Jones muốn chứng minh, đúng không?

- Đúng vậy. Hannibal mỉm cười đỏ mặt và trả lời - Cháu nghĩ biểu diễn một chút cũng giúp ích.

- Tốt - MacKenzie bình luận - Chúng tôi đến Rocky hôm qua, và đọc bản tường thuật về vụ bắt cóc cậu trong số báo ra buổi tối. Khi thấy hình cậu, chúng tôi đã hiểu ngay chuyện xảy ra. Do bài báo có nói đến Ba Thám Tử Trẻ, chúng tôi đã hỏi thăm lúc sáng và được biết các cậu thật sự là trợ lý cho cảnh sát. Nhưng thấy tận mắt vẫn hay hơn là nghe.

Hannibal gật đầu và đưa danh thiếp của Ba Thám Tử Trẻ, hai người xứ Nanda cúi xuống đọc.

Ba Thám Tử Trẻ

Điều tra các loại

???

Thám tử trưởng: Hannibal Jones

Thám tử phó: Peter Crentch

Lưu trữ và nghiên cứu: Bob Andy

- Có vẻ nghiêm túc - MacKenzie thừa nhận.

- Vậy chú sẽ thuê bọn cháu à! Peter hỏi.

- Tôi nghĩ là các cậu này được đấy, anh Gordon à - người da đen mỉm cười nói.

Mặt mày Bob và Peter rạng rỡ. Hannibal có vẻ dăm chiêu.

- Thưa chú, cháu có giống Ian Carew nhiều không?

- Cứ gọi tôi là Mac - người tóc vàng chính. Còn tôi sẽ gọi cậu là Hannibal nhé? Giống một cách kinh ngạc. Có thể tưởng cậu là anh em song sinh với Ian. Một người biết rõ Ian sẽ không làm, nhưng người khác sẽ làm. Ian mới ở Hoa Kỳ được hai năm và ở tuổi đó thay đổi rất nhiều. Nên cũng dễ hiểu tại sao bọn bắt cóc bị làm người. Tôi chỉ thắc mắc một điều, là Ian có giọng nói Nanda, trong khi cậu...

- Cháu đã đoán được điều này, thưa chú Mac - Hannibal ngắt lời. Vì vậy mà cháu không hề hé miệng nói tiếng nào. Cháu nghĩ rằng nếu bọn bắt cóc phát hiện ra sai lầm, thì cháu sẽ bị nguy hiểm nhiều hơn nữa.

- Suy nghĩ rất đúng - Ndula khen. Chúng tôi không nhận ra chúng, khi nghe mô tả nhân dạng, nhưng tất cả bọn cực đoan này rất nguy hiểm.

- Tụi cháu nghĩ rằng chính bọn chúng bị mất chiếc ngà voi này - Bob nói. Đối với các chú, ngà voi này có ý nghĩa gì không?

- Không - Ndula trả lời, nhưng chắc chắn là xuất xứ từ nước chúng tôi.

- Vậy là không còn nghi ngờ gì nữa: bọn bắt cóc đúng là bọn cực đoan Nanda, phải không? Hannibal hỏi.

- Chắc chắn rồi - MacKenzie trả lời. Ian đang được gửi học ở Los Angeles để không bị rơi vào tay bọn chúng. Nhưng bọn chúng đã tìm ra được chỗ Ian đang ở, và cách đây một tuần đã toan bắt cóc con trai của Sir Roger để gây áp lực với ông. Ian đã thoát khỏi được bọn chúng và mất tích. Sir Roger vô cùng lo lắng, cho đến khi Ian gửi bức thông điệp cho ông thông qua thương vụ Nanda tại Los Angeles.

- Thương vụ là gì vậy? Peter hỏi.

- Thương vụ là một bộ phận có nhiệm vụ tìm cách xúc tiến trao đổi mậu dịch giữa hai nước - Ndula giải thích.

- Bức thông điệp ngắn gọn và bí ẩn, Mac nói. Thậm chí, tôi cho là nó hầu như vô nghĩa, ngoại trừ chỗ có nói đến Rocky. Có lẽ Ian sợ kẻ thù đọc được bức thông điệp, chắc chắn điều này đã xảy ra, bởi vì bọn chúng đến tận đây tìm Ian.

- Hay ta thử giải mã bức thông điệp. Peter đề nghị.

- Nó ở trong két sắt khách sạn chúng tôi ở, cho chắc ăn. Ndula trả lời. Ta hãy đến đó ngay.

Một chiếc Cadillac đen dài đang đậu trước Thiên Đường Đồ Cổ. Peter sắp leo lên xe, nhưng đột ngột dừng lại.

- Babal ơi! Khoảng đất trống! Peter kêu.

Peter chỉ một khoảng đất trống bỏ hoang trải dài trước nhà ông bà Jones.

- Có người gần lùm cây đằng kia, mình chắc chắn như vậy.

- Đến xem đi. MacKenzie quyết định.

Mọi người thận trọng bước về hướng khoảng đất trống có bụi cây mọc viền theo con đường. Nhưng không còn ai ở đó nữa. Peter lục tìm trong lùm cây và thấy một mẫu thuốc còn bốc khói.

- Mình thấy đúng mà! Peter kêu.

- Có thể đó chỉ là một người công nhân đang hút thuốc để nghỉ giải lao - Hannibal do dự nói.

- Có thể - MacKenzie thừa nhận.

- Dù sao - Hannibal nói tiếp như để thuyết phục chính mình. Tại sao có kẻ lại đi rình rập kho bãi đồ linh tinh? Nếu bọn bắt cóc vẫn còn trong xóm này, thì chắc bọn chúng đã đọc báo và nhận ra sai lầm của chúng.

Mọi người quay về chiếc Cadillac. Ndula ngồi sau tay lái. MacKenzie quay sang Ba Thám Tử Trẻ.

- Ta phải nhanh chóng tìm ra Ian - ông nói. Tôi nghĩ rằng bọn bắt cóc vẫn còn trong vùng này. Bọn chúng không dễ gì bỏ cuộc đâu. Vấn đề ở Nanda quá nghiêm trọng, bọn chúng không thể nào từ bỏ kế hoạch của mình.

- Người ta thường làm bất cứ điều gì để phục vụ một lý tưởng mà họ nghĩ là chính đáng. Hannibal buồn rầu nói.

- Phải. MacKenzie thừa nhận. Không chỉ khi dính đến chính trị. Sir Roger rất thương con, nhưng ông sẽ luôn đề cao nghĩa vụ hơn là gia đình. Nếu bọn cực đoan bắt được Ian, thì Sir Roger cũng không nhượng bộ yêu sách của bọn chúng, dù là để đổi lấy mạng sống con trai mình.

Ba Thám Tử Trẻ kinh ngạc, nhưng không trả lời gì. Chẳng bao lâu, chiếc xe to đậu trước khách sạn Miramar, khách sạn nhìn ra bãi biển. MacKenzie dẫn ba thám tử lên phòng mình, trong khi Ndula đi lấy bức thông điệp trong két sắt khách sạn. Khi Ndula quay về, MacKenzie khóa cửa phòng lại và tắt cả đứng quanh Hannibal. Thám tử trưởng đọc lớn tiếng bức thông điệp.

"Bị tấn công ở L.A. Sợ. Rocky. Ở chỗ Djanga."

Ba thám tử nhìn nhau không hiểu.

- Bức thông điệp này không nói lên được điều gì! Peter thốt lên.

- Không có mật mã. Bob nói thêm.

- Phải - Hannibal thừa nhận - vẫn không rời mắt khỏi tờ giấy. Có thể là ngoại trừ những chữ đầu. Ở chỗ Djanga. Có nghĩa là sao?

- Chúng tôi hy vọng các cậu sẽ nói cho chúng tôi biết - MacKenzie nói. Chúng tôi đã tìm trong tất cả các quyển hướng dẫn và danh bạ của Rocky, nhưng không thấy Djanga nào hết. Chúng tôi nghĩ rằng đó là một cái gì hay một người nào đó mà chỉ có mình dân thành phố Rocky mới biết.

- Cháu chưa bao giờ nghe nói đến từ này - Bob nói.

- Cháu cũng vậy. Peter nói thêm.

Hannibal chỉ lắc đầu.

- Ta không còn hy vọng gì nữa rồi, Gordon ơi - Ndula cúi đầu bình phẩm. Có mấy cậu này cũng

không giúp gì được cho ta.

9. HANNIBAL KIÊN QUYẾT

- Không bao giờ có gì là tuyệt vọng cả - Hannibal cương quyết tuyên bố.
- Cậu có sáng kiến gì không? MacKenzie vội vàng hỏi.

Hannibal xem xét bức thông điệp ngắn và bí ẩn.

- Ian hoảng sợ trước vụ mưu toan bắt cóc ở Los Angeles, đã bỏ trốn và đến Rocky, Hannibal bắt đầu nói. Tại sao lại đến Rocky?

- Ian đã từng đến thành phố này nghỉ hè - Ndula trả lời. Năm ngoái, khi ba của Ian đến thăm Ian, hai cha con đã ở một tuần ở đây.

- Vậy là Ian biết Rocky. Hannibal thốt lên.

- Thì sao! Peter nói. Biết rằng Ian biết Rocky, thì có cung cấp thêm thông tin gì cho bọn mình?

- Như vậy cho phép ta nghĩ rằng có lẽ Ian đã nghĩ đến một chỗ trốn nào đó, một chỗ mà Ian muốn thông báo địa điểm cho ba mình "ở chỗ Djanga".

- Nhưng Sir Roger không hề biết "ở chỗ Djanga" có nghĩa là gì. - Ndula bắt bẻ.

- Tuy nhiên, nhất định ba từ này phải giúp ta tìm ra chỗ nơi Ian đang trốn. Ian đang sợ, đang trốn, Ian sẽ không nói vớ vẩn. Chắc chắn Ian phải có lý do chính đáng để nêu tên Djanga. Mà ở Rocky không có ai tên như vậy. Cho nên phải giả thiết rằng bức thông điệp có nghĩa bóng, chứ không phải nghĩa đen.

- Nghĩa bóng mà bọn cực đoan không lần ra được nếu chặn được bức thông điệp hả? Peter hỏi.

- Phải. - thám tử trưởng gật đầu. Rõ ràng từ Djanga là từ Châu Phi.

- Djanga là thủ lĩnh bản xứ cuối cùng chống lại quân xâm lược và bọn thuộc địa Châu Âu, vào khoảng 1880 - Ndula giải thích. Tên ông ấy có nghĩa là "mây mưa" hoặc "tiếng mưa" tùy ngữ cảnh.

- Có gì chính xác hơn nữa không? Hannibal thất vọng hỏi. Thôi được. Có địa điểm nào đặc biệt, hay sự kiện, hay một hành động, hay một người nào đó, mà ta nghĩ đến ngay khi nói đến tên Djanga không?

- Hàng trăm! MacKenzie trả lời. Ở Nanda, Djanga là một nhân vật truyền thuyết. Tên Djanga gợi cho ta nghĩ đến hàng trăm huyền thoại, câu chuyện, trận chiến, nhân vật hay sự kiện. Phải mất mấy tuần

mới có thể lên được một danh sách đầy đủ.

- Còn ta không có được hàng tuần trước mắt, mà chỉ có được vài ngày - Ndula can thiệp vào.

- Mình không thấy lời giải nào hết. - Bob nói.

- Nhưng nhất định phải có - Hannibal tức giận nói. Ian đang bị sấn lòng. Chắc chắn Ian đã dùng một sự kết hợp ý nghĩ rõ ràng, có thể hiểu ra ngay. Chú Mac à, khi nghe nói đến Djanga, chú nghĩ ngay đến những gì?

- Thì... - Mac cố gắng tập trung suy nghĩ để trả lời, có chiến thắng quân Anh ở Imbala và lần bại trận cuối cùng ở Zingwala. Đại tá mà ông chiến thắng được tên là Lord Fernwood, còn đại tá cuối cùng chiến thắng được ông tên là Audley.

Bob lấy sổ tay ra ghi chép.

- Thủ đô của Djanga lên là Ulaga - Ndula nói thêm - Khi bị bại trận, bọn Anh nhốt ông ở pháo đài Fort George.

- Ông trốn thoát và lại tiếp tục chiến đấu - MacKenzie nói tiếp. Bộ tham mưu của ông nằm trong một thung lũng xa tên là Karga.

- Và cuối cùng ông bị giết chết trong một cuộc phục kích gần làng Gué-de-smith - Ndula kết thúc.

- Ta sẽ xem xét tất cả các tên này... Hannibal bắt đầu nói.

Những tiếng gõ cửa mạnh ngắt lời thám tử trưởng. Mọi người giật mình. Có lẽ người gõ cửa đang lo lắng và vội vã.

Tiếng phụ nữ vang lớn:

- Ông MacKenzie ơi? Ông Ndula ơi? Các ông có ở đây không?

- Cô Lessing đó - MacKenzie nói và ra mở cửa. Cô làm ở thương vụ. Chúng tôi liên lạc với Sir Roger thông qua cô Lessing.

MacKenzie mở khóa cửa và một phụ nữ cao lớn, tóc màu sậm, mặc áo len xanh nước biển và quần xám tro hấp tấp bước vào.

- Các ông đã tìm ra cậu ấy chưa? Bà hỏi. Các ông đã dặn tôi không được dùng điện thoại, tôi vừa mới nhận được thông tin khẩn và mặt của Sir Roger nói rằng...

Cô Lessing nhìn thấy ba thám tử trẻ và đột ngột ngưng nói. Cô nghi ngờ nhìn ba cậu.

- Xin lỗi, tôi không thấy là trong phòng có người - cô nói. Bức thông điệp của Sir Roger - công điện liên quan đến chuyện quốc gia. Tôi không thể tiết lộ trước mặt người lạ.

- Có liên quan đến Ian không hả chị? MacKenzie hỏi.

- Sir Roger đã tìm thấy Ian chưa? Ông có nhận được thông tin nào khác không? Ndula hỏi thêm.

- Rất tiếc là không.

- Thôi. MacKenzie nói. Các cậu có thể tiến hành điều tra ngay. Hãy nhớ rằng ta phải tìm ra Ian thật gấp. Khi có bất cứ chỉ dẫn nào, hãy liên lạc ngay với chúng tôi.

Ba Thám Tử Trẻ chào và ra về. Khi ra khỏi khách sạn, ba cậu bước đến bến dừng xe buýt.

- Babal ơi, cuộc điều tra của bọn mình bắt đầu từ đâu! Bob hỏi.

- Ta sẽ so sánh tất cả những gì ta biết về Djanga với danh bạ điện thoại, bản đồ thành phố, quyền hướng dẫn và mọi danh sách khác... những điểm có thể tìm thấy một chỗ trốn ở Rocky. Peter sẽ ra tòa thị sảnh tìm các sơ đồ và bản vẽ. Bob sẽ nghiên cứu danh bạ. Mình sẽ ghé Hội Lịch sử Địa phương.

- Nhưng mình được về nhà ăn cơm trưa chứ! Peter lo lắng hỏi, vì cậu luôn bị đói bụng.

- Nếu thật sự cần thiết, thì cậu ăn nhanh cái gì đó đi. Hannibal thờ dài trả lời. Rồi sau đó, cậu đi tìm nhanh các bản đồ. Cuối giờ chiều hẹn gặp nhau ở bộ tham mưu.

Xe buýt đang đi đến. Trên đường đi, Bob chép lại ba lần tên các địa điểm có liên quan đến Djanga, nên mỗi thám tử có một danh sách. Sau đó, ba cậu chia nhau đi điều tra.

Đã quá ba giờ rưỡi chiều, khi Hannibal rời khỏi Hội Lịch sử Địa phương và lên đường về bộ tham mưu bí mật của Ba Thám Tử Trẻ. Thám tử trưởng không tìm ra cái gì giống Imbala, Zingwala, Ugala, Fort George, thung lũng Karga, Gué-de-Smith, thậm chí cả Fernwood hay Audley.

Bob và Peter vẫn chưa đến. Hannibal cho phin mới vào máy tín hiệu khẩn cấp để trên bàn thờ, cân chỉnh lại máy, rồi cậu chui vào xe lán và cố tìm ra một mối liên hệ nào đó giữa thủ lĩnh Djanga và Rocky.

Bắt buộc phải có một lời giải và Hannibal tin chắc mình sẽ tìm ra lời giải ấy trong các tên địa điểm gắn liền với tên thủ lĩnh. Chắc chắn Ian không đưa ra một chỉ dẫn mà ý nghĩa khó giải quá.

Gần năm giờ chiều Bob và Peter mới về. Chỉ cần nhìn vẻ mặt của hai bạn, Hannibal cũng đủ biết kết quả tìm kiếm.

- Không được gì hết. Bob thờ dài.

- Toàn là tên Châu Phi, mà ở Rocky có cái gì châu Phi đâu. Peter nói thêm.

- Ta chưa lục soát khắp nơi - Hannibal nhận xét. Sau khi ăn tối, ta sẽ đến thư viện tìm hiểu lịch sử

về thủ lĩnh Djanga. Có thể còn có những tên địa danh quan trọng khác mà chú Mac và chú Ndula quên nói cho ta.

- Tối nay mình phải đi với ba mẹ mình. Bob phản đối.
- Còn mình thì có việc nhà phải làm sau bữa cơm tối - Peter nói.
- Vậy mình sẽ làm tiếp một mình. Hannibal nói.
- Babal ơi. Mình có cảm giác bọn mình đi sai hướng rồi. Peter đau khổ nói.
- Không. Mình tin chắc Ian đã cố báo cho ta về nơi cậu ấy đang ở, - Hannibal trả lời, nhưng không tin tưởng như trước nữa.

10. HANNIBAL LỖ LÀ

Sáng hôm sau, khi ăn sáng, Hannibal ăn không ngon, nuốt không vô.

- Sao vậy Hannibal? Cháu bệnh à? Thím Mathilda hỏi.
- Dạ không có, thưa thím. Hannibal trả lời.

Hannibal ngủ ít, thức dậy sớm, dành mấy giờ rạng sáng để suy gẫm xem Peter nói có đúng hay không. Tối hôm qua cậu đã mượn của thư viện một quyển sách về Nanda và ngồi đọc ở bộ tham mưu đến nửa đêm. Cậu không tìm thấy gì để thêm vào danh sách địa danh và tên người mà MacKenzie và Ndula đã cung cấp.

- Cháu ăn thêm ít trứng nhé? Hay ít bánh? Thím Mathilda lo lắng hỏi, khi thấy Hannibal không ăn nữa.
- Dạ, một miếng bánh thôi - Hannibal đồng ý. Có thể thêm chút trứng nữa. Nhưng một chút thôi. Một hai cái thôi.
- Coi chừng thằng này chết vì đói là mất... chú Titus bình luận.

Ian Carew đã muốn tiết lộ địa điểm trốn của mình. Hannibal chắc chắn như vậy, nhưng hoặc Ian đã quá cẩn thận, hoặc Hannibal quá lơ là. Hannibal đành phải thú nhận là mình bí... Còn tệ hơn nữa, sau khi ăn sáng xong, thám tử trưởng không biết phải bắt đầu cuộc điều tra từ đâu.

Khi điện thoại reng, Hannibal vẫn nhìn trừng trừng miếng bánh trước mặt. Thám tử trưởng không nuốt nổi sự thất bại của mình.

- Bob gọi cho cháu đây. Thím Mathilda thông báo.

Hannibal uể oải cầm ống nghe lên.

- Nghe đây.

- Cậu tìm ra rồi, sao không gọi cho bọn mình!

- Tìm ra cái gì?

- Thì tìm ra lời giải ấy! Chỗ trốn của Ian.

- Thôi Bob, đừng đùa nữa - Hannibal tức giận nói. Sáng này mình không muốn giỡn đâu. Ta sẽ phải trở lại gặp chú MacKenzie và Ndula và thử một phương pháp khác. Nhưng mình...

- Bộ cậu không thấy gì hết hả? Bob chưng hửng hỏi.

- Thấy hả? Thấy cái gì?

- Tối hôm qua, cậu lấy quyển sách ở thư viện mà.

- Trong đó không có gì hay hết. Mình đã đọc từ đầu đến cuối.

- Babal ơi, vậy là mắt cậu bị làm sao rồi! Bọn mình đang ở bộ tham mưu. Cậu đến ngay đi.

Bob gác máy xuống. Hannibal nuốt nhanh miếng bánh cuối cùng, ra khỏi nhà và chạy băng qua sân Thiên Đường Đồ Cổ. Lúc chui qua cửa sập dẫn lên xe lán, Hannibal thấy Bob và Peter nhìn mình với bộ mặt giễu cợt.

- Thám tử phải luôn cảnh giác mọi lúc mọi nơi - Peter trịnh trọng đọc.

- Babal ơi, chẳng lẽ cậu lơ là đến thế sao? Bob không nhịn được cười hỏi.

- Các cậu muốn nói gì vậy? Hannibal càu nhàu.

- Nói đi Bob, nói cho sếp nghe đi. Peter nói.

- Lúc bọn mình đến đây, thấy cậu chưa tới, nên bọn mình chờ và Peter để ý thấy quyển sách cậu đã lấy ở thư viện. Bọn mình đã bắt đầu đọc chương nói về thủ lĩnh Imbala và bọn mình đã hiểu ra tất cả.

- Hiểu cái gì? Phiên cậu có thể nói ra được không?

Bob lấy sách đọc:

- Thời điểm trọng đại nhất của Djanga, thủ lĩnh cuối cùng của dân tộc Nanda, là lúc đội quân ưu tú của ông đánh thắng và tiêu diệt một biệt đội Anh, được chỉ đạo chênh mảng, gồm sáu trăm quân chính quy và một ngàn lính bổ sung người bản xứ. Cuộc chiến diễn ra trên Imbala, đồi Sur Tử Đỏ, làm cho cuộc xâm lăng của Châu Âu chậm trễ ít nhất ba năm.

Bob dừng lại, Peter và Bob không rời mắt khỏi Hannibal.
Thám tử trưởng chỉ chớp chớp mắt.

- Thì sao? Hannibal nói. Ta đã biết cái tên Imbala rồi...

- Babal! Bob la lên. Đồi Sur Tử Đỏ! Đó là ý nghĩa của Imbala! Cậu không nhớ Trang trại Sur Tử Đỏ sau Dinh thự nơi xưa kia các ngôi sao điện ảnh Hollywood đến nghỉ hè ấy?

Hannibal có vẻ sững sờ một hồi. Rồi thám tử trưởng phá lên cười, vỗ vào vai Bob.

- Giỏi lắm, thám tử phó à! Hannibal hô lên. Trang trại Sur Tử Đỏ! Bây giờ không nói đến nhiều nữa, nhưng vẫn còn. Đó là loại khách sạn yên tĩnh và không xô bồ, đúng chỗ mà Sir Roger có thể dẫn con trai mình đến. Sao mình không nghĩ ra nhỉ?

- Không ai hoàn thiện cả - Peter tuyên bố bằng một giọng vô tư.

Bob và Peter phá lên cười cùng Hannibal.

- Thôi được, mình đã sai. Hannibal nói. Giờ thì phải gọi MacKenzie và Ndula.

Thám tử trưởng gọi ngay, nhưng hai người Nanda đã đi khỏi.

- Có thể họ đang ăn sáng. Ta đến đó tìm họ đi, vậy dễ hơn - thám tử trưởng đề nghị.

- Đi xe buýt đi - Bob nói thảm. Vì sau đó tất cả sẽ cùng đến Trang Trại Sur Tử Đỏ, có xe đạp chỉ vương thêm mà thôi.

Hannibal đồng ý và cả ba rời bộ tham mưu nhanh. Hai mươi phút sau, xe buýt dừng cho ba bạn xuống trước khách sạn Miramar. Nhân viên tiếp tân gọi lên phòng hai người Nanda, rồi thông báo ba vị khách trẻ có thể lên được.

- Hai chú có tin tức gì không ạ? Hannibal hỏi khi bước vào.

- Không có tin gì, ngoại trừ việc tình hình ở Nanda ngày càng trở nên nguy kịch - MacKenzie trả lời - và Sir Roger càng lúc càng lo lắng hơn cho con trai mình. Ta phải tìm ra Ian bằng mọi giá.

- Về điểm này, cháu nghĩ tụi cháu sẽ giúp được các chú - Hannibal dặt thẳng tuyên bố.

Rồi thám tử trưởng trình bày về phát hiện của Ba Thám Tử Trẻ.

- Dĩ nhiên rồi! Đồi Sư Tử Đỏ! Ndula la lên. Đó là nghĩa của Imbala. Các cậu giỏi quá! Chắc hẳn các cậu đã đoán đúng. Trong cơn xúc động, Sir Roger đã không nghĩ ra điều mà con trai muốn nói.

- Tôi đã bảo là mấy cậu này tài lắm mà! MacKenzie vui mừng nói - Đi! Tất cả lên xe!

Xe Cadillac đang đậu ngoài bãi. Tất cả chui vào xe. MacKenzie cầm tay lái và Bob chỉ đường qua khu phía bắc Rocky. Ở xa là những ngọn đồi, sau đó có Trang trại Sư Tử Đỏ gồm một tòa nhà chính hai tầng và một loại biệt thự con sơn vàng hoặc trắng có hàng rào bông búp. MacKenzie đậu xe, rồi năm người đến quây tiếp lân.

Một nhân viên mặt đồng phục đen chỉnh tề bắt đầu mỉm cười khi thấy khách đến. Nhưng khi nhìn ra khách, nụ cười biến mất.

- Ông Ember ời! Anh nhân viên gọi.

Cánh cửa mở ra sau quây tiếp tân. Một người đàn ông mập và lùn mặc áo ca rô và áo vét trong xuất hiện, trừng mắt nhìn Hannibal.

- A! Cậu trở lại! Cũng chưa trễ quá. Cậu à, cậu quên thanh toán tiền phòng.

- Vậy đúng là Ian Carew đã ở đây! Hannibal reo lên.

- Có phải anh là giám đốc không? MacKenzie hỏi.

- Vâng, tôi là giám đốc đây. Người đàn ông nhỏ trả lời vẫn không rời mắt khỏi Hannibal. Tôi không hiểu cậu chơi trò gì, nhưng nếu cậu không thanh toán tiền phòng, tôi sẽ buộc phải gọi cho cảnh sát.

- Không cần. Ndula bình tĩnh nói. Chúng tôi sẽ thanh toán cho. Cậu này không phải là Ian Carew.

- Bộ anh tưởng tôi ngu lắm sao! Ông giám đốc nói.

- Cậu ấy giống Ian Carew, nhưng không phải là Ian Carew. MacKenzie nói lại.

- Có thể chú có thấy hình cháu trong báo hôm bữa. Hannibal nói để chứng tỏ mình trung thực.

Giám đốc lắc đầu.

- Tôi nhiều việc lắm, không có thời gian đọc báo. Ông giám đốc cầu nhàu.

Ông vẫn liên tục nhìn Hannibal và để ý quần áo lôi thôi của thám tử trưởng.

- Phải, ông thừa nhận, tôi chưa bao giờ thấy Ian Carew ăn mặc một cách... bụi như thế này. Nhưng nếu cậu không phải là Ian, thì tại sao các ông đây muốn thanh toán tiền phòng cho Ian.

- Anh Ndula và tôi đại diện cho Sir Roger Carew - MacKenzie giải thích. Giấy tờ chúng tôi đây.

Anh có thể kiểm tra ở thương vụ quốc gia chúng tôi tại Los Angeles rằng giấy tờ hợp lệ. Bây giờ, xin anh vui lòng cho chúng tôi biết Ian Carew thiếu khách sạn bao nhiêu tiền, chúng tôi sẽ thanh toán.

Giám đốc đưa hóa đơn cho Ndula thanh toán.

- Thật là lạ lùng. Ông giám đốc khách sạn nói.

- Phải. MacKenzie thừa nhận. Và tôi rất muốn được giải thích thêm cho anh, nhưng tình hình tế nhị và khẩn cấp, nếu Ian không còn đây nữa, thì ta phải cấp bách tìm ra cậu ấy. Anh có thể cho chúng tôi biết chuyện gì xảy ra từ khi cậu ấy đến đây không?

- Cậu ấy đến khách sạn cách đây khoảng một tuần... Ông giám đốc cố nhớ lại và nói. Tôi nhận ra cậu Ian, bởi vì cậu từng đến với bố rồi. Cậu ấy nói Sir Roger sẽ đến vài ngày sau. Tất nhiên là khách sạn chúng tôi đã phục vụ cậu ấy hết sức chu đáo. Hai ngày sau, có hai người đàn ông đến rước cậu ấy đi. Họ cũng tự xưng là người của Sir Roger phái đến. Họ có vẻ rất quen với cậu bé và xin sổ phòng của cậu ấy. Khách sạn chúng tôi không bao giờ cung cấp loại thông tin này khi chưa hỏi trước ý kiến của khách. Nên tôi xin tên hai người và gọi điện thoại lên phòng cậu Ian Carew rồi mới cho phép hai ông kia lên phòng.

- Chú có thể mô tả hai người đó được không ạ? Hannibal vội vàng hỏi.

- Tôi không để ý lắm. Đó là cách đây bốn ngày rồi. Một người vạm vỡ, tóc xoăn nâu. Ông kia cao hơn, gầy hơn, tóc màu sậm. Tôi không nhớ tên họ.

MacKenzie và Ndula nhìn Hannibal. Hannibal gật đầu. Đúng là nhân dạng của hai kẻ bắt cóc thám tử trưởng.

- Sau đó chuyện gì xảy ra! MacKenzie hỏi.

- Một chuyện rất lạ, mà lúc đó thì tôi không chú ý lắm. Hai người đàn ông vừa mới lên, thì tôi lại thấy cậu Ian Carew rời khỏi khách sạn qua cổng chính. Năm phút sau hai người khách trở xuống đây và chạy đi.

- Và anh không bao giờ gặp lại Ian? Ndula hỏi.

- Không bao giờ. Cậu ấy bỏ đi, không thanh toán tiền phòng.

- Vậy là ta lại mất dấu vết cậu ấy. Ndula buồn bã nhận xét.

Hannibal có vẻ dăm chiêu.

- Tụi cháu có thể xem phòng Ian được không ạ?

Giám đốc khách sạn liếc nhìn các hộc chứa chìa khóa.

- Nêu các anh thích. Hiện phòng đang trống.

Ông lấy chìa khóa.

- Phòng 29, lầu một, nhìn ra mặt trước. Thang máy ở bên phải.

Khi bước ra thang máy. MacKenzie đa nghi lắc đầu.

- Xem phòng Ian để làm gì, hả Hannibal? Đâu có cậu ấy trong phòng. Ta chỉ có thể hy vọng cậu ấy lại liên lạc trở lại với ta.

- Rõ ràng là Ian nghi ngờ hai gã đàn ông kia. Thám tử trưởng vừa trả lời vừa bấm nút thang máy. Nếu không, Ian đã không bỏ trốn. Có lẽ Ian đã nhận ra bọn chúng, bởi vì bọn chúng đã toan bắt cóc cậu ấy, và Ian lại thoát khỏi bọn chúng - có lẽ trước khi chúng bước vào phòng cậu ấy.

- Vậy thì sao? Ndula hỏi.

- Thì Ian nghĩ rằng bức thông điệp sẽ dẫn Sir Roger đến khách sạn này. Khi buộc phải chạy trốn nữa, chắc chắn Ian đã để lại bức thông điệp khác chỉ nơi mà Ian định đi, để Sir Roger có thể theo đến đó.

Thang máy đến. Hannibal bấm nút lên lầu một.

- Và do chỗ mà đương nhiên Sir Roger sẽ lục soát phòng của Ian, thì chắc chắn Ian đã bỏ lại bức thông điệp trong đó.

11. IAN KHÔN

Khi mở cửa phòng số 29, Peter rên một tiếng.

- Hannibal ơi, họ làm vệ sinh phòng rồi!

Hannibal nhìn khắp căn phòng rộng lớn, ánh nắng mặt trời sáng chói chiếu qua cửa sổ lớn. Cửa sổ nhìn xuống đường dẫn vào khách sạn, bãi đậu xe taxi, đường phố Rocky và Thái Bình Dương.

- Những gì họ có thể để sót lại, chắc chắn đã biến mất rồi, Bob bình luận.

- Đúng rồi, Hannibal ơi. MacKenzie nói thêm. Có lẽ người làm phòng đã vứt hết giấy tờ bỏ sót lại rồi.

- Có lẽ, Hannibal thừa nhận, mặc dù không phải lúc nào mấy cô làm phòng cũng làm việc kỹ lắm.

Nhưng dù sao, mình không nghĩ Ian để lại bức thông điệp thông thường lắm. Vì sợ bọn bắt cóc lục soát phòng ngay hoặc về sau. Cái mà Ian để lại phải được mã hóa hoặc có tính chất tượng trưng. Một vật mà những người theo phe Sir Roger nhận ra ngay, nhưng kẻ thù thì không biết.

- Cậu nghĩ đến một vật mà Ian có sẵn, mà người ta không thể dọn đi khi làm phòng hả? Bob hỏi.

- Phải.

- Vậy thì tìm đi. MacKenzie kết luận.

Trong khi Peter lục soát nhà tắm, những người còn lại tìm kiếm trong phòng. Cả nhóm xem khắp mọi góc kẽ, dỡ tất cả mọi vật lên, nhìn phía sau tranh, màn và dưới thảm, xem xét lỗ thông hơi và trần nhà, thậm chí Hannibal mở tung giường lên, làm như Ian có thể viết cái gì đó lên nhãn nệm. Không có gì hết. Không có bức thông điệp, không có dấu vết nào.

- Một lần nữa, ta phải suy nghĩ thật đơn giản. Hannibal nói. Trong bức thông điệp đầu liên, Ian đã dùng mật mã kép: "Ổ chỗ Djanga", có nghĩa là "Imbala" và "Imbala" có nghĩa là "Sur Tử Đồ". Có giai đoạn trung gian giữa chỉ dẫn và bức thông điệp.

- Và muốn giải được bài toán, phải có kiến thức đặc biệt. Bob nói rõ.

- Đúng. Vậy là bất kỳ ai theo Ian đến đây phải hay biết một số điều nào đó. Thế nào Ian cũng nghĩ vậy, Hannibal lý luận. Chú Mac ơi, Ian có những mối quan tâm đặc biệt nào không?

- Lịch sử Nanda. Ndula trả lời.

- Cậu ấy sưu tập các tác phẩm điêu khắc Châu Phi, Mac nói thêm. Và cậu ấy có cái tật thích vẽ những bức hình nhỏ trên tường. Có hôm, Sir Roger than phiền vì Ian đã vẽ một cái gì đó trên tường phòng làm việc của ông.

- Vậy - Hannibal kêu - ta hãy tìm một bức hình ở một nơi mà người ta không thường lau chùi và bọn bắt cóc không nhìn đến, làm lại đi.

Tất cả làm lại, nhưng một lần nữa không tìm thấy gì: không có bức hình, không có dấu vẽ, trên tường cũng như trên bàn ghế giường tủ.

- Không có gì hết, Babal ơi. Peter thở dài nhận xét. Mình nghĩ Ian không kịp vẽ khi bọn bị cóc đến.

Hannibal đột ngột quay sang thám tử phó.

- Hay quá Peter! Cậu nghĩ ra rồi!

- Mình nghĩ ra à? Mình nghĩ ra cái gì? Peter chưng hửng hỏi lại.

- Rõ ràng Ian rất thông minh, Hannibal giải thích chậm chạp. Tại sao Ian lại ra lệnh giám đốc cho

khách lên phòng, trong khi Ian đang trốn và không thể biết khách đó là bạn hay thù. Ở địa vị Ian, ta có nói giám đốc cho khách lên ngay không?

- Không - Bob nói. Mà ta sẽ nói hãy cho khách chờ và cố nhìn khách và không để khách thấy mình.

Hannibal gật đầu.

- Tất nhiên là có thể Ian đã nhìn thấy bọn ấy qua cửa sổ, nhưng nếu vậy là do rất may mắn. Nguyên nhân hợp lý duy nhất để Ian có thể cho khách lên phòng, là Ian không cần để bọn chúng chờ, như vậy sẽ gây nghi ngờ. Vậy Ian đã lên sẵn một kế hoạch.

- Kế hoạch nào Babal? Bob hỏi.

- Kế hoạch hết sức đơn giản: rời khỏi phòng và trốn đâu đó, nơi Ian có thể nhìn thấy chúng và bỏ trốn, nếu đúng là bọn đã tấn công cậu ấy ở Los Angeles. Đi theo mình.

Tất cả bước theo Hannibal ra hành lang, thám tử trưởng vẫn còn đang suy nghĩ lớn tiếng:

- Một chỗ gần lối ra... Một chỗ, nơi Ian có thể nhìn thấy mặt bọn chúng... Một chỗ giống như...

Mắt Hannibal dò xét mọi góc kẽ.

- Giống như cái tủ này!

Tủ dài và hẹp, dùng để cất chăn mền và chổi lau nhà, nằm cách cầu thang một mét. Khi để cửa tủ hé mở có thể nhìn thấy cả thang máy lẫn phía trên cầu thang. Bất cứ ai đến tầng này và đi về hướng phòng của Ian buộc phải qua địa điểm quan sát ấy.

- Ta hãy tìm bất cứ loại hình vẽ nào bằng bút chì. Hannibal ra lệnh.

Peter tìm thấy ngay trên cánh cửa tủ, phía bên trong.

- Ian này khôn thật! Và có tài nghệ sĩ nữa! Mình thấy một chiếc xe, tài xế và một gì tên đó.

- Trên tài xế hay trên xe? Hannibal hỏi.

- Trên xe chứ! BoB nói. Một cái đèn báo hiệu sáng, giống như taxi.

- Trước khách sạn, có trạm đậu taxi. MacKenzie nhận xét.

- Vậy Ian nghĩ rằng ta sẽ đoán ra rằng Ian trốn để quan sát khách và cho ta biết Ian định trốn đi bằng taxi.

Tất cả chạy nhanh xuống cầu thang. Chỉ có một chiếc xe đang chờ. Tài xế đang đọc báo, ông không có chở khách nào cỡ tuổi Ian cách đây bốn ngày, hay bất cứ lúc nào khác.

- Có bao nhiêu chiếc taxi dừng trạm đậu này? Ndula hỏi.
- Nhiều lắm, thưa ông, nhưng đều thuộc cùng một hãng: hãng Select.
- Bãi đậu của ông ở đâu? MacKenzie hỏi.

Theo chỉ dẫn của tài xế, MacKenzie lái chiếc Cadillac đỏ đến bãi đậu của hãng Select, cách cảng không xa, gần khu kho bãi. Người quản lý bãi đang ngồi trong văn phòng bừa bộn. Sau khi nghe giải thích, ông xem xét một danh sách.

- Sur Tử Đỏ hả? Cách đây bốn ngày à? Hãng có năm tài xế ở Sur Tử Đỏ ngày hôm đó. Xem nào, Falzone và Johansen đang ở đây. Bắt đầu nói chuyện với hai anh này trước đi.

Johansen đang kiểm tra máy xe. Anh không chờ cậu bé nào ở Sur Tử Đỏ cách đây bốn ngày.

Falzone đang uống cà phê.

- Có, có một cậu bé. Giống y như cậu này - anh nói và chỉ Hannibal. Có phải cậu bị bắt cóc cách đây một hai ngày, đúng không? Tôi thấy hình cậu trên báo...

Hannibal ngắt lời:

- Đúng, em bị bắt cóc - Hannibal nói. Nhưng em không phải là người anh chờ. Anh hãy nhìn em kỹ hơn.

Anh tài xế chau mày.

- Trông cậu giống y cậu ấy, anh nói, ngoại trừ cách ăn mặc và nói chuyện là không giống. Thôi được, cứ cho là có người giống người.

- Anh có nhớ anh chờ cậu bé đến đâu không? Ndula hỏi.

- Đương nhiên là nhớ. Bởi vì cậu bé ấy có thái độ kỳ lạ lắm. Tôi rất thắc mắc... Cậu ấy chạy ra khỏi khách sạn, rồi báo tôi chờ ra cuối thành phố, rồi cứ quay lại nhìn phía sau suốt đường đi... Tôi tự hỏi không hiểu cậu ấy có chôm chĩa cái gì của khách sạn không hay đang trốn nhà. Rồi còn chiếc xe kia nữa...

- Anh chờ cậu ấy đến đâu? MacKenzie nóng lòng hỏi.

- Thì tui đang kể đây, Falzone trả lời. Cậu ấy cứ quay lại nhìn phía sau, khi xe băng qua hết thành phố, thì cậu ấy kêu tôi dừng xe lại. Xung quanh chỉ có nhà máy và nhà kho. Cậu ấy lại trả tiền xe, nhảy ra ngoài, rẽ vào con đường nhỏ. Cậu ấy không thèm chờ tôi thôi tiền lại. Và như tôi đã nói, có chiếc xe chạy qua mặt tôi, chạy rất chậm, hết sức chậm. Nó không dừng lại, nhưng tôi nghĩ bụng, có lẽ bọn này đang tìm thằng bé.

- Xe loại gì? Hannibal hỏi.
- Mercedes xanh lá. Sang lắm. Tôi từng mơ ước có được một chiếc như vậy.
- Anh làm ơn chở chúng tôi đến chỗ anh cho thằng bé xuống xe đi. Ndula ra lệnh.
- Sẵn lòng, gần đây thôi.

Đúng là gần. Falzone dừng lại giữa ngoại ô, ở một khu vắng người chỉ có nhà kho, xưởng và bãi đất trống. Tài xế chỉ một con đường nhỏ giữa hai tòa nhà.

- Nó rẽ ngã này, tôi không thấy nó ra lại.

Ndula trả tiền taxi, và MacKenzie đang lái xe Caldillac đi theo, đậu xe bên lề.

- Không hiểu Ian tìm cái gì ở đây? Peter vừa hỏi vừa nhìn quanh khu phố vắng vẻ.
- Có thể Ian chỉ muốn trốn bọn bắt cóc. Bob nói. Có lẽ Ian phát hiện mình bị bọn chúng đi theo.

- Có thể, Hannibal thừa nhận. Vậy là Ian đi tìm ra một chỗ trốn nào đó. Ta hãy đi theo con đường này, xem có thấy dấu vết gì khác không.

Đường rất chật hẹp, hai bên là tường gạch. Có ba cánh cửa, nhưng đóng bằng những ổ khóa sét rỉ, có lẽ không mở từ lâu rồi.

Cả nhóm ra đến bên kia.

- Bây giờ làm gì? Peter hỏi.

Bên này, lối đi chật hẹp dẫn ra con đường giống y đường lúc nãy: nhà kho, xưởng, bãi đất trống đầy rác. Im lặng. Xa hơn một chút, có con đường vuông góc tạo thành chữ T với con đường cả nhóm đang đứng.

- Ian có thể chọn bất cứ hướng nào trong ba hướng. Ndula nói chậm chạp. Ta không thể biết cậu ấy đi ngã nào được.

12. HẾT ĐƯỜNG TÌM

- Thật ra ta không biết Ian đi hướng nào chứ - Hannibal chỉnh.

- Ý cậu nói sao? Bob hỏi.

- Bọn bắt cóc đang rượt theo sát phía sau Ian và Ian biết rõ điều đó. - Hannibal nói rõ. Ian cần phải tìm chỗ trốn thật nhanh.

- Đúng! MacKenzie la lên. Cậu ấy phải trốn gần đây thôi. Có thể Ian vẫn còn đang ở chỗ ấy nữa kia!

- Ian có thể trốn tạm vào một nhà kho nào đó - thám tử trưởng nói, nhưng không an toàn lắm. Ngoài ra, đến một lúc nào đó, thế nào Ian cũng bị đói. Vậy có lẽ Ian đi tìm một nhà trọ hay khách sạn nhỏ gần đây chứ không ở ngoài đường mãi.

- Tóm lại, Ndula nói, ta nên chia thành ba nhóm và tìm kiếm trong khu phố này. Nếu gặp đường rẽ, ta sẽ vào đó theo thứ tự.

Peter và Ndula rẽ sang trái. Hannibal và MacKenzie đi sang phải, một mình Bob đi trên con đường vuông góc. Một giờ sau, tất cả hẹn gặp nhau lại tại chỗ cũ.

Bob là người đầu tiên trở về điểm hẹn. Con đường của Bob dẫn ra cánh đồng. Không có khách sạn, không có nhà trọ, không có chỗ trốn nào. Giờ ăn trưa đã qua lâu rồi và Bob đi đi lại lại nghĩ về cái bụng đói.

Rồi Hannibal và MacKenzie quay về.

- Cách đây năm con đường, có khách sạn nhỏ, gần xa lộ - MacKenzie nói, nhưng ông chủ chỉ nhận ra Hannibal vì đã thấy hình trên báo, chứ không có cậu bé nào ở trọ một mình trong đó tuần vừa qua.

- Sau đó, toàn là cánh đồng với bãi dài trông cho đến xa lộ - Hannibal nói thêm.

Cuối cùng Peter và Ndula, đi xa nhất, về đến.

- Bọn mình đi bộ đến thành phố - Peter kể, thấy hai nhà trọ và một khách sạn, nhưng không chỗ nào có khách là một cậu bé đơn độc.

- Mà khách trọ toàn là người quen. Ndula nói thêm.

- Ian biết rằng bọn bắt cóc sắp bắt kịp mình. MacKenzie nói. Cậu ấy không có thời gian để lại dấu vết. Ta sẽ không tìm thấy thêm bức thông điệp nào nữa đâu. Ta đã đến hết đường tìm rồi, các cậu ơi.

- Chú Mac nói đúng, Babal à. Bob nói.

- Tạm thời, thì ta có vẻ kẹt rồi - Hannibal buồn bã thừa nhận.

- Adam và tôi sẽ quay nhanh về khách sạn, để xem Ian có gọi điện thoại không. MacKenzie nói. Thế nào Ian cũng đoán biết ta đang tìm cậu và đã bị lạc mất dấu vết của cậu. Có thể Ian sẽ cố nhắn cho ta bức thông điệp khác thông qua thương vụ.

- Với điều kiện Ian vẫn còn khả năng làm được - Ndula rầu rĩ nói thêm.

- Còn bọn cháu, - Hannibal nói với một giọng cương quyết - bọn cháu sẽ về bộ tham mưu và nghiên cứu các khả năng hành động khác. Ở đây cũng gần Thiên Đường Đồ Cổ. Chú Mac chở giúp tụi cháu đến đó được không ạ?

- Khoan đã - Peter nói - Đã quá giờ ăn trưa rồi. Mình về nhà.

- Nếu vậy, thì Bob cũng về luôn đi - Hannibal nói. Mình cần suy nghĩ.

Xe Cadillac cho Hannibal về Thiên Đường Đồ Cổ, cách đó một cây số. Ba Thám Tử Trẻ hẹn nhau một giờ nữa gặp tại bộ tham mưu, rồi Mac chở Peter và Bob về nhà. Nhưng phải mất hai giờ sau, hai bạn mới quay trở lại xe lán gặp Hannibal. Thám tử trưởng mập đang bày đầy xung quanh bản vẽ, bản đồ và những tờ ghi chép.

- Sếp có sáng kiến hả? Peter hỏi ngay.

- Có vài sáng kiến, Hannibal thở dài nói, nhưng không nhiều lắm.

- MacKenzie và Ndula không gọi điện thoại đến à? Bob hỏi. Ian có liên lạc với thương vụ không?

- Chính mình đã gọi hai chú ấy. - Hannibal nói. Không có tin gì.

- Babal ơi, mình có suy nghĩ về vấn đề này. - Peter chau mày nói - Có thể bọn bắt cóc đã quay lại và rút cuộc tóm được Ian. Có lẽ bọn chúng đã thành công. Dù sao, bọn chúng cũng đã đọc câu chuyện về cậu trong báo và hiểu ra bọn chúng đã lầm.

- Mình có nghĩ đến rồi, Hannibal đồng tình. Có thể Ian đang bị giam giữ. Nhưng mình cho rằng không phải vậy đâu. Nếu bắt được Ian, thì chắc chắn bọn bắt cóc đã gửi bức thông điệp đến Sir Roger rồi, vậy mà chưa thấy bọn chúng làm vậy. Ngoài ra, Peter đã thấy một người đang theo dõi từ bãi đất trống phía bên kia đường. Mình nghĩ chắc chắn là một tên trong bọn bắt cóc.

- Ý cậu nói hiện bọn chúng đang theo dõi bọn mình hả? Peter nuốt nước bọt nói.

- Mình chắc chắn bọn chúng không xa đây, và đang rình rập ta - bọn mình hoặc MacKenzie và Ndula. Nên phải hết sức thận trọng, nhưng mình nghĩ ta không có gì phải sợ chúng khi ta vẫn chưa tìm ra Ian.

- Các cậu ơi! Bob đột nhiên la lên. Các cậu có nghĩ là nếu đọc thấy bài báo về Hannibal, thì Ian đã lộ mặt trở về và đi gặp cảnh sát không? Cảnh sát sẽ nhận dạng Ian và bảo vệ Ian.

- Đúng, Hannibal công nhận. Vậy là Ian chưa đọc thấy bài báo. Có lẽ Ian trốn ở một nơi không có báo và không dám ra ngoài. Không hiểu nơi đó ở đâu.

- Lúc này cậu nói cậu có vài sáng kiến, phải không Babal? Peter nhắc.

- Mình định đăng tin nhắn trên báo. Hannibal giải thích. Mẫu tin nhắn mã hóa, mà chỉ mình Ian hiểu, và hẹn Ian đến gặp Ndula và MacKenzie ở một chỗ nào đó. Nhưng nếu Ian không đọc báo được, thì đăng tin cũng vô ích thôi.

- Sếp lý luận tài quá, Bob nói.

- Ta cũng có thể thử Trạm tiếp âm ma - thám tử trưởng nói tiếp.

Đó là tên Hannibal đặt cho một hệ thống do chính cậu thiết lập. Mỗi thám tử phải gọi cho năm người bạn, nhờ mỗi bạn truyền bức thông điệp cho năm người bạn khác, và cứ như thế.

- Ở Rocky có bao nhiêu bạn cùng tuổi. - Hannibal nói tiếp. Thế nào ta cũng tìm ra một đứa cùng tuổi mình có giọng nói dễ nhận ra.

- Với điều kiện Ian chịu ra khỏi chỗ ẩn náu - Bob nhận xét.

- Và với điều kiện, không ai làm tưởng Ian lại chính là cậu, Peter nói thêm.

- Phải, Hannibal thừa nhận. Vậy ta hãy tạm thời để cho các bạn ma yên thân. Nhưng có hai điểm đáng xem xét. Ian biết cậu ấy không để lại cho ta dấu vết nào hết. Địa điểm duy nhất mà những người đi cứu Ian có thể nghĩ đến là Trang trại Sư Tử Đỏ. Vậy...

- Vậy Ian có thể quay trở lại đó để xem có ai đến tìm mình không! Peter kêu.

- Đúng. Nhưng Ian sẽ cẩn thận không mạo hiểm. Vì vậy mà mình đã gợi ý cho MacKenzie và Ndula kín đáo đến đó thử chờ Ian. Có lẽ hiện hai chú đang ở đó.

- Còn sáng kiến nào khác nữa không? Bob hỏi.

- Có một điều làm mình thắc mắc từ lâu rồi. Hannibal nói. Làm cách nào mà bọn bắt cóc phát hiện ra mình và làm mình với Ian được?

- Có thể bọn chúng nhìn thấy cậu ngoài sân, chỉ thế thôi. Peter nói.

- Phải, nhưng tại sao bọn chúng lại đến khu phố này, nếu không biết rằng có một người giống Ian y như đúc đang ở.

- Bọn chúng chỉ thoáng thấy cậu ngoài đường, rồi đi theo cậu, Bob nói.

- Bọn chúng nghĩ bọn chúng đã may mắn tìm lại được Ian. Peter nói thêm.

- Có thể, Hannibal nói. Nhưng mình có cảm giác có cái gì đó rất quan trọng mà ta không thấy ra. Không phải do tình cờ mà bọn chúng nhìn thấy mình ngoài đường đâu...

Ba Thám Tử Trẻ im lặng một hồi. Không ai biết phải làm gì, nên Bob và Peter trở về nhà, còn Hannibal đi xem truyền hình với chú Titus và thím Mathilda. Sau đó chú Titus nhờ Hannibal tìm giúp một chỗ sai trong sổ sách kế toán của cửa hàng. Hannibal làm suốt đến lúc thím Mathilda báo đến giờ ăn tối.

Tuy chán nản, nhưng Hannibal vẫn ăn ngon miệng. Hannibal đưa đĩa để xin thêm ragu:

- Món ragu này ngon nhất thành phố đấy, thím Mathilda à, Hannibal vui vẻ nói.

- Không hiểu sao cháu có thể nuốt thêm nổi, - thím Mathilda đáp, sau khi cháu đã lấy hết sạch đồ ăn trong tủ lạnh của thím.

- Ủa, thím Mathilda ơi, cháu không hề mở tủ lạnh mà - Hannibal phản đối. Cũng giống như hôm qua vậy đó. Thím cũng đã buộc tội cháu một cách bất công, y như lúc Peter bị mất khúc...

Hannibal ngưng nói, miệng vẫn há to, mắt căng tròn.

- Sao vậy Hannibal? Cháu bệnh hả? Chú Titus lo lắng hỏi.

- Cháu khỏe lắm, chú Titus ơi. Rất khỏe. Chưa bao giờ khỏe như thế này!

Hannibal đứng phốc dậy.

- Cháu xin phép ra khỏi bàn được không ạ?

- Chưa ăn tráng miệng mà cháu đi à? Thím Mathilda ngạc nhiên hỏi.

- Cháu trở về ngay.

Hannibal lao ra phòng khách, quay số điện thoại của Bob.

- Bob! Cậu gọi cho Peter đi. Hẹn gặp ở bộ tham mưu ngay. Và báo cho gia đình biết là sẽ không về ngủ ở nhà.

Hannibal gác máy, quay về bàn ăn. Hannibal quá xúc động, đến nỗi chỉ ăn được có hai phần bánh táo - món ruột của thím Mathilda - và chỉ uống được có một ly sữa lớn. Sau đó, Hannibal xin phép rút lui và trở về xe lăn.

Mười lăm phút sau Peter và Bob đến, Hannibal đang ngồi ở bàn làm việc và mỉm cười nhìn hai bạn.

- Có chuyện gì vậy? Bob hỏi và thở hên hên do đập nhanh.

- Chuyện ở lại đêm là chuyện gì vậy? Peter hỏi.

- Các bạn ơi. Hannibal trịnh trọng nói. Mình đã biết Ian Carew trốn ở đâu rồi!

13. ĐỐI MẶT NHAU

- Điều đó quá hiển nhiên - Hannibal nói tiếp sau khi thưởng thức cái nhìn chung hửng của hai bạn. Mình biết là ta đã bỏ qua một cái gì đó rất hệ trọng. Bọn bắt cóc không thể nhìn thấy mình ngoài đường và theo mình đến đây được.

- Cũng có thể được chứ, Peter bắt bẻ.

- Không thể nào! Nếu đúng là thế, bọn chúng đã thấy ngay là mình không đang chạy trốn, rằng mình không tìm cách trốn tránh. Bọn chúng đã thấy mình đi với bạn bè, cư xử như một người dân bình thường của Rocky. Thậm chí bọn chúng đã có thể nghe mình nói chuyện, và trong trường hợp đó, không thể nào làm được.

- Kia Hannibal, bọn chúng đã làm mà! Bob phản đối.

- Đúng! Bọn chúng đã làm, bởi vì bọn chúng thấy mình ở đúng chỗ bọn chúng nghĩ là sẽ thấy Ian. Nơi mà bọn chúng đang tìm Ian!

- Nơi bọn chúng tìm Ian à?

- Đúng, Bob à. Gần chỗ Ian bỏ taxi lại. Ở một chỗ mà thức ăn thường xuyên biến mất từ mấy ngày nay. Các bạn ơi! Hannibal nói mắt sáng rỡ. Ian Carew đang trốn trong đồng đồ linh tinh này.

- Ở... ở đây? Peter hỏn hển nói.

- Chỉ cách chỗ Ian biến mất có một cây số. Bob kinh ngạc nói. Peter à, không phải lũ chuột đã ăn mất khúc bánh mì kẹp thịt của cậu đâu: mà chính là Ian.

- Đúng. Hannibal gật đầu. Ian bị bọn bắt cóc rượt đuổi và đã chạy đến kho đồ linh tinh của ta. Có lẽ Ian nghĩ đồng này sẽ là chỗ trốn tốt và trong nhà tha hồ mà kiếm thức ăn. Bọn bắt cóc đã theo Ian đến Thiên Đường Đồ Cổ hay ít nhất đến xóm này, bọn chúng chạy vòng vòng xóm này cho đến lúc nhìn thấy mình. Khi đó tất nhiên là bọn chúng tưởng mình là Ian, bởi vì mình đang ở chỗ mà bọn chúng nghĩ là sẽ gặp Ian.

- Cậu nghĩ suốt thời gian này Ian ở trong kho bãi đồ linh tinh hả? Peter không tin hỏi.

- Mình chắc chắn như vậy. Hannibal trả lời. Ta chỉ còn tìm ra Ian mà thôi.

- Đơn giản nhất là gọi tên Ian. Peter đề nghị,

- Mình nghĩ không được đâu. Hannibal đáp. Ian không biết ta. Ian chỉ thấy ta từ xa. Có lẽ Ian trốn kín lắm, nếu không cậu ấy đã ra khi thấy MacKenzie và Ndula. Nếu ta gọi hay tìm kiếm Ian, cậu ấy sẽ hoảng sợ và lại chạy trốn nữa. Mà ta cũng biết tìm người trong đồng đồ linh linh này khó như thế nào!

- Nhưng rồi Ian cũng phải ra thôi, Peter nói. Chẳng lẽ ở cả đời trong đây.

- Tất nhiên là không. Ngay khi cảm thấy an toàn, Ian sẽ quay về Sư Tử Đỏ, hoặc sẽ gọi thương vụ ở Los Angeles. Trong khi chờ, Ian sẽ trốn thật kín.

- Vậy thì ta sẽ làm gì đây, hả Babal? Bob hỏi.

- Mình có kế hoạch, Hannibal tuyên bố. Mình nghi Ian đi dạo vào ban đêm, khi mọi thứ yên lặng.

- Vì vậy mà cậu đòi Bob và mình ở lại suốt đêm với cậu hả, Peter đoán ra.

- Phải.

- Ta giăng bẫy hả? Hay phục kích? Bob hỏi.

- Mình đề nghị thế này, Hannibal nói. Mình nghi Ian chỉ ra ngoài khi đói bụng. Ian khôn, nên cố gắng lấy thật ít thức ăn, nhưng cũng đủ để thím Mathilda nhận ra rằng có kẻ lấy cắp đồ ăn của thím trong tủ lạnh. Nhưng có lẽ Ian không có thức ăn dự trữ, nên ta sẽ có thể mời cậu ấy được.

- Mời bằng một cái gì đó ăn được, Peter tán thành.

- Chắc chắn Ian chỉ lộ mặt khi biết chắc rằng trong kho bãi không còn ai hết. Nên việc đầu tiên ta phải làm là bước ra và nói chuyện thật to, để cho Ian nghe thấy.

- Nhưng nói cái gì?

- Nói rằng ngày mai ta sẽ đi cắm trại và ta sẽ mang theo thức ăn. Một bữa picnic cho ba người mà ta sẽ để lại ngoài hiên trước nhà, để đi sớm mà không phải làm phiền ai.

- Hay đấy, Peter tán thành. Ba khẩu phần đồ ăn picnic, chắc là Ian sẽ chảy nước miếng.

- Đấy, Ian nghĩ rằng ta sẽ nghi đám lang thang nào đó lấy cắp bữa picnic. Vậy ta sẽ rời kho bãi đồ linh linh vào lúc mười giờ, ta sẽ bỏ lại thức ăn picnic giả ngoài hiên và ta sẽ lên phòng ngủ. Thật ra chỉ có hai trong ta đi ngủ, đứa thứ ba sẽ lặng lẽ quay trở xuống và trốn trong nhà bếp, từ đó có thể theo dõi hiên. Ta sẽ thay ca trong vòng hai tiếng, để ngủ. Cả ba sẽ mang theo tín hiệu khẩn cấp. Đứa đang gác sẽ tắt máy và ngay khi thấy Ian, sẽ nói mật khẩu để phát động tiếng "Cứu". Máy trong phòng mình sẽ bật lên, với các tín hiệu âm thanh và đèn chớp. Hai đứa đang ngủ sẽ thức dậy.

- Rồi sao? Bob hỏi.

- Thì thức dậy, xuống nhà và ra ngoài từ phía trước nhà. Một sẽ rẽ trái, một sẽ rẽ phải. Đứa đang gác sẽ chờ hai phút, rồi la một tiếng và ra lệnh cho Ian đứng lại. Ian sẽ bỏ trốn, nhưng buộc phải chạy ra trước nhà, bởi vì đó là ngã duy nhất để trở về kho bãi đồ linh linh. Vậy là Ian sẽ đụng đầu với một trong ba ta. Đứa đó sẽ vô lấy và giữ Ian cho đến khi hai đứa kia kịp tới.

- Sau đó, bọn mình cho Ian biết mình là ai và sẽ nói về MacKenzie và Ndula, đúng không? Peter hỏi.

- Đúng. Cần thận không được gây ồn ào quá. Chú thím ngủ say lắm, nhưng ồn quá sẽ làm cho chú thím thức dậy. Bây giờ ta hãy lấy mấy cái máy bíp bíp và tìm việc làm ở ngoài cho đến mười giờ tối.

Ba thám tử làm ngay. Ba bạn gây thật nhiều tiếng động trong xưởng, rồi vừa đi vòng hết kho bãi đồ linh tinh vừa nói chuyện lớn tiếng: ba cậu tìm gây để đi bộ sáng mai và mô tả chi tiết bữa ăn picnic sẽ mang theo. Ba thám tử sẽ để thức ăn ngoài hiên cho tiện. Gần mười giờ, ba bạn tắt đèn và rút về nhà Hannibal.

Khi vào nhà, ba bạn nhanh chóng làm một bữa picnic giả, bằng giấy báo nhàu lại, nhét vào bao giấy sandwich, rồi bỏ ngoài hiên, ngay trước nhà bếp. Rồi cả ba lên phòng Hannibal, rút thăm. Bob trúng phiên trực đầu tiên. Bob chờ chú Titus và thím Mathilda đi ngủ, rồi rón rén trở xuống nhà bếp. Hannibal và Peter cho máy bíp bíp vào túi, để cho chắc chắn là sẽ nghe, rồi lên giường ngủ, không thay đồ. Đến mười hai giờ khuya, Hannibal xuống thay ca cho Bob. Không ai đụng đến túi picnic. Bên ngoài chỉ thấy màn đêm, vài chiếc xe chạy ngoài xa lộ và một hai người đi chơi về trễ.

Hai giờ sáng, đến phiên Peter. Peter thức dậy, ngáp và chính cậu cũng nghĩ là phải ghé qua tủ lạnh. Đến bốn giờ, lại đến phiên Bob trở lại. Ba thám tử bắt đầu thấy nản lòng.

- Chắc là Hannibal làm rồi. Peter thì thầm. Hoặc là Ian đã đi khỏi Thiên Đường Đồ Cỏ. Hoặc Ian đã đoán ra cái trò của bọn mình.

- Mình nghĩ Hannibal đoán trúng - Bob thì thầm trả lời - nhưng có thể Ian đi kiếm thức ăn chỗ khác. Quanh đây cũng có mấy ngôi nhà.

Đến năm giờ rưỡi, phần bầu trời hướng đông bắt đầu xám sáng lên, nhưng sân và nhà vẫn còn chìm trong bóng tối. Đột nhiên có cái gì đó động dậy ngoài hiên. Bob tỉnh lại hẩn chóp mắt cố gắng nhìn cái bóng đang đứng trên bậc thềm. Bob thì thầm “Cứu” thật khẽ vào máy, từ này sẽ phát động tín hiệu khẩn cấp trên các máy khác.

Ở lâu một, tiếng bíp bíp vang lên và đèn đỏ sáng nháy lên. Hannibal giật mình bật dậy và xem té khỏi giường. Thám tử trưởng nhanh tay tắt các tín hiệu khẩn cấp, rồi nín thở lắng nghe. Nhưng không có tiếng động nào từ dưới nhà. Hannibal lay Peter dậy. Peter cũng để nguyên quần áo ngủ, giống như Hannibal.

- Nhanh lên Peter!

Hai thám tử vội vàng chạy xuống cổng chính. Đến đó, hai bạn chia nhau mỗi đứa một hướng và đi vòng khu nhà. Mỗi thám tử trốn vào một lùm cây.

Trong bếp, Bob canh đồng hồ. Ngoài hiên, một hình bóng đồ sộ, có thể lầm tưởng là Hannibal, đang bước tới, hiện rõ trên nền trời xám xám rạng sáng. Hình bóng bước qua hiên và cúi xuống cái túi picnic.

- Dừng lại! Bob la lên. Ian Carew, đứng yên lại!

Nhưng cậu bé kêu khê, băng qua hiên thật nhanh, chạy xuống các bậc thềm, ngã xuống, ngồi dậy và chạy tiếp. Khi đến góc nhà, cậu bé quay lại nhìn xem Bob có rượt theo mình hay không... và đụng đầu vào Hannibal đang chạy đến.

- Ái da! Hannibal kêu.

- Ôi! Cậu bé bị đụng cũng kêu lên.

Cậu bắn thụt lùi và xem thoát được, nhưng Bob và Peter nhào tới ôm cậu. Cậu bé giãy giụa kịch liệt.

- Bọn mình là bạn, Ian ơi!

- Bọn mình làm việc cho Sir Roger!

- Bọn mình muốn giúp cậu! MacKenzie...

Cậu bé không nghe và vẫn chống đối. Đành phải đè cậu xuống đất. Peter ngồi lên trên người cậu và Hannibal kể lại vắn tắt sự việc.

- Gordon MacKenzie hả? Cậu bé hỏi lại. Và chú Ndula? Cả hai đều ở đây à?

- Đúng, Ian à. Hannibal nói. Bây giờ cậu không còn gì phải sợ nữa. Đúng hơn là cậu sẽ không còn gì phải sợ khi ta vào bộ tham mưu. Nhanh lên các bạn ơi!

Hannibal lượm máy bíp bíp bị rơi trong khi vật lộn nhét trở vào túi quần. Rồi ba thám tử trẻ lôi kéo cậu bé vẫn còn lưỡng lự, dẫn cậu đến Đường Hàm Số Hai.

- Các bạn dẫn mình đi đâu vậy? Cậu hỏi.

- Đến xe lán. Hannibal vừa trả lời vừa bò vào ống. Xe lán được giấu hoàn toàn kín, có lẽ bọn muốn bắt cóc cậu vẫn còn lảng vảng đâu đây.

Peter đẩy cửa sập. Cả bọn chui vào xe lán tối om. Bob bật đèn lên, Ian Carew há miệng thật lớn và căng tròn mắt khi nhìn thấy Hannibal.

- Bạn giống hệt mình! Ian la lên.

14. MỘT PHÁT HIỆN BẤT NGỜ

- Không, Hannibal mỉm cười đáp, chính cậu mới giống hệt mình.

Ian cũng mỉm cười.

- Do ta đang ở xứ sở của cậu, nên có lẽ cậu nói đúng, Ian nói.

- Mà chính cậu ăn mặc giống Babal, chứ đâu phải ngược lại, Peter nhận xét.

Thật vậy, Ian mặc một cái quần cũ xưa kia của Hannibal, áo sơ mi mà Hannibal đã vứt mấy tháng trước và đôi giày thể thao bị lủng rách mà Hannibal đã thay mới từ lâu rồi.

- Mình lượm được trong thùng rác - Ian giải thích - Quần áo mình bị rách hết trong khi chạy trốn; nên mình phải tìm quần áo mới thay!

- Mình nghĩ một Hannibal Jones đã khó chịu đựng. Hai thật là quá! Peter nói.

Mọi người cười.

- Mình xin lỗi - Ian nói, và cảm ơn các bạn. Mình rất mừng là các bạn đã tìm ra mình. Mình đang lo không biết bao giờ người ta mới tìm ra mình.

- Mình cũng thế. Hannibal nói, rất vui là tất cả đã gặp được nhau.

- Ở một mình buồn quá, cô đơn quá. Ian thổ lộ. À, mình chưa biết tên các cậu.

Bob giới thiệu:

- Người giống bạn như đực là Hannibal Jones, thám tử trưởng của bọn mình. Còn mình là Bob Andy, phụ trách lưu trữ và hồ sơ. Người cao lớn đằng kia là Peter Crench, thám tử phó.

- Các bạn là thám tử thật hả? Ian ngạc nhiên hỏi.

- Danh thiếp đây, Hannibal trả lời và đưa cho Ian tấm các.

- Người Mỹ các bạn vui quá há - Ian thích thú nói. Làm cách nào mà các cậu lại làm việc về vụ của mình!

- Chú Ndula và chú MacKenzie đã thuê bọn mình tìm ra cậu - Bob giải thích, sau khi phe địch làm người và bắt cóc Babal thay cậu.

- Bọn chúng bắt cóc cậu thật hả? Ian hỏi.

Hannibal kể lại câu chuyện. Ian chăm chú nghe.

- Vậy là các bạn đã hiểu ý mình muốn nói gì khi viết "ở chỗ Djanga" và tìm được chiếc taxi chở mình ở Sư Tử Đỏ?

- Và bọn mình đã đoán ra rằng cậu đang trốn trong kho bãi đồ linh tinh. Peter kiêu hãnh nói thêm.

- Các cậu khá quá! Ian thừa nhận. Bây giờ, ta sẽ làm gì đây? Liên lạc với chú Ndula và chú MacKenzie để các chú trấn an ba mình.

- Tất nhiên, Peter nói. Bọn mình có thể chở cậu thẳng đến khách sạn Miramar.

- Các cậu có chắc là làm như vậy hay không? Bob hỏi. Rất có thể bọn bắt cóc đang theo dõi Thiên Đường Đồ Cổ hay theo dõi chú MacKenzie và chú Ndula ở Miramar.

- Bob nói đúng. Hannibal nói. Rất có thể là như vậy. Chú Ndula và chú MacKenzie đã nói: bọn này không dễ gì bỏ cuộc đâu. Ở đây ta yên thân, nhưng không nên mạo hiểm vô ích. Gọi điện thoại cho chú Ndula và chú MacKenzie để hai chú đến đây thì hay hơn.

- Để mình đi gọi. Bob nói.

Trong khi Bob quay số của khách sạn Miramar, Ian xem xét xe lán. Ian thấy bàn làm việc, tập hồ sơ, phòng thí nghiệm dùng làm phòng tối để rửa hình và các máy móc mà ba thám tử dùng để điều tra.

- Các bạn trang bị tốt quá. Ian bình phẩm. Không hiểu sao mình không thấy xe lán này từ bên ngoài.

- Không có gì lạ, Peter trả lời. Bọn mình chất đầy đồ phế thải lên đó. Thậm chí chú thím của Hannibal còn không nhớ là có chiếc xe lán này.

- Tuyệt quá! Ian kêu.

Bob gác máy.

- Phòng hai chú không có ai trả lời. Tiếp tân không biết hai chú đi đâu. Mình nói mình sẽ gọi lại sau. Mình không nhấn lại gì, sợ có người theo dõi hai chú.

- Cậu làm rất đúng. Hannibal nói. Chắc hai chú đang theo dõi trang trại Sư Tử Đỏ. Chắc là chẳng bao lâu sẽ có một chú trở về Miramar. Ian này, nếu bọn mình không tìm ra cậu, thì cậu định sẽ làm gì?

- Mình dự định quay trở lại Sư Tử Đỏ khi nào thấy bọn cướp đã đi rồi.

- Đúng y như mình đã nghĩ. Hannibal nhận xét.

- Đáng lẽ cậu có thể thử liên lạc với thương vụ.

- Mình định chỉ làm vậy, khi không còn cách nào khác. Khi bọn bắt cóc đến Sur Tử Đỏ tìm mình, mình đã nghĩ rằng bọn chúng lấy được các bức thông điệp mà mình để lại thương vụ và bọn chúng biết đủ rành về mình để giải mã.

Hannibal mở ngăn kéo bàn làm việc, lấy chiếc ngà voi nhỏ tìm thấy ở khe vực.

- Cậu có thấy cái này ở đâu bao giờ chưa?

Ian xem xét chiếc bông tai.

- Chắc chắn là được làm ở Nanda, dường như mình thấy quen, nhưng không nhớ nổi là thấy ở đâu.

- Bob ơi, cậu thử gọi lại Miramar xem sao. Peter nói.

Bob quay trở lại máy điện thoại, còn Ian tiếp tục quan sát xe lán. Ian xem xét kính tiềm vọng đâm xuyên qua nóc xe lán, cái loa cắm vào điện thoại, máy radio nhỏ xíu, kính hiển vi và máy quay hình.

- Các cậu tìm đâu ra mấy thiết bị này vậy? Ian hỏi.

- Phần lớn là của bọn mình tự chế, Peter trả lời. Từ các bộ phận còn tốt của những máy móc không hoạt động nữa. Babal đặc biệt rất tài việc sửa vật này.

- Bọn mình có xưởng làm việc bên ngoài, Hannibal nói thêm.

- Xưởng hả? Mình cũng có. Ở nhà ấy.

- Khi đến đây, cậu có đi qua xưởng của bọn mình, nhưng do trời còn tối nên cậu không thấy. Hôm bữa cậu lấy cắp khúc bánh mì kẹp thịt của Peter, cũng chính là trong xưởng.

Bob quay sang các bạn.

- Khách sạn trả lời chú Ndula vừa mới về tới. Bob thông báo. Chú ấy đang lên phòng. Mình chờ chú ấy nhắc máy.

- Bọn mình sẽ chờ trong xưởng. Peter nói.

Peter, Hannibal và Ian trượt qua cửa sập, bò trong ống và chui ra xưởng. Ở hướng đông, mặt trời vừa mới mọc, trời sáng. Ian lo lắng nhìn xung quanh.

- Ở đây có an toàn không?

- An toàn. Hannibal nói. Kho bãi đồ linh tinh có hàng rào bao quanh, bên kia hàng rào không thấy gì trong này, có một núi to nhũn đồ phế thải quanh ta. Nếu có ai đến gần, ta sẽ thấy người đó trước khi bị thấy.

Ian yên tâm xem xét các dụng cụ và đồ nghề trên bàn thợ, Hannibal chỉ cho Ian xem cưa, máy tiện và máy in.

- Hay quá! Ian kêu. Đúng là các cậu không thiếu cái gì cả!

Bob chui ra khỏi miệng ống.

- Mình vừa mới nói chuyện với chú Ndula, Bob thông báo. Chú ấy đi rước chú MacKenzie, rồi cả hai sẽ đến đây.

- Mình gần như không muốn các chú đến nữa. Ian trả lời. Mình rất muốn bỏ cả ngày để xem xưởng của các cậu.

Ian cúi xuống, lấy một vật đặt trên tấm ván dưới bàn thợ.

- Còn cái này để làm gì vậy? Ian hỏi.

Trông giống như cái hộp đen, lớn bằng bao diêm.

- Cái đó hả. Peter bắt đầu nói, đó là... là Babal ời, cái đó là cái gì vậy?

Bob chụp lấy cái hộp.

- Đó là... Bob nói, là... Ủa, cái quái gì vậy Babal?

Hannibal xem xét vật đen.

- Các bạn ời - thám tử trưởng nói - thứ nhất vật này không phải của ta, và thứ nhì đó là máy mật thám.

- Mật thám à? Ian ngạc nhiên hỏi.

- Micro, Hannibal giải thích. Có kẻ đã đặt micro ở đây để nghe lén ta. Nhanh lên, ta phải...

Ở cửa vào xưởng, một giọng nói vang lên. Một giọng nói mà Ba Thám Tử Trẻ nhận ra ngay.

- Phải đứng yên tại chỗ, các cậu à. Nếu không...

Tên bắt cóc tóc nâu xoắn bước vào xưởng. Tên đồng lõa vào theo. Mỗi tên cầm súng chĩa vào nhóm bạn.

15. KẼ THÙ GẶP RẮC RỐI

- Thế là ta lại xum họp - tên tóc nâu nói với một nụ cười nham hiểm.

- Phải, Walt ơi, ta đã bắt lại được con mồi - Tên cao lớn bình phẩm.

- Lần này thì chắc ăn rồi Fred à.

- Nhớ phải cảm ơn các trợ lý đắc lực và tài giỏi của ta. - Fred nói. Lần này bọn nhóc đã giúp rất nhiều.

- Xin nhận lời cảm ơn nồng nhiệt nhất của chúng tôi - Fred nói mĩa.

Hai tên cực đoan người Nanda có vẻ thích thú lắm và dường như không vội vã. Phải chi chú Ndula và chú MacKenzie có thể đến nhanh.

- Sẽ không có chuyện đó! Bob gầm gừ.

- Sir Roger sẽ không chịu thua đâu - Peter nói thêm.

- Có chứ, cậu bé à, sẽ có chuyện đó. Walt nói. Còn về Sir Roger, thì để xem, phải không Fred.

Hắn mỉm cười, khi nhìn Ian, khi thì nhìn Hannibal. Fred cũng hết nhìn Ian đến nhìn Hannibal. Đột nhiên, Peter thấy tia ánh lạ lóe lên trong mắt thám tử trưởng.

- Tôi xin có lời khen cậu Jones - Walt nói tiếp - Cậu quả là thông minh khi không chịu nói ra cho chúng tôi biết cậu là ai, rằng chúng tôi đã lừa người. Nhưng chúng tôi cũng đâu có ngu. Chúng tôi đã bỏ trục thẳng, trở lại đây, đọc báo và hiểu ra sai lầm. Ngoài ra chúng tôi còn đoán rằng thằng Ian vẫn còn trong xóm này. Cho nên trong khi cảnh sát lục soát cả Californie, thì chúng tôi theo dõi kho bãi này.

- Tất nhiên là chúng tôi đã thấy MacKenzie và Ndula. Fred mỉm cười nói thêm. Khi thấy các cậu bắt đầu làm việc cho hai người này, chúng tôi nghĩ bụng rằng thế nào các cậu cũng sẽ dẫn chúng tôi đến Ian. Trà trộn vào đám khách hàng đến Thiên Đường Đồ Cổ là chuyện dễ thôi. Các cậu quá bận tìm Ian đến nỗi không hề thấy chúng tôi.

- Có thấy một lần! Peter nói.

- Phía bên kia đường phải không? Đúng, chúng tôi đã xem bị lộ. Walt thừa nhận. Nhưng không sao. Về sau, chúng tôi thấy các cậu trong xưởng này và đặt micro trong xưởng khi các cậu đi vắng.

Phía sau lưng hai tên bắt cóc có một núi đồ linh tinh mà ba thám tử đã cố ý chất ở đó, dành riêng cho những dịp như thế này. Một thiết bị đặc biệt cho phép gây một trận sụt lở và đồ đạc sẽ ngã lăn xuống. Bob liếc nhìn thăm dò Hannibal, nhưng thám tử trưởng lắc đầu: quá nguy hiểm với bọn cướp có súng. Nhưng ánh mắt Hannibal vẫn lóe sáng. Chắc chắn Hannibal đang chuẩn bị một cái gì đó.

- Cảnh sát liên bang đang truy lùng các ông. Peter nói đề câu giờ.

- Dù các ông có đi đâu, thì cũng sẽ bị bắt thôi. Bob đe dọa.

- Phải, nhưng chúng tôi có con tin, Walt đáp.

- Sẽ không ai dám động đến chúng tôi. Fred nói.

- Ian, đi thôi. Walt ra lệnh.

- Nếu không cả bốn sẽ bị hại đấy, Fred găm gù.

- Tôi không muốn bạn bè tôi bị rắc rối, tôi sẽ đi với các ông - Ian bước lên nói.

- Tôi không muốn bạn bè tôi bị rắc rối, đến phiên Hannibal nói với giọng Anh giống Ian. Tôi sẽ đi với các ông.

- Nay Hannibal, Ian nói, mình không muốn cậu bị nguy hiểm.

- Nay Hannibal, mình không muốn cậu bị nguy hiểm. Hannibal lại nói theo.

Rồi thám tử trưởng nói thêm:

- Ta không lừa nổi hai ông này đâu. Họ biết mình là Ian mà.

Hai tên bắt cóc không còn cười nữa. Bọn chúng quan sát hai cậu bé giống nhau như đúc, vừa thắc mắc vừa tức giận. Rõ ràng bọn chúng không biết ai là ai. Khi đó, Bob hiểu ra ý nghĩa của ánh mắt Babal. Thám tử trưởng đã thấy ngay sự phân vân của bọn bắt cóc. Ian và Hannibal giống y nhau, cho đến cả cách ăn mặc và, nhờ Hannibal, biết cách ăn nói.

- Thôi, Walt nói nét mặt dữ tợn, đùa như vậy là đủ rồi. Ian Carew thật nên tự xưng đi.

- Nếu không! Cẩn thận đấy! Fred hét lên.

- Hannibal à, mình van cậu - Ian nói, để mình đi với hai ông này đi.

- Thôi đi. Hannibal à, Hannibal đá lời. Hai ông đã hiểu rằng mình chính là Ian rồi.

Cậu càng nói, hai ông càng tin chắc hơn.

Bọn bắt cóc tức giận nhìn hai cậu bé.

- Chính thằng này, thằng mặc áo sơ mi có hoa ấy, Fred quyết định. Nó nói đúng. Thằng đầu tiên nói dai quá. Nó muốn lừa ta.

- Chúng tôi đã biết rõ Ian Carew, thế nào nó cũng sẽ tìm cách bảo vệ bạn bè, Walt nói. Lục quần áo hai thằng.

Tay cầm súng, Fred bước tới.

- Xem quần áo tụi nó, Walt ra lệnh. Đôi khi tiệm giặt ủi có ghi tên.

Fred tóm lấy cổ áo Hannibal, lật ra xem.

- Thấy rồi, Walt à: Jones 1127!

Hannibal nhún vai:

- Quần áo tôi bị rách khi các ông đuổi theo tôi. Tôi lượm được bộ này trong thùng rác. Các ông cứ xem thử áo bạn tôi.

Fred tóm lấy cổ áo Ian, giật mạnh, rồi chửi thề.

- Jones 1127, hần đọc. Cách của mày không được gì, Walt à.

- Thật vậy, quần áo tôi bị rách và tôi lượm được áo sơ mi và quần trong đồng đồ linh tinh. Trong túi quần áo tôi không có gì hết, chứng tỏ tôi là Ian thật.

- Vậy thì có hai Ian, Hannibal ơi - Hannibal kết luận. Túi quần áo tôi cũng hoàn toàn không có gì hết, bởi vì quần áo này không phải của tôi.

Bob và Peter há miệng kinh ngạc. Đúng rồi, Hannibal giữ nguyên quần áo để ngủ và đã trút hết đồ trong túi ra trước khi lên giường.

- Các ông à, Hannibal nói tiếp, Hannibal có một vật trong túi áo, chứng tỏ bạn ấy đúng là Hannibal Jones.

Fred thò tay vào túi áo Ian và lấy ra cái hộp đen nhỏ.

- Walt ơi, hần nói, đó là cái micro mà ta đã đặt trong xương thằng Jones. Vậy ta đã tìm được thằng Jones thật, và từ đó tìm ra thằng Ian thật.

- Đồ ngu! Walt hét lên. Cậu không nhớ là Ian đã tìm thấy micro, rồi sau đó đưa cho mấy thằng kia xem sao? Làm sao biết được thằng nào giữ? Mà đừng có nghe tụi nó nói nữa! Lục soát quần áo bọn

chúng đi!

Fred đỏ mặt xấu hổ quay sang hai cậu bé và tức giận lao vào Hannibal, đến nỗi thám tử trưởng phải bám vào hắn để không ngã. Fred vùng ra thật mạnh.

- Đừng đụng vào tao! Đứng yên!

Hannibal bị lục soát thật kỹ, rồi đến lượt Ian.

- Tụi nó không có gì trong túi, Walt ơi.

Hannibal nở một nụ cười tươi. Ian cũng thế.

- Có cách khác. Walt nói. Cha của Ian Carew có một người tài xế. Bác tài ấy là quân nhân. Tên và cấp bậc ông ấy là gì? Một đứa hãy chứng minh mình là Ian Carew đi, đứa kia sẽ được yên thân.

Bob và Peter lặng người. Hannibal không biết câu trả lời. Còn Ian có thể chứng minh được tên tuổi mình.

- Thôi được rồi, Ian nói. Chính tôi là Hannibal Jones.

Bob và Peter thầm mừng trong bụng, nhưng nét mặt vẫn thản nhiên. Ian đã hiểu trò chơi và chịu làm theo.

- Tôi không biết câu trả lời, Hannibal nói. Tôi đành phải thú nhận tôi là Hannibal Jones thật.

Bọn bắt cóc muốn nghẹt thở vì tức giận. Walt quay sang Bob và Peter.

- Hai đứa kia, Walt gọi, có thể tụi bây đủ khôn để tránh cho bạn mình bị rắc rối. Nói cho chúng tôi biết Hannibal là ai.

- Đây! Peter vừa trả lời vừa chỉ Ian.

- Đây! Bob vừa trả lời vừa chỉ Hannibal.

- Tùy tụi bây thôi, Walt nói và nghiêng đầu. Nếu vậy chỉ còn một cách thôi.

Hắn bước lại gần hai cậu bé giống nhau như sinh đôi.

Adam Ndula đến trang trại Sur Tử Đỏ rước Gordon MacKenzie và đang lái chiếc Cadillac về Thiên Đường Đồ Cổ. Hai người đàn ông bước qua cổng chính. Không ai ra đón. Giờ sáng sớm này, kho bãi vắng tanh.

- Ian ơi! MacKenzie gọi. Hannibal ơi!

- Bob có nói là sẽ ở cùng Ian trong bộ tham mưu bí mật. Ndula nói. Nhưng không biết bộ tham mưu ấy nằm ở chỗ nào?

Đến lượt Ndula gọi:

- Hannibal Jones!

- Quỷ thần ơi, sao ồn ào thế?

Thím Mathilda vừa mới bước ra từ văn phòng.

- Bộ các ông không biết bây giờ là mấy giờ sao mà la lối um sùm thế này?

- Xin lỗi thưa chị, MacKenzie nói. Chúng tôi tìm các cậu bé. Chị có thấy Hannibal đâu không?

- À! Lại là các ông! Tôi nhận ra các ông. Người lớn mà cư xử như trẻ con. Các ông phải biết xấu hổ chứ.

- Thưa chị, chị làm ơn cho chúng tôi biết cháu Hannibal đang ở đâu ạ? Ndula hỏi.

- Làm sao tôi biết được! Thím Mathilda đáp. Mặt trời chưa mọc là nó đã đi với mấy bạn nó rồi. Chỉ có trời mới biết hiện ba đứa đang ở đâu...

- Các cháu hện chúng tôi ở đây mà. Ndula nói.

- Vậy có lẽ chúng nó đang ở đâu đó trong kho bãi đồ linh tinh này. Các anh thử nhìn trong xưởng xem. Rẽ phía bên trái cái đồng đồ cũ này, rồi...

- Cảm ơn chị, chúng tôi biết đường. MacKenzie cắt ngang.

Hai người đàn ông chạy đến xưởng, không thấy ai hết.

- Các cậu ấy không có ở đây? MacKenzie la lên.

- Có tiếng gì kia? Ndula lắng tai nghe.

Những tiếng động điếc tai, kim loại đập vào kim loại, kèm với tiếng kêu ư ư ngóng, như vang lên từ dưới sàn nhà.

- Hướng này! Ndula la lên. Trong cái ống!

Hai người chạy ra chỗ miệng ống. Bob và Peter, chân bị trói, miệng bị nhét giẻ, đang nằm trong đó. MacKenzie và Ndula nhanh chóng kéo hai thám tử ra và cởi dây trói.

- Bọn bắt cóc! Peter khóc lóc.

- Bọn chúng bắt hai bạn đi rồi, Bob tuyệt vọng kêu rên.

- Hai bạn à? MacKenzie lập lại. Ian và Hannibal à? Bị bắt đi à? Lúc nào?

- Cách đây chưa đầy năm phút. Peter trả lời. Bọn chúng không biết ai là ai, và do cả Ian lẫn Hannibal đều không chịu nói ra, nên bọn chúng bắt cả hai đi luôn.

- Đi đâu? Ndula hỏi.

- Tụi cháu không biết.

- Bọn chúng đi xe gì? Các cậu có ghi được số xe không?

- Tụi cháu không hề thấy xe của chúng.

- Chắc chúng chưa đi được xa. MacKenzie nói. Có thể cánh sát...

- Peter! Ndula la lên. Cậu bị làm sao vậy! Trên ngực cậu có cái đèn đỏ chớp tắt.

- Peter ơi, máy tín hiệu khẩn cấp của cậu! Bob nói. Babal đang gọi về đây. Nhanh lên, cậu chuyển sang chế độ thu đi, xem mặt đồng hồ chỉ hướng như thế nào?

Peter lấy máy ra khỏi túi. Đèn đỏ chớp tắt đều đặn. Tiếng bíp bíp to vang lên và kim đồng hồ chỉ về hướng trung tâm thành phố.

- Tiếng bíp bíp còn mạnh, nên chắc chắn máy phát còn gần đây thôi. Peter nói.

- Và nó đang đi về hướng trung tâm thành phố, Bob nói thêm. Nhanh lên chú Mac ơi, ta hãy đuổi theo, vẫn còn cơ may bắt kịp chúng.

Tất cả chạy nhanh đến chiếc Cadillac đen to. Peter nhìn máy. Tiếng bíp bíp vẫn còn nghe rõ...

- Ngã này! Peter la lên. Đi trung tâm thành phố.

Ndula chạy nhanh. MacKenzie không rời mắt khỏi máy.

- Máy này là máy gì vậy? Ông hỏi. Nó hoạt động như thế nào?

Tiếng bíp bíp nghe lớn dần.

- Đó là máy chỉ hướng và máy tín hiệu báo động - Bob giải thích. Nó vừa là máy phát vừa là máy thu. Lúc này, máy đang nhận tín hiệu của Hannibal phát về. Chính vì vậy mà nó kêu bíp bíp. Tiếng kêu mạnh hơn và nhiều hơn khi ta càng đến gần máy phát, kim trên mặt đồng hồ này chỉ hướng xuất phát của tín hiệu. Máy này còn có thể dùng làm tín hiệu báo động. Nó khởi động theo giọng nói. Tín hiệu của Peter cứ sáng liên tục, bởi vì Hannibal đang nói...

- Im! Peter hét lên. Nếu cậu nói mật khẩu ra, tín hiệu của Hannibal cũng sẽ kêu và sáng lên giống như cái của cậu.

- Đúng, Bob xấu hổ thừa nhận. Hannibal đang nói C - Ú - U trong máy, nên máy của Peter mới chớp và kêu.

- Đi sang phải, chú Adam ơi! Peter nói. Tiếng bíp bíp mạnh hơn. Có lẽ bọn bắt cóc đã dừng xe rồi.

- Mỗi máy vừa là máy thu vừa là máy phát hả Bob? MacKenzie chau mày nói. Và Hannibal đang lén dùng máy mình mà không để cho bọn bắt cóc thấy! Chuyện gì sẽ xảy ra, nếu ta lỡ phát động máy của Hannibal?

- Chắc Hannibal để tắt âm thanh rồi. Bob trả lời, nên bọn chúng sẽ không nghe thấy gì. Và có lẽ Hannibal cũng giấu kỹ máy trong người; bọn chúng sẽ không thấy tín hiệu sáng.

- Hy vọng thế, MacKenzie nói, vì như vậy rất nguy hiểm cho Hannibal. Nếu bọn chúng bắt quả tang Hannibal, thì sẽ biết ngay ai là Hannibal thật trong hai đứa.

Bob tái mặt.

- Nhanh lên chú Adam!

Chiếc Lincoln xanh dương của bọn bắt cóc - lại là xe thuê - dừng lại ngay trạm đỗ xăng. Hannibal ngồi trên xe sau, có Walt canh chừng. Fred ra đỗ xăng. Không ai đến gần xe.

- Sẽ hay hơn cho hai đứa, nếu chịu nói ra ai là Ian Carew, Walt nói.

- Tôi đang nghĩ là sắp được cứu giúp. Hannibal nói. Chắc chắn y như tôi đã kêu “Cứu!” thật to.

- Phải, Ian nói, chắc chắn chúng tôi sắp được cứu.

- Có thể, nhưng họ sẽ đến quá trễ, Walt càu nhàu. Nếu thằng Jones chịu ra khỏi xe ngay bây giờ, thì chúng tôi sẽ để cho nó đi. Nó chỉ cần nói một tiếng. Nhưng nếu để sau này mà chúng tôi nhận ra nó, thì chúng tôi sẽ buộc phải thủ tiêu nó thôi.

- Tôi không tin ông, Ian nói.
- Tôi cũng không tin ông. Hannibal nói. Tôi tin là sẽ có người đến cứu.

- Jones, mày đừng có dạ dột nữa. Walt vừa nói vừa lần lượt nhìn hai cậu bé giống hệt nhau. Chuyện này không có liên quan gì đến mày. Nếu mày lo cho Ian, thì tội tao không hại gì nó đâu. Chúng tao quá cần đến nó, cần khi còn sống ấy. Có chuyện rất hệ trọng. Thành ra nếu mà chúng tao buộc phải mang theo cả hai đứa, thì tội bây biết trước chuyện gì sẽ xảy ra với thằng Jones rồi nhé. Walt đe dọa.

Hai cậu bé tái mặt, nhưng không trả lời gì. Fred ngồi vào tay lái.

- Được rồi, hấn nói, mình đã cho tội nó cơ hội cuối cùng. Bây giờ ta sẽ phải giải quyết vấn đề theo cách của ta thôi. Mấy thằng cứ tưởng mình khôn lắm.

Ndula cố gắng lái thật nhanh. Peter không rời mắt khỏi mặt đồng hồ trên máy bíp bíp. Bob và Peter ngồi đằng sau, cúi ra phía trước để theo dõi cho rõ hơn. Tiếng bíp bíp chậm và yếu dần.

- Sang phải! Peter đột ngột la lên khi thấy kim đồng hồ chỉ sang hướng bãi biển.

Ndula rẽ vào con đường đầu tiên. Đó là con đường lớn dẫn ra cảng. Buổi sáng xe chạy đầy đường, tiếng bíp bíp chậm dần, rồi khẽ dần.

- Bọn chúng lại đi hướng nam nữa! Peter la lên.

- Vậy là bọn chúng đang trên xa lộ. Bob nói. Kim chỉ hướng đông nam. Đó là hướng đi Los Angeles.

- Bob à, dường như cậu nói đúng.

- Xa lộ cách xa bao nhiêu? MacKenzie hỏi.

- Ít nhất cũng một dặm. Bob trả lời.

Ndula lắc đầu.

- Không thể nào tăng tốc khi xe nhiều như thế này.

- Khi ra đến xa lộ, bọn chúng sẽ chạy gấp bốn lần ta, MacKenzie tuyệt vọng nói. Tầm hoạt động của máy này là bao nhiêu vậy?

- Dưới ba dặm. Bob trả lời.

- Biết làm sao đây? Chiếc Cadillac tiến với vận tốc như rùa, kim không còn chỉ hướng cụ thể nào

cả, tiếng bíp bíp mất dần... Chẳng bao lâu, không còn nghe thấy gì cả và đèn chớp đỏ tắt hẳn.

- Lạc mất bọn chúng rồi. MacKenzie nhận xét. Sẽ không bao giờ bắt kịp chúng nổi trên xa lộ. Ta cũng không biết xe bọn chúng ra sao nữa. Đành phải đến cảnh sát thôi.

Trên ghế sau của chiếc Lincoln, Ian và Hannibal ngồi sát vào nhau. Walt ngồi ở đầu bên kia, tay cầm súng và mắt nhắm.

- Hannibal ơi, cậu hãy nói cho bọn chúng biết cậu là ai đi, Ian thì thào vào tai thám tử trưởng. Bọn chúng sẽ thả cậu.

- Không có đâu, Hannibal thì thào trả lời, bọn chúng sẽ không đòi nào để cho mình đi. Nếu bọn chúng chưa biết mình là ai, thì mình vẫn an toàn. Bọn chúng sẽ không hại Ian Carew, ít nhất là trong thời gian trước mắt. Nhưng bọn chúng không cần gì đến Hannibal Jones, mà mình lại biết quá nhiều về chúng.

Walt mở một con mắt.

- Im lặng đi. Tao đã cho tụi bây cơ hội để nói chuyện rồi. Tao sắp có cơ hội để bỏ bớt một thằng trong hai đứa tụi bây.

Hắn cười khẩy nham hiểm, nhắm mắt lại, và chiếc xe Lincoln tiếp tục hành trình về một nơi bí ẩn.

17. PETER TỔ CÁO

Peter, Bob, hai người Nanda, chú Titus và thím Mathilda đang ngồi trên băng gỗ dài ở đồn cảnh sát. Mọi người đang chờ. Khi hai thám tử và hai người Nanda kể xong câu chuyện, thím Mathilda đã hỏi bằng một giọng bình tĩnh lạ lùng:

- Thế còn cậu bé kia, Ian Carew, cậu ấy rất quan trọng đối với nước anh à? Quan trọng đối với đất nước, nền độc lập và tương lai đất nước à?

- Rất quan trọng, thưa chị. Ndula trả lời. Ba của cậu ấy là toàn hy vọng của chúng tôi. Với ông ấy, ta sẽ có thể tránh nội chiến, nền dân chủ sẽ chiến thắng và ta sẽ bảo đảm được cho đất nước một tương lai hòa bình. Bọn bắt cóc Ian mong sẽ áp đặt cách nhìn sự việc của bọn chúng với Sir Roger. Nên nhất định phải cứu Ian.

- Hannibal và bạn bè vừa mới tìm lại được Ian, thì bọn bắt cóc lại bắt Hannibal lần thứ nhì à?

- Đúng vậy, thưa chị, và tôi rất lấy làm tiếc về sự việc này.

- Còn tôi thì không tiếc gì hết - thím Mathilda đáp. Các cháu làm nghĩa vụ của mình và tôi hy vọng là Ian và Hannibal sẽ sớm được giải thoát.

Cảnh sát trưởng Reynolds bước vào phòng, trông ông có vẻ lo lắng.

- Tôi đã báo động cảnh sát Los Angeles - ông nói, nhưng không biết họ có làm được gì không. Tôi không biết nhận dạng chiếc xe, không biết số xe. Tất nhiên là cảnh sát giao thông sẽ nhận được nhận dạng bọn bắt cóc và...

- À, lại làm y như lần trước! Thím Mathilda kêu. Kỳ rồi đâu có được kết quả gì, bọn bắt cóc quay lại đây mà cảnh sát không hề hay biết gì.

- Chúng tôi không ngờ là sẽ như thế này, thưa chị. Bọn bắt cóc thường không có thói quen trở lại hiện trường phạm tội.

- Có thể, nhưng Hannibal đã nói cho anh biết rằng đây không phải là bọn bắt cóc bình thường. Đáng lẽ anh phải nghe cháu.

- Về điểm này, thì chị nói đúng. Reynolds thừa nhận. Dù thế nào đi nữa, cảnh sát Los Angeles đang tích cực tìm kiếm bọn bắt cóc và hai cháu bị bắt cóc. Dĩ nhiên là dù có tìm thấy, cũng không thể hành động ngay.

- Tại sao thế? Chú Titus hỏi.

- Bởi vì Ian và Hannibal là con tin của bọn bắt lương có vũ trang. Theo hai ông MacKenzie và Ndula, hai tên này tự cho mình là lính đang làm nhiệm vụ, và bọn chúng sẵn sàng hy sinh để đạt được mục đích - cảnh sát trưởng Reynolds giải thích. Hy vọng duy nhất là tấn công chúng bất ngờ.

- Nhưng hai cháu sẽ bị nguy hiểm! Chú Titus phản đối.

- Tôi không nghĩ thế, MacKenzie nói. Ít nhất là cũng trước mắt. Bọn bắt cóc buộc phải giữ cho Ian được bình an vô sự nếu không, sẽ không sử dụng được cậu bé trong cuộc thương lượng với Sir Roger, và chúng không có lý do gì để hại Hannibal. Đây là một vụ bắt cóc vì mục đích chính trị, chứ không phải để đòi tiền chuộc: bọn chúng không có lý do gì để gây sự với chính phủ Mỹ. Tất nhiên là nếu chúng về được tới Nanda thì sẽ khác.

- Bọn chúng sẽ không bao giờ về được đến đó. Reynolds trả lời. Nhưng tôi không hiểu tại sao chúng lại đi về hướng nam, về hướng Los Angeles, trong khi lần trước, chúng chạy về hướng bắc.

- Chắc chắn chúng đã chuẩn bị một lộ trình rút lui. Ndula nói.

- Phải, nhưng chỉ cho Ian và cho chúng! Bob kêu. Bây giờ chúng có thêm một người, và chúng không biết ai là Ian. Chúng không dự kiến rắc rối này, và có thể chúng sẽ buộc phải thay đổi kế hoạch.

Bob quay sang Ndula và MacKenzie.

- Ở Los Angeles, chúng có cách nào để nhận dạng Ian không ạ?
- Theo tôi biết, thì không. MacKenzie trả lời.
- Ở Nanda, thì chắc chắn là có. Ndula nói. Nhưng ở Los Angeles thì có lẽ không.

Peter đưa ra giả thiết:

- Ở thương vụ Nanda, có thể có người biết Ian. Ý cháu muốn nói là người thân, với tính cách là bạn của gia đình.

MacKenzie và Ndula ngạc nhiên nhìn nhau: hai người chưa bao giờ nghĩ đến điều này.

- Có John Kearney. Ndula nói khẽ.
- Là người bạn rất xưa của Sir Roger - MacKenzie nói. Ông ấy thì sẽ biết ngay. Nhưng...
- Ông Kearney là ai vậy? Reynolds cắt ngang hỏi.
- Tham tán thương vụ nước chúng tôi tại Los Angeles, - MacKenzie giải thích. Ông ấy không bao giờ đi tiếp tay bọn này đâu.

- Có thể là không, cảnh sát trưởng thừa nhận, nhưng Bob nói đúng. Bọn bắt cóc có một vấn đề không dự kiến trước cần giải quyết, và phải làm thật nhanh. Nếu biết rằng ông Kearney có thể nhận dạng được Ian, bọn chúng có thể hành động bất ngờ và nhờ vậy biết được điều chúng cần. Phải báo tin ngay cho ông ấy.

- Tôi sẽ gọi cho ông ấy, MacKenzie nói. Bọn bắt cóc đã có cách để có thông tin về những gì đang xảy ra ở thương vụ. Ta có thể giăng bẫy, nếu bọn chúng không ngờ rằng cảnh sát biết về ông Kearney.

- Anh cứ dùng điện thoại phòng tôi kìa, cảnh sát trưởng đề nghị.

Mọi người nóng lòng chờ MacKenzie đi điện thoại. Thím Mathilda căng thẳng đi đi lại lại.

- Nếu bọn bắt cóc không tìm ra được ai trong hai cháu là Ian, thì anh nghĩ bọn chúng sẽ làm gì? Thím hỏi Ndula.

- Tôi e rằng bọn chúng sẽ mang cả hai đi Châu Phi. Ndula trả lời.
- Đi Châu Phi! Thím Mathilda thốt lên. Ôi! Bọn lưu manh!

MacKenzie quay trở ra.

- Kearney không có ở thương vụ. Ông di Hollywood dự buổi triển lãm nghệ thuật thủ công. Thư ký không biết triển lãm diễn ra ở đâu. Tôi không nói lý do tôi gọi điện thoại. Tôi nghĩ ta phải đi Los Angeles ngay.

- Đồng ý! Ndula kêu. Nếu bọn bắt cóc định gặp Kearney, mà chưa gặp được, thì bọn chúng sẽ đến thương vụ, và ta có thể phục kích bọn chúng.

- Tôi sẽ liên lạc bằng radio với cảnh sát Los Angeles. Cảnh sát trưởng nói. Sẽ có cảnh sát ở gần thương vụ, phòng ông Kearney về trước khi ta kịp gặp ông ấy. Cảnh sát sẽ báo trước cho ông. Và tất cả sẽ sẵn sàng để chờ bọn bắt cóc.

Hannibal và Ian đang ngồi trong một căn phòng nhỏ, hoàn toàn tối thui. Hai bạn không gặp ai, từ lúc bị bọn bắt cóc bắt ra khỏi xe Lincoln và lôi đến ngôi nhà nhỏ trên đồi, ngay giữa cây cỏ um tùm. Mắt hai bạn dần dần quen với bóng tối, nhưng vẫn không thấy gì, bởi vì không có gì để mà thấy.

- Hannibal ơi, bọn mình đang ở đâu đây? Ian hỏi.

- Một nơi nào đó trên vùng đồi Hollywood, mình đoán vậy. Hannibal trả lời. Chắc phòng này là kho chứa hay hầm rượu gì đó.

Thám tử trưởng có nhìn sơ qua được địa điểm, khi bị bọn bắt cóc nhốt, Ian và Hannibal bị trói chặt, nên không có hy vọng gì tìm được lối thoát. Ngoài ra, Hannibal nghĩ rằng không có lối thoát nào dùng được.

- Cậu nghĩ bọn chúng sẽ làm gì ta?

- Có lẽ bọn chúng có cách để đưa cậu ra khỏi Hoa Kỳ và mang cậu về Nanda. Nhưng mình không biết ta đang chờ cái gì ở đây. Trừ phi...

- Trừ phi gì, hả Hannibal?

- Trừ phi ta đang chờ một ai đó có thể nhận biết cậu một cách chắc chắn. Thám tử trưởng nói khề.

- Mình cũng đang nghĩ như thế. Ian đáp. Sau đó, bọn chúng sẽ không cần đến cậu nữa. Không biết bọn chúng sẽ làm gì cậu.

- Mình cũng rất muốn biết, Hannibal rầu rĩ nói.

Đang là mười hai giờ trưa, mặt trời chiếu gắt. Reynolds đậu xe trước một tòa nhà hành chính trên đại lộ Wiltshire, Ndula đậu chiếc Cadillac đen dài bên cạnh. Một viên cảnh sát thuộc tòa thị chính Los

Angeles chạy ra.

- Thừa sếp, ông Kearney vẫn chưa về. Chúng tôi không thấy ai khả nghi vào thương vụ cả. Chúng tôi có bố trí canh sát lại chỗ.
- Chú canh sát trưởng ơi, bọn bắt cóc còn xa. Peter nói thêm và nhìn mặt đồng hồ trên máy. Cháu không thấy tín hiệu nào hết.
- Có thể bây giờ thư ký đã biết ông Kearney đang ở đâu? Ndula nói.
- Để xem, MacKenzie nói, nhưng anh Reynolds nên ở lại bên ngoài, để không ai thấy rằng canh sát đã biết tin.

Hai thám tử trẻ và hai người Nanda bước vào tòa nhà, vào thang máy lên lầu hai, nơi đặt trụ sở thương vụ Nanda. Cô thư ký tiếp tân nhận ra MacKenzie và Ndula, nhưng lắc đầu: cô vẫn không biết ông Kearney ở đâu.

- Ông Kearney và cô Lessing, trợ lý ông ấy phải dự buổi triển lãm ấy cả ngày. Cô thư ký giải thích. Ít nhất ông Kearney cũng phải có mặt cả ngày. Cô Lessing có nói là có thể cô sẽ về sớm hơn một chút. Cô ấy sẽ nói cho các anh biết ông Kearney hiện đang ở đâu. Mà tôi cũng đang rất mong cô Lessing về. Người ta cứ gọi hỏi ông Kearney và cô ấy suốt, tôi không biết phải trả lời sao.

Cô thư ký tiếp tân định than thở tiếp nữa, nhưng cũng may là điện thoại reng. Khách lợi dụng để bước đi chỗ khác.

- Chắc chắn là có rò rỉ thông tin trong thương vụ của các chú, và thủ phạm chính là cô thư ký này. Nếu có thời gian ngồi chơi với cô ấy, có lẽ cô ấy sẽ kể chuyện cả đời mình cho mà nghe!

- Có thể, MacKenzie mỉm cười. Cô này nói hơi nhiều. Nhưng lại không nói được điều quan trọng nhất cho ta: ông Kearney đang ở đâu.

- Thì cô cũng sẽ không nói cho bọn bắt cóc được, Ndula nhận xét.

- Bây giờ ta làm gì đây! Bob hỏi khi tất cả đã đứng trong thang máy.

- Chờ, MacKenzie trả lời. Chờ bọn bắt cóc, chờ cô Lessing hoặc chờ ông Kearney.

Hai thám tử trẻ, hai người Nanda và vài viên canh sát phơi nắng suốt mấy giờ liền ngoài bãi đậu xe. Thỉnh thoảng mọi người liếc thứ vào cái máy của Peter, máy không còn phát tín hiệu âm thanh hay ánh sáng nào hết.

- Chán quá! Peter rên và cảm thấy càng lúc càng lo lắng hơn. Sợ có chuyện gì đó khủng khiếp xảy ra với Ian và Hannibal. Rất có thể bọn bắt cóc tìm ra một người khác để nhận biết Ian...

- Có thể, - Ndula buồn rầu nói. Nhưng mối liên quan duy nhất mà ta còn lại với bọn bắt cóc là

thương vụ. Vậy không nên đi khỏi chỗ này.

Cuối cùng, vào giữa buổi chiều, viên cảnh sát theo dõi thương vụ lại chỗ gọi radio cho ông Reynolds.

- Một phụ nữ tóc màu sậm mới bước vào hết sức tự nhiên như vào nhà mình. Có phải là một trong những kẻ tình nghi của anh không?

- Có thể là cô Lessing. MacKenzie nói. Trở về đó!

Cô tiếp tân mỉm cười khi thấy Bob, Peter và hai người Nanda xuất hiện trở lại.

- Xin chào nữa, cô nói. Tôi vẫn không biết ông Kearney ở đâu, nhưng cô Lessing vừa mới về. Các anh có muốn gặp cô ấy không? Cô ấy đang trong văn phòng của ông Kearney.
Peter đột ngột dừng lại trước cửa văn phòng ông Kearney, lắng tai nghe.

- Có chuyện gì vậy Peter? Bob hỏi.

Dường như mình nghe tiếng nói chuyện trong phòng. Có thể có ai đó trong phòng của cô Lessing.

Ndula lắng tai nghe.

- Tôi không nghe thấy gì cả, Peter à.

- Cháu cũng không nghe nữa, Peter nói. Có lẽ cháu lầm.

Mọi người gõ cửa rồi bước vào. Cô Lessing đang đứng phía sau bàn làm việc của ông Kearney. Cô cao lớn, tóc màu sậm và mặc áo len xanh dương và quần xám, giống như hôm đến gặp Ndula và MacKenzie ở khách sạn tại Rocky. Mắt cô sáng lên khi nhận ra khách vào.

- Các anh có tìm thấy Ian chưa?

- Tìm thấy, rồi lại lạc mất. MacKenzie rầu rĩ trả lời.

- Lạc mất à! Cô Lessing hỏi lại.

Cô lấy bông tai trên bàn, đeo vào tai.

- Suốt cả ngày chị đi cùng với ông Kearney à? Ndula hỏi.

Cô gật đầu.

- Có ai nói về Ian với ông ấy không?

- Không. Không ai hết, tại sao vậy?

- Bọn bắt cóc bắt được Ian, - MacKenzie trả lời, và chúng tôi nghĩ bọn chúng đang ở Los Angeles để gặp ông Keamey, để ông ấy...

- Tất nhiên! Cô Lessing la lên. Để ông ấy nhận dạng Ian. Ông ấy sẽ làm ngay, ông ấy không làm được đâu. Phải báo tin ngay cho ông ấy.

- Biết tìm ông ấy ở đâu? MacKenzie hỏi.

Cô Lessing liếc nhìn đồng hồ.

- Giờ này, ông ấy đang ở gian Nhập Khẩu, hoặc gian Nghệ Thuật Châu Phi. Ông chỉ còn hai cuộc gặp đó trước năm giờ chiều.

- Vậy là còn một tiếng rưỡi để tìm ông ấy, - Ndula nói. Nếu chia nhau ra, thì ta sẽ làm được đây.

- Làm nhanh đi! Bob nói.

Cô viết địa chỉ của hai địa điểm, rồi đám khách lại lao ra thang máy một lần nữa. Cửa thang máy vừa mới khép lại, thì Peter quay lại nói:

- Chú Mac, chú Adam, Bob! Cô này nói láo!

18. THÊM MỘT KẺ THÙ NỮA

- Ý cậu nói sao hả Peter? Bob hỏi.

- Không có đâu, Peter à, - Mackenzie nói. Tôi làm việc với Anna Lessing mấy năm rồi.

- Không, cháu không làm đâu. Peter vẫn khẳng định. Cô ấy nói rằng ông Kearney sẽ nhận ra Ian ngay và sẽ không bị lừa.

- Đúng. Chính chúng tôi đã nói thế mà. MacKenzie nói.

- Phải - Peter nói, nhưng ta có bao giờ nói cho cô Lessing biết rằng Ian cần được nhận dạng đâu. Ta chưa hề nói cho cô biết rằng bọn bắt cóc đang có hai Ian lận. Làm sao cô ấy hay rằng bọn bắt cóc không biết rằng Ian nào là Ian thật.

Peter nói thêm và nhìn Bob.

Không ai trả lời Peter được. Thang máy dừng lại ở tầng trệt. Mọi người bước ra. Cuối cùng Ndula

nói:

- Peter nói đúng. Ta chỉ có nói rằng có lẽ Ian và bọn bắt cóc đang ở Los Angeles. Và khi ta gọi điện thoại đến thương vụ, cả anh Gordon lẫn anh cảnh sát trưởng Reynolds đều không nói đến hai cậu bé.

MacKenzie gật đầu.

- Đúng. Ngoại trừ ở Rocky, không ai biết rằng có hai cậu bé. Và ngoại trừ cảnh sát Los Angeles: mà cảnh sát Los Angeles không có tiếp xúc với thương vụ.

- Và bọn bắt cóc nữa. Peter can thiệp. Như vậy, ta có thể nghĩ rằng cô Lessing có gặp bọn bắt cóc tại Los Angeles ngày hôm nay.

- Cô ấy bận cả ngày với ông Kearney mà - Ndula bắt bẻ.

- Đó là cô ấy nói. Peter đáp.

- Kearney sẽ xác nhận - MacKenzie nói. Tôi không nghĩ cô ấy dám nói láo về lịch làm việc của mình đâu.

- Khoan đã! Bob la lên. Peter có nghe tiếng cô Lessing nói chuyện với ai đó trước khi ta bước vào văn phòng ông Kearney. Ta đã nghĩ rằng mình nghe lầm, bởi vì khi vào phòng chỉ có một mình cô Lessing. Nhưng ta thấy cô Lessing đeo bông tai trở lại. Cháu nhớ Hannibal có nói rằng phụ nữ thường hay tháo bông tai ra để nói chuyện điện thoại. Các chú có nhớ cô thư ký nói gì không? Rằng có rất nhiều người gọi đến hỏi cô Lessing ấy! Cháu dám cá bọn bắt cóc tìm cách liên lạc với cô ấy từ sáng đến giờ.

- Chú Mac ơi, Peter nói, chú đã làm việc nhiều năm với cô ấy. Cô ấy có thường làm chung với Sir Roger không? Cô ấy có biết Ian đủ để nhận ra cậu ấy không?

- Tôi không chắc, MacKenzie nhú mày trả lời. Cô thuộc đám nhân viên ông ấy, nhưng không thân với gia đình giống như ông Kearney. Tuy nhiên, có thể cô ấy biết một chi tiết nào đó để nhận dạng Ian. Và tôi nghĩ đến một chuyện nữa: rất có thể cô ấy đã đọc được bức thông điệp đầu tiên của Ian!

Cả bốn đi về bãi đậu xe để trao đổi về suy luận mới với cảnh sát trưởng Reynolds.

- Chính cô ấy là người của bọn cực đoan trong nội bộ thương vụ! Ndula giận dữ nói. Ta sẽ vạch mặt cô ấy! Ta sẽ...

- Bình tĩnh nào, cảnh sát trưởng Reynolds nói. Nếu cô ấy làm việc cho bọn cực đoan thì cô ấy sẽ không nói gì cho ta đâu. Ngược lại, nếu đúng thật là cô ấy đã tìm cách đuổi khéo các anh, thì có lẽ là để đi tìm đồng bọn. Cô ấy sẽ dẫn đường ta đến đó.

- Một khi thấy ta đi tìm ông Kearney, hay giả vờ ra đi tìm ông ấy. Peter nói.

- Đúng. Reynolds đồng tình. Tôi sẽ nhờ cục cảnh sát Los Angeles ở lại đây chờ ông Kearney. Còn ta sẽ rời khỏi đây bằng xe tôi, để cô ấy tưởng là đã lừa được ta. Khi đi được một đoạn, ta sẽ trở lại lấy chiếc Cadillac để đi theo cô Lessing. Do đã thấy ta ra đi trong xe cảnh sát, cô ấy sẽ không nghi ngờ một chiếc Cadillac.

Mọi người làm đúng y theo chỉ thị của cảnh sát trưởng Reynolds. Mười lăm phút sau, Anna Lessing bước ra khỏi tòa nhà và lên chiếc xe Pontiac đỏ. Một chiếc Cadillac đen chạy theo ngay.

Tựa lưng vào tường, Ian và Hannibal vẫn chờ trong bóng tối. Hai bạn đã bị nhốt mấy tiếng rồi.

- Bob và Peter sẽ không tìm ra bọn mình nổi nữa đâu. Ian nói.

- Có mà, sẽ tìm ra! Hannibal đáp.

Đột nhiên, đèn sáng lên, làm chói mắt hai cậu. Rồi Ian và Hannibal nhận ra hai tên bắt cóc đang đứng trước mặt mình trong căn phòng nhỏ. Walt, tên vạm vỡ, bước đến Hannibal và xé áo sơ mi của cậu ra, rồi hấn quay sang Ian và cũng xé áo sơ mi của cậu.

- Sao? Hấn hỏi. Chấm dứt trò hề chưa?

Hannibal nhìn Ian và thấy bạn có vết sẹo trên bụng. Hannibal không có sẹo.

- Trạm dừng kế tiếp là Nanda. Fred nói.

Rồi hấn phá lên cười.

Chiếc Pontiac màu đỏ rẽ vào lối đi dẫn lên ngôi nhà nhỏ, nằm trên ngọn đồi dốc nhìn xuống Hollywood. Xe dừng lại. Anna Lessing bước nhanh lên nhà. Chiếc Cadillac đen dừng lại cách đó hai căn nhà. Peter không rời mắt khỏi mặt đồng hồ trên máy tín hiệu khẩn cấp.

- Không có gì hết. Peter tuyệt vọng nói. Hoặc bọn bắt cóc tìm thấy máy và tắt nó đi, hoặc Babal không có ở đây.

- Ta có nghĩ làm không? Ndula hỏi.

- Không, cháu tin chắc rằng cô này đồng lõa với bọn bắt cóc, Peter trả lời.

- Tôi cũng nghĩ vậy. MacKenzie nói. Ta hãy vào xem có chuyện gì trong ngôi nhà này.

Mọi người bỏ xe và lặng lẽ bước đến ngôi nhà, quanh nhà cây cối um lùm như khu rừng. MacKenzie bấm chuông.

Anna Lessing mở cửa, nét mặt lúng túng và thất vọng.

- Các anh làm gì ở chỗ này vậy? Cô hỏi.

Rồi cô cố gắng mỉm cười, mời khách vào phòng.

- Các anh đã gặp ông Kearney chưa? Cô hỏi. Bọn bắt cóc có liên lạc với ông ấy chưa?

- Chúng tôi chưa đi tìm ông Kearney - Ndula nói.

- Chúng tôi nghĩ rằng bọn bắt cóc không đi tìm ông ấy đâu, MacKenzie nói thêm.

- Chúng tôi báo trước rằng cô có quyền không nói gì hết - cảnh sát trưởng trình trọng thông báo, nhưng tất cả những gì cô nói sẽ có thể làm bằng chứng chống lại cô.

- Hannibal và Ian đâu? Peter hỏi.

- Cô có liên lạc với bọn bắt cóc, chúng tôi biết! Bob kêu. Bọn chúng đang trốn ở đâu? Bọn chúng làm gì Hannibal và Ian rồi?

Anna mở to mắt và dang hai tay ra.

- Mọi người nói gì vậy? Hannibal là ai? Tôi không biết ai lên Hannibal hết. Và làm sao tôi biết được Ian ở đâu. Mọi người chưa gặp Kearney à?

- Cô biết rõ Hannibal Jones là ai. MacKenzie trả lời. Và cô cũng biết Ian đang ở đâu, bởi vì cô đồng lõa với bọn bắt cóc.

- Tôi à? Tôi mà đồng lõa bọn chúng hả? Bộ anh nghĩ tôi sẽ làm hại Ian Carew à? Tôi là bạn gia đình Carew mà.

- Tôi nghĩ cô nói láo, cô Lessing à. Ndula nói khế. Anh cảnh sát trưởng ơi, cần phải soát nhà.

- Với điều kiện các anh có lệnh ký soát nhà, cô Lessing trả lời. Nhưng mà thôi, tôi không có gì phải sợ hết. Muốn soát thì cứ soát. Nhưng anh đã xúc phạm tôi đấy, anh MacKenzie à.

- Thế còn tôi, tôi có xúc phạm cô không, cô Lessing? Ndula hỏi.

Trong thoáng lát, nét mặt cô gái thể hiện sự khinh bỉ cực độ, nhưng rồi cô mỉm cười.

- Tất nhiên là có chứ, anh Ndula, anh cũng đã xúc phạm tôi.

- Soát nhà cho kỹ! Cảnh sát trưởng ra lệnh.

Mọi người tiến hành lục soát ngôi nhà nhỏ. Chỉ có MacKenzie ở lại một mình trong phòng khách

với cô Lessing.

- Anh sẽ phải trả giá cho tôi đây! Cô đe dọa. Tôi không biết gì về bọn bắt cóc và về hai cậu bé kia.

- Làm sao cô biết rằng có hai cậu bé?

- Anh vừa mới nói có một cậu bé tên Hannibal mà.

- Tôi chưa hề nói với cô rằng Hannibal là một cậu bé. MacKenzie bắt bẻ. Nếu cô thật sự không biết Hannibal, thì đáng lẽ cô nghĩ đó là một người lớn. Cô vừa mới bị lộ tẩy lần thứ nhì. Lúc ở thương vụ, cô đã biết có hai cậu bé, mà tôi chưa nói đến Hannibal. Cô đã nhận dạng Ian giúp bọn cực đoan rồi, phải không?

- Tôi không có gì nói với anh.

Bob và Ndula từ một bên, và Peter và Reynolds từ bên kia, trở vào phòng khách. Bob nhìn thẳng vào mặt cô Lessing.

- Cô sẽ phải trả lời một số câu hỏi - Bob thông báo với cô.

- Bộ trẻ con sẽ hỏi cung tôi à? Cô Lessing ngạc nhiên hỏi.

- Theo bạn Hannibal của ta - Bob nói tiếp, ta nên luôn chú ý đến những chuyện nhỏ. Thường thói quen sẽ làm lộ người ta. Cô là người Nanda, phải không! Chắc là rất thích nữ trang nước mình.

- Thằng nhóc này nói gì vậy? Cô Lessing tức giận nói. Anh MacKenzie, tôi cảnh cáo anh...

Bob đưa tay lên. Trong tay Bob là chiếc ngà voi bọc vàng gắn vào cái móc để xỏ tai.

- Đây là cái mới tìm thấy trong phòng cô. Đó là chiếc bông tai Nanda, đúng không? Chỉ thấy có một chiếc, một chiếc thôi, bởi vì cô đã đánh mất chiếc kia. Cháu biết rõ bởi vì tụi cháu đã tìm được chiếc kia ở khe vực, nơi trục thẳng đáp xuống để chở bọn bắt cóc đi.

Anna Lessing tái mặt khi nhìn chiếc bông tai.

- Hannibal nói rằng phụ nữ không bao giờ vứt một chiếc bông, cả khi bị mất chiếc kia và không còn nguyên đôi - Bob nói tiếp. Chiếc bông tai này chứng minh rằng cô hành động chống lại Sir Roger Carew. Bởi vì cô biết không, ngoại trừ cảnh sát và tụi cháu, chỉ ba người đến khe vực ấy: hai tên bắt cóc và người lái trục thẳng. Phi công, chính là cô.

19. CƯỜI NGƯỜI HÔM TRƯỚC HÔM SAU NGƯỜI CƯỜI

- Đúng rồi, Peter nói. Đôi mắt kính và mặc bộ áo liền quần, rất có thể là cô ấy.
- Chắc là cô ấy có bằng lái - cảnh sát trưởng nói.
- Và ta có chiếc bông tai ngà voi kia. Ndula kết luận.

Cô Lessing trừng mắt nhìn mọi người. Giận dữ và hận thù làm biến dạng nét mặt cô ấy. Đột nhiên, cô phá lên cười.

- Thôi được - cô nói. Phải, tôi đã lái chiếc trực thăng đó vì tôi làm việc với bạn bè tôi lâu rồi. Chúng tôi là những người yêu nước và chúng tôi muốn có một nước Nanda tự do và văn minh.

- Tự do đối với ai? Ndula hỏi khế.

- Đối với người da trắng biến Nanda thành một quốc gia và sống ở đó từ hai trăm năm nay.

- Tại sao không phải là đối với người da đen sinh sống ở đó từ hai ngàn năm nay? Ndula đáp. Các người đã biến nước chúng tôi thành một quốc gia nhờ sức lao động của người da đen chúng tôi. Ta hãy cùng nhau làm việc để cho Nanda trở thành một quốc gia tự do đối với tất cả mọi người.

- Anh chị sẽ giải quyết bất hòa về chính trị khi về Nanda - Cảnh sát trưởng Reynolds nói. Hiện ta đang ở Hoa Kỳ và hai cậu bé đang bị bắt cóc. Bọn bắt cóc có ghé qua đây đúng không? Bọn chúng đi đâu rồi? Ian và Hannibal đâu rồi?

- Walt và Fred có ghé qua đây - Anna Lessing cười và thú nhận, nhưng đi rồi. Các người đến quá trễ.

- Bọn chúng đi đâu rồi? MacKenzie hỏi.

- Tôi sẽ không nói. Chúng tôi đã có Ian trong tay và Sir Roger sẽ buộc phải nghe theo chúng tôi.

- Không bao giờ, cô à. Ông ấy sẽ không nghe theo các người - MacKenzie trả lời. Dù có đe dọa bằng cách nào đi nữa, ông ấy sẽ làm theo nghĩa vụ. Kế hoạch của các người sẽ gây nội chiến, và Sir Roger sẽ không bao giờ cho phép làm như thế.

- Bộ anh tưởng ông ấy sẽ mạo hiểm mạng sống con trai mình vì một lũ mọi rợ à?

- Tôi tin là như vậy. Ndula nói.

- Chắc chắn là không đâu. Ông ấy sẽ suy nghĩ và...

Cảnh sát trưởng Reynolds lại can thiệp nữa.

- Tôi không biết chuyện gì sẽ xảy ra ở Nanda, nhưng tôi biết cô sẽ không thể có mặt ở đó để nhìn

thấy hậu quả, nếu cô không thay đổi cách ăn nói. Tôi bắt cóc trẻ em là rất nghiêm trọng. Cô sẽ đỡ bị rắc rối hơn, nếu cô giúp chúng tôi tìm ra hai cậu bé kia.

- Tôi không bắt cóc trẻ con, thưa ông. Hành động mà chúng tôi vừa mới thực hiện là hành động chính trị, và các người sẽ thấy rằng Walt và Fred không còn gì phải lo sợ các người nữa. Còn Ian và thằng nhóc Jones, các người sẽ làm gì để giải thoát cho chúng nó?

Cô Lessing công khai kiêu ngạo hai người Nanda, Reynolds, Bob và Peter. Mọi người rầu rĩ nhìn nhau: phải, làm thế nào để tìm ra bọn bắt cóc, làm sao giải thoát cho hai cậu bé bị giam giữ, nếu cô Lessing không chịu nói? Chỉ có Bob là thản nhiên. Bob suy nghĩ nhìn Anna Lessing.

- Nếu bọn bắt cóc không có ở đây khi cô Lessing đến. Bob nói chậm chạp, thì có nghĩa là cô đã báo cho bọn bắt cóc cách nhân dạng Ian qua điện thoại.

- Đương nhiên, cô Lessing nói, Ian bị mổ ruột thừa cách đây mấy năm: vẫn còn vết sẹo. Đơn giản thôi.

- Nếu vậy, Bob nói với ba ông, tại sao cô Lessing lại đến đây? Cô đã cấp thông tin cần thiết cho bọn bắt cóc và chúng đã biết ai là Ian, và chỉ cần bỏ trốn theo kế hoạch. Vậy mà cô Lessing lại rời văn phòng về nhà, trong khi chưa hết giờ làm việc.

- Bob nói đúng, - cảnh sát trưởng nhận xét. Cô không hề cần về đây.

- Đây là nhà tôi - Anna Lessing nói. Tôi có quyền về nhà mình chứ?

- Phải, nhưng cô rất vội, Bob bắt bẻ. Cháu nghĩ bọn bắt cóc đã bỏ lại đây một cái gì đó mà cô phải canh chừng. Một cái gì đó... chẳng hạn như Hannibal!

- Hannibal à! Reynolds chung hững hỏi lại.

- Sao lại không? Ndula kêu. Nếu lên đường đi Nanda, thì bọn chúng không cần đến Hannibal nữa, bởi đã biết ai là Ian thật. Hai con tin thay vì một, thì rủi ro sẽ tăng lên.

- Chắc là Hannibal đâu đây thôi. Peter nói.

- Lục soát toàn ngôi nhà! Reynolds ra lệnh.

Làm này Ndula ở lại với cô Lessing, trong khi mọi người lục kỹ ngôi nhà và nhanh chóng nhận thấy Hannibal không có trong nhà.

- Ta hãy xem thử bên ngoài. MacKenzie đề nghị. Nhà xe, nhà chái.

Anna Lessing vẫn đứng đó, một nụ cười trên môi và quan sát cuộc tìm kiếm. Chỉ có một nhà chái và một nhà xe. Trong nhà chái, chỉ có vài dụng cụ làm vườn, còn nhà xe thì trống không. Peter chạy khắp khu vườn, nhưng không thấy dấu vết Hannibal đâu hết.

Trong nhà. Anna trêu chọc đôi thủ.

- Tôi đã nói là các người sẽ không tìm thấy ai mà. Anh hãy thừa nhận đi, anh MacKenzie à, anh thua rồi. Sir Roger và tất cả những kẻ hèn nhát ở Nanda cũng sẽ thua.

- Tìm kiếm nữa. Reynolds quyết định.

Ngôi nhà nhỏ càng lúc càng tối đi. Cây cối um tùm xung quanh chắn hết tia sáng mặt trời lặn. Nhóm người đang tìm kiếm đèn sáng để lục giường tủ.

- Chú Reynolds ơi! Peter la lên.

Đèn cứ tắt sáng từng hồi.

- Có chuyện gì vậy? Ndula hỏi. Sắp mất điện à?

Đèn vẫn chớp chớp.

- Cháu không nghĩ thế, - Bob nói. Trời đâu có bão, mà trời cũng không quá nóng: nên mạch không thể bị quá tải được.

Tắt sáng vẫn tiếp tục: ngắn, dài, ngắn, dài.

- Giống như có ai cố tình làm như thế, - MacKenzie nhận xét. Hay ai đó đang đùa với công tắc, hay với cầu chì, hay...

- Chắc chắn là Babal đó! Peter kêu. Babal đang tìm cách bắt tin cho ta. Chắc là Babal đang ở đâu đây.

- Nhưng ở chỗ nào? Reynolds nói. Ta đã nhìn khắp nơi rồi.

- Cô ấy biết! Bob la lên và chỉ cô Lessing.

Cô ta không cười nữa.

- Chú cảnh sát trưởng ơi - Peter nói, nhà xây trên đồi dốc. Phần phía sau nhà chạm sát đất, nhưng phần trước có cột chống. Có khoảng trống dưới nhà. Có thể là tầng hầm kín.

Peter chạy ra ngoài, và một hồi sau quay lại.

- Nhà tựa trên nền móng bê tông cấu tạo giống như cái hộp to không có cửa.

- Vậy chắc có cửa sập bên trong. Bob kết luận.

- Cuộn thảm trải nhà lại. Cảnh sát trưởng ra lệnh. Nhìn dưới giường và dưới tủ một lần nữa.

Chính Bob tìm ra cửa sập trong tủ lớn nhất phòng ngủ. Một cái thang đâm xuống vào bóng tối.

- Trên tường đáy tủ có cái bật đèn. Peter nhận xét.

Bob bật công tắc lên. Đèn sáng yếu cháy lên phía dưới. Hai thám tử trèo xuống cái thang gần thẳng đứng dẫn xuống một gian phòng nhỏ không cửa sổ. Ở đó, hai bạn tìm thấy những chai rượu, bàn ghế không dùng đến và....

- Babal! Bob la lên.

- Đúng là Babal của ta đây rồi! Peter hét lên.

Thám tử trưởng mập đang ngồi dưới đất, lưng tựa vào tường, bị nhét giẻ trong miệng và đang bện đá chân vào hộp cầu chì kiểu xưa. Cứ mỗi cú đá chân vào là đèn nhấp nháy.

- Biết là tín hiệu mà! Peter nói.

Bob nhanh tay tháo giẻ trong miệng và dây trói tay của sếp.

- Sao mà lâu thế! Hannibal làm bầm. Mình nghe mọi người chạy lung tung trên đó mấy tiếng rồi. Tưởng mọi người không bao giờ tìm ra mình chứ.

- Này Babal, Peter bắt đầu nói, bọn mình đang nghĩ bụng...

- Bộ cậu tưởng ở địa vị bọn mình cậu sẽ tìm khá hơn à?

Hannibal phá lên cười:

- Các cậu rất giỏi. Kể cho mình nghe đi.

Hai thám tử phó giải thích cách lý luận dẫn đến nhà Anna Lessing.

- Lý luận xuất sắc. Hannibal tán thành. Chính mình cũng không làm hơn nổi.

Phấn khởi vì được khen, Bob và Peter giúp Hannibal leo lên thang và dẫn cậu ra phòng khách. MacKenzie và Ndula vỗ mạnh vào lưng cậu.

- Rất vui được gặp lại cậu, Hannibal à. MacKenzie nói.

- Hai phó của cậu rất giỏi. Reynolds nói thêm.

- Cháu cũng thấy vậy, Hannibal đáp.

Rồi nhìn quanh, Hannibal hỏi thêm:

- Nhưng còn Ian? Bọn bắt cóc bỏ trốn rồi à?

- Rất tiếc là bọn chúng đi rồi! Ndula nói.

- Tìm được thằng ngốc này xong rồi cũng chẳng được gì hơn - cô Lessing cười khẩy. Nhưng các người đã mất quá nhiều thời gian, nên giờ này có lẽ Fred và Walt đã đi xa rồi. Chính chúng tôi đang giữ Ian Carew, và các người sẽ không bao giờ tìm lại được Ian.

Chỉ có Hannibal là làm ngơ trước lời nói mỉa này. Thám tử trưởng chỉ mỉm cười đáp:

- Chưa chắc đâu!

20. KẾ HOẠCH CHẠY TRỐN

Cảnh sát trưởng Reynolds gọi cho cảnh sát Los Angeles để họ tiến hành chính thức bắt giữ Anna Lessing. Sau đó khai thác thông tin của Hannibal, ông đưa bức thông điệp radio đến cảnh sát San Diego, rồi mọi người ra biên giới Mehicô bằng xe Cadillac của hai người Nanda, do Ndula lái.

- Tốt lắm, cậu à. Reynolds nói với Hannibal. Nhưng bây giờ ta làm cách nào để ngăn cản bọn chúng bỏ trốn cùng Ian đây?

- Cháu không chắc là ta sẽ làm được - Hannibal thừa nhận - nhưng cháu nghĩ ta có nhiều cơ may thành công. Sau khi nhận dạng được Ian nhờ vết sẹo, bọn chúng mang Ian lên trên nhà, và cháu có nghe bọn chúng nói chuyện với nhau qua điện thoại.

- Nói chuyện với ai? Peter hỏi.

- Chắc là với đồng bọn. Dù sao cũng là với một kẻ đang ở Tijuana, bên Mehicô. Bọn chúng nói rằng lần này bọn chúng có được Ian trong tay chắc ăn rồi và sẽ áp dụng kế hoạch đã dự kiến.

- Kế hoạch gì? Reynolds hỏi.

- Cháu không biết. Hannibal thú nhận. Bọn chúng không giải thích.

- Nếu vậy thì ta có cơ may gì? MacKenzie bắt đầu nói.

- Ta có ba yếu tố chính, - Hannibal nói tiếp. Bọn bắt cóc có hẹn ở Tijuana, phía bên Mêhicô, lúc mười giờ đúng, và bọn chúng sẽ vượt biên cũng chính tại Tijuana.

- Phải, nhưng ở chỗ nào? Reynolds hỏi thêm. Bọn chúng có thể vượt biên bất cứ lúc nào và sau đó chờ đến giờ hẹn.

- Bọn chúng nói là có việc gì đó phải làm ở San Diego, và sẽ ở đó cho đến giờ hẹn. Vậy bọn chúng qua biên giới vài phút trước khi đến mười giờ tối.

- Ta sẽ chờ bọn chúng! MacKenzie la lên.

- Ta không cần biết kế hoạch của bọn chúng, cũng như không cần biết chúng hẹn gặp ai bên Mehicô, bởi vì ta sẽ tóm bọn chúng phía bên biên giới của ta.

- Dạ đúng. Hannibal nói.

- Nhưng cậu nghĩ bọn chúng sẽ vượt biên như vậy, chở Ian trong xe à? Bob hỏi. Như vậy có quá mạo hiểm đối với bọn chúng không? Cậu không nghĩ bọn chúng sẽ hóa trang hay sẽ trốn tránh bằng cách nào đó sao?

- Bob nói đúng, Babal ơi. Peter kêu. Thế nào bọn chúng cũng biết cảnh sát đuổi theo chúng và sẽ canh chừng ở biên giới. Dù bọn mình có bị thế nào đi nữa, thì logic là chú MacKenzie và chú Ndula sẽ báo cảnh sát.

- Nhưng nếu bọn chúng hóa trang, thì làm thế nào phát hiện được bọn chúng? MacKenzie lo lắng hỏi.

- Đó là nghề của chúng tôi - cảnh sát trưởng nói. Chúng tôi đã được học cách tìm ra các chỗ trốn giấu và phát hiện các bộ hóa trang.

Hannibal gật đầu, nét mặt dăm chiêu. Chiếc xe to đâm thẳng về hướng nam. Trời đã tối khi xe dừng lại, hơn chín giờ tối, ngay trước đồn cảnh sát San Diego. Hai xe cảnh sát đi theo cho đến đồn biên phòng.

- Còn nửa tiếng nữa. Hannibal nhìn đồng hồ nói. Sau đó, bọn chúng sẽ tìm cách vượt biên bất cứ lúc nào.

- Đâu chỉ có mình bọn chúng! Peter nản lòng nhận xét.

Thật vậy, từng đoàn xe dài liên tục, nối đuôi nhau đi về biên giới, trên nhiều làn song song.

- Làm thế nào nhận ra chúng trong đám này? MacKenzie hỏi.

- Các lính biên phòng đều có nhận dạng của chúng. Reynolds trả lời, chưa nói nhận dạng của chiếc Lincoln và chân dung của Ian. Cảnh sát Mehicô cũng nhận được các thông tin và biết về cuộc hẹn dự kiến. Họ sẽ phát hiện mọi hoạt động khả nghi phía bên kia biên giới.

- Còn ta, ta cần phải làm gì? Ndula hỏi.

- Chờ đợi và quan sát, Reynolds trả lời.

Xe Cadillac được cho đậu ngay ven đường, để mọi người có thể quan sát tất cả các làn xe. Một xe cảnh sát đậu ngay giữa, trước chốt biên phòng; xe thứ nhì đậu phía bên kia đường. Lúc đó là mười giờ kém mười.

- Nhìn kia! MacKenzie nói. Có một chiếc Lincoln xanh dương.

Những người trong chiếc Cadillac cúi ra phía trước quan sát chiếc xe to đang tiến gần chốt kiểm soát. Lính biên phòng, cùng với một cảnh sát San Diego chờ sẵn, nhìn vào trong xe.

- Không phải bọn chúng. Peter rên rỉ.

- Dù chúng có hóa trang kỹ đến mấy, cũng sẽ không giúp ích gì cho chúng đâu, Reynold nói. Lính sẽ lục soát bất cứ chiếc xe nào có chở một cậu bé cỡ tuổi Ian. Hóa trang không giúp được gì khi cảnh sát truy lùng một người nhất định.

- Nhưng bọn bắt cóc biết được như vậy chứ? Bob nói. Rõ ràng là một bộ ba gồm một người vạm vỡ, một người cao và một người trẻ mập - xin lỗi Hannibal, ý mình muốn nói là hơi tròn trịa - sẽ gây chú ý.

- Đúng, Hannibal nói. Vì vậy mà mình nghĩ bọn chúng sẽ vượt biên trong một chiếc xe thường xuyên đi qua biên giới và sẽ không gây chú ý.

- Một chiếc giống như thế này à? MacKenzie hỏi.

Hai chiếc xe ca đang tiến đến biên giới. Cảnh sát San Diego ra lệnh dừng lại và lên xe. Từ chiếc Cadillac, có thể nhìn thấy cảnh sát đi qua chậm bên trong xe ca. Rồi cảnh sát bước xuống và ra lệnh cho hai xe ca đi tiếp.

- Thua rồi. Ndula nói.

- Hy vọng là không. Hannibal nói nhưng không tự tin lắm.

Nhiều xe tiếp tục chạy qua.

Đã mười giờ kém hai.

- Có lẽ bọn chúng qua rồi, mà ta không hay. Reynolds nói. Bây giờ tốt nhất là liên lạc với cảnh sát Mehicô, phòng trường hợp họ phát hiện được cuộc gặp. Họ sẽ...

Đúng lúc đó, tiếng bíp bíp điếc tai vang lên trong xe Cadillac. Mọi người giật mình. Mọi ánh mắt quay sang Peter.

Tiếng bíp bíp xuất phát từ túi của Peter.

- Tín hiệu khẩn cấp! Peter la lên.

- Tắt ngay cái nhạc ấy đi, cảnh sát trưởng ra lệnh. Ta cần...

- Không, không, Hannibal vui mừng reo lên. Nhìn đồng hồ đi Peter. Kim sẽ chỉ đúng hướng cho ta. Mọi người hãy tìm một chiếc xe khả nghi, bọn bắt cóc đang gần sát đây thôi.

Peter nhìn mặt đồng hồ. Kim chỉ con đường, nơi xe đang bò chậm như rùa. Không thấy xe Lincoln xanh nào, không có xe ca, mà là hàng trăm chiếc xe con và bốn năm chiếc xe tải nhẹ.

- Đi! Hannibal quyết định.

Mọi người bước ra khỏi Cadillac và đi bộ trên đường. Trên làn xe ngay giữa có một chiếc xe tải hư cũ, mang bảng số Mêhicô, và hai bên hông có đề chữ cho biết xe thuộc một nông trang Mehicô sản xuất xà lách. Khi xe tải chạy qua chốt biên phòng chính giữa, kim hướng ngay về phía xe.

- Bọn chúng đây rồi! Hannibal la lên. Nhanh!

Theo sau Reynolds, mọi người đến xe tải đúng lúc nó dừng trước chốt kiểm soát. Lính biên phòng đang kéo tấm bạt phía sau xe lên, nhìn vào bên trong, lắc đầu và ra hiệu cho viên cảnh sát có thể cho xe tải đi.

- Không! Hannibal la lên. Bọn chúng trên xe này.

Lính biên phòng lắc đầu.

- Tôi rất tiếc, cậu bé à. Trên xe chỉ có người tài xế Mehicô thôi. Thùng xe trống rỗng.

- Không thể được! Hannibal phản đối. Nghe này, tín hiệu mạnh hơn bao giờ hết!

Thật vậy, tiếng bíp bíp át cả tiếng xe chạy. Một lần nữa, Reynolds và Ndula vén tấm bạt lên. Không có gì hết.

- Chắc là máy bị chạm mạch, MacKenzie nói.

Hannibal nhìn vào thùng xe. Rồi cậu bước sang một bên, nhìn bên ngoài. Mặt thám tử trưởng sáng rõ.

- Không, chú Mac à. Mạch rất tốt. Chú hãy nhìn xem: bên ngoài xe tải dài hơn bên trong một mét. Đây là đáy kép.

Cảnh sát trưởng và hai lính nhảy vào xe, xem xét thành xe. Cảnh sát trưởng lắc đầu.

- Không có cửa, Hannibal à.

- Không! Bọn chúng khôn lắm. Bọn chúng cho đặt tấm vách này sau khi ngồi ở cuối xe tải. Chính vì vậy mà bọn chúng đã phải dừng lại ở San Diego. Phải phá tấm vách này ra.

- Cẩn thận, anh cảnh sát trưởng ơi, Ndula can thiệp. Bọn chúng có súng.

Reynolds ra lệnh cho những người cảnh sát đứng sát vào hai bên xe tải, rồi rút súng ra.

- Chúng tôi biết các người đang trốn trong này. Các người đang bị bao vây. Hãy đập vách và bước ra, tay đưa lên trời.

Có hồi im lặng thật lâu, rồi nghe tiếng kêu rắc. Tấm vách bị đập phá bằng cú đá chân, rồi Walt và Fred bước ra, tay ngoan ngoãn giơ lên, không hề tìm cách tự vệ.

- Mày à? Walt thốt lên khi thấy Hannibal. Làm cách nào họ tìm được mày nhanh thế? Và làm cách nào mọi người phát hiện chiếc xe tải này!

- Im lặng! Reynolds hét lên và tước vũ khí của hai tên.

Cảnh sát San Diego phát hiện Ian bị trói và nhét giẻ trong miệng trong ngăn mật. Họ giải thoát cậu, Ian chạy ra.

- Mình rất mừng được gặp lại các bạn! Các cậu làm cách nào mà tìm ra mình vậy?

- Tôi cũng không biết nữa, Ndula nói. Tôi biết là nhờ tín hiệu, nhưng làm cách nào Hannibal cho tín hiệu lên chiếc xe tải chưa bao giờ thấy này?

- Không phải cháu đưa máy lên xe tải, Hannibal trả lời. Mà là Fred.

- Fred hả? Bob và Peter đồng thanh hỏi lại.

- Các cậu có nhớ rằng, khi còn trong xưởng, mình đã nói với Fred rằng Ian có micro trong túi. Mình nói vậy, bởi vì mình đang giữ máy tín hiệu trong túi mình, và mình muốn Ian bị lục soát trước. Khi Fred thả Ian ra, thì mình đứng gần hắn đến nỗi khi quay lại, hắn xem làm mình ngã. Mình bám vào hắn để không bị té, và mình lợi dụng để nhét máy tín hiệu vào túi hắn.

Thám tử trưởng mập ra vẻ rất tự mãn.

- Chính vì vậy mà cả Fred lẫn Walt chưa bao giờ thấy mình dùng máy tín hiệu: chính Fred đang mang nó trên người. Tiếng bíp bíp bị tắt, và còn đèn chớp đỏ không thấy được, bởi vì áo vét của Fred bằng vải rất dày, chưa kể hắn ngồi một mình phía trước.

Walt trừng mắt nhìn Fred:

- Đồ ngu! Hắn hét lên.

- Mày mới ngu! Fred cũng trừng mắt đáp lại. Chính mày đã lên vụ này.

- Dẫn bọn chúng đi. Reynolds ra lệnh và góm ghiếc quay mặt đi chỗ khác.

Hai tên vẫn còn cãi nhau khi bị cảnh sát dẫn đi, Reynolds nghiêm trang quay sang Hannibal.

- Đáng lẽ cậu phải báo trước chúng tôi rằng cậu đã giấu máy tín hiệu trên người Fred. Ông nói.

- Cháu không chắc là sẽ hoạt động, thưa chú. Cháu sợ chú ý vào cái máy này và không dùng biện pháp khác để tìm bọn bắt cóc. Dù sao, bọn chúng vẫn có thể tìm ra máy, hoặc thay quần áo khác. Nhưng bọn chúng đã không làm thế và máy đã hoạt động tốt.

- Đúng, cảnh sát trưởng nói. Máy đã hoạt động. Các cậu đã làm việc rất tốt.

Ba Thám Tử Trẻ phấn khởi tốt độ. Ian cũng rất vui mừng, nay cậu đã được an toàn.

- Bây giờ ba có thể làm việc mà không cần phải bận tâm về mình nữa - Ian tuyên bố.

Ian mỉm cười với Hannibal. Hannibal cũng mỉm cười lại. Có thể tưởng hai cậu là anh em sinh đôi, hơi bị mập so với tuổi.

21. GIÚP VỚI!

Vài ngày sau, Ba Thám Tử Trẻ đến thăm ông Alfred Hitchcock tại văn phòng ở trung tâm xưởng phim Hollywood. Nhà đạo diễn lừng danh chăm chú nghe bản tường thuật.

- Hay quá! Ông nói khi nghe xong. Làm việc y như là chuyên nghiệp. Tôi xin có lời khen.

- Cảm ơn bác. Hannibal nói.

- Đúng, các cậu đã tỏ ra có đầu óc suy luận và quan sát. Ông Hitchcock nói tiếp. Thậm chí, tôi còn cho rằng - mắt ông long lanh tinh nghịch - lần này, hai thám tử phó đã vượt xa sếp mình. Hoan hô Bob và Peter!

Bob và Peter khoái chí, trong khi mặt Hannibal đỏ lên. Khi đó, Peter lấy chiếc ngà voi làm lộ tẩy Anna Lessing ra.

- Tụi cháu xin gửi bác làm kỷ niệm cho vụ này.

Nhà đạo diễn trịnh trọng nhận chiếc bông tai ngà voi.

- Tôi sẽ giữ kỷ, cũng như mọi món vật kỷ niệm khác của Ba Thám Tử Trẻ. Các cậu dự đoán tương lai sẽ như thế nào? Bọn bắt lương kia có bị trừng trị vì tội ác hay không?

- Bọn chúng sẽ phải ngồi tù một thời gian, Hannibal vẫn còn tức giận nói. Bọn chúng phạm tội bắt cóc.

- Một tội ác đặc biệt xấu xa - ông Hitchcock bình phẩm, cần phải được trừng trị không thương tiếc.

- Dạ đúng, thưa bác. Hannibal trả lời, nhưng do đây là vụ bắt cóc có tính chất chính trị và có liên can đến công dân của một nước khác, nên bọn bắt cóc sẽ bị trục xuất về Nanda và sẽ được xử án theo luật pháp nước đó.

- Cuộc bầu cử ở Nanda đã diễn ra hôm qua, Bob nói thêm. Phe cực đoan bị mang tiếng xấu vụ bắt cóc Ian, nên Sir Roger đã thắng cao. Điều này sẽ giúp ông được một chính phủ do tuyệt đại đa số chỉ định phê duyệt chương trình độc lập của ông.

- Sir Roger có nói là vài năm nữa ông sẽ thả tự do cho bọn bắt cóc, nếu bọn chúng có hạnh kiểm tốt và nếu bọn chúng chịu làm việc với nhân dân Nanda.

- Quyết định khôn ngoan - ông Hitchcock bình luận. Thật ra bọn chúng không phải tội phạm, mà chỉ sẵn sàng làm tất cả vì lý tưởng của bọn chúng. Bọn chúng tưởng mình đúng và có quyền làm tất cả. Tôi e rằng có nhiều người cũng nghĩ giống bọn chúng, trong khi giải pháp duy nhất là tập cùng sống và cùng làm việc với nhau vì hòa bình thế giới.

- Dạ phải, thưa bác, - ba thám tử trả lời.

- Vậy ta có thể xem vụ này như xong - nhà đạo diễn nói.

- Còn một vấn đề nhỏ - Peter nói. Tụi cháu chưa có tựa cho câu chuyện này. Bác có giúp được ý kiến không ạ?

- Hừm... được chứ. Hãy cứ đặt là "Sự trùng lặp tai họa".

- Hay! Bob nói. Vì đúng là có sự trùng lặp Hannibal và Ian giống nhau như đúc, về điều này thật là tai họa!

- Nhưng điều tai họa nhất là... nét mặt của Hannibal khi nghe lời khen về hai phó của mình lúc nãy, - ông Hitchcock cười nói. Nhưng thôi, tôi xin lỗi. Để chuộc tội tôi sẽ viết lời tựa cho câu chuyện này.

Ba thám tử phấn khởi ra về. Ông Hitchcock ở lại một mình. Vẫn còn cười.

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

- [1. BẢO ĐỘNG GIÁ](#)
- [2. BỊ BẮT CỐC](#)
- [3. SAI LẦM TAI HẠI](#)
- [4. LẦN THEO DẤU VẾT BỌN BẮT CỐC](#)
- [5. GIẢI THOÁT](#)
- [6. HANNIBAL TÌM THẤY DẤU VẾT](#)
- [7. BẠN HAY THÙ](#)
- [8. Ở CHỖ DJANGA](#)
- [9. HANNIBAL KIÊN QUYẾT](#)
- [10. HANNIBAL LỖ LÀ](#)
- [11. IAN KHÔN](#)
- [12. HẾT ĐƯỜNG TÌM](#)
- [13. ĐỐI MẶT NHAU](#)
- [14. MỘT PHÁT HIỆN BẤT NGỜ](#)
- [15. KẼ THÙ GẶP RẮC RỐI](#)
- [16. CHÚ Ý! NGUY HIỂM!](#)
- [17. PETER TỔ CÁO](#)
- [18. THÊM MỘT KẼ THÙ NỮA](#)
- [20. KẾ HOẠCH CHẠY TRỐN](#)
- [21. GIÚP VỚI!](#)